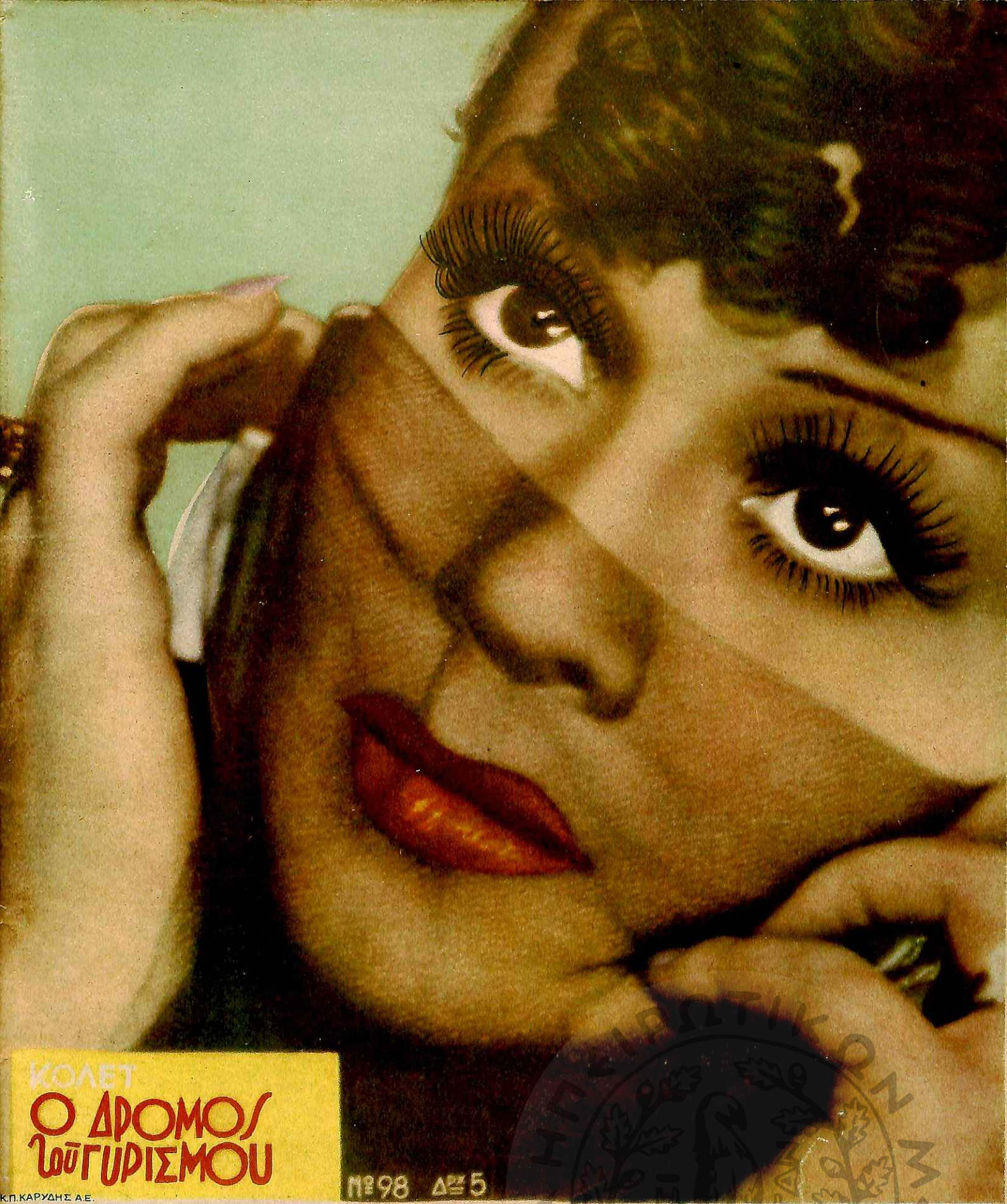

ΚΟΛΕΤ
Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

№98 ΔΕ5

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

θεούς, ήταν τὸ ὅτι ἔλαβε μέρος στὴν γιγαντομαχία κι' ἐσκότωσε μὲ τ' ἀργύρεά δέ- λη της τὸν φοβερόν Τίτωνα Γρατίωνα, πού ἔδωξε ἀπ' τ' ἀπαίσια ρουθούνια του πυρ- ρωμένους ἀτμούς. Μὲ τὴν δόξηθα δὲ τοῦ ἀδελφοῦ της Ἀπόλλωνος, ἐξώδησε κι' ἄλ- λους κι' ἐδόθησε στὴν τελική καὶ περί- λαμπρη νίκη τῶν ἀθανάτων. Ἐπειτα ἐτό- ξευσε τὴν Χιόνα, ἡ ὁποία καυχήθηκε πὺς ἦταν ἀγνότερή της, κι' ὅλες τὶς νύμφες ποὺ δὲν τηροῦσαν τὴν ἀγνότητα. Αὐτὴ δὲν ἄφηνε νὰ φυσηθῇ ἀέρας γιὰ νὰ φύγουνε τὰ καρόβια τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν Τροία· αὐτὴ ἀπόλυσε τὸν Καλυδῶνιο κάππο καὶ τὰ φίδια στὸ κρεββάτι τοῦ Ἀδμήτου κι' ἐχθρεύθηκε θανάσιμα τὸν Ἡρακλῆα.

Στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, ἡ βασίλισσα τῆς νύκτας ἦταν τὸ μὲρος τῶν Τρώων, πρᾶ- γμα ποὺ θυμώσε τὴν φιλέλληνα Ἥραν, ἡ ὁ- ποία τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς ἐ- φώναξε:

— Πῶς ἐσὼλμησης ἐσύ, ἀτρόμητη σκύλα, ν' ἀντισταθῇ στὶς θελήσεις μου, καὶ στὴ δύναμι τῆς συζύγου τοῦ Διός; Ἡ ἐπει- δὴ ἐκεῖνος σ' ἄφησε νὰ φέρῃς πανιάχυρο τόξο καὶ σ' ἔκανε λέαιναν τῶν γυναικῶν; Θὰ ἦταν πῶς συμφῶν γιὰ σένα νὰ ἐξα- κολοθῆσῃς νὰ σκοτώνῃς στὰ δουνὰ θηρία κι' ἐλάφι, παρὰ ν' ἀνακατέβεις στους ἀ- γῶνες τῶν ἀνωτέρων σου.

Τῆς ἄρπαξε τὸ τόξο ἀπὸ τοὺς ὤμους της κι' ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ μ' αὐτό, ὡς ὅπου διεσκορπίσθηκαν ἀπὸ τὴν φαρέτραν τὰ δέλη της. Ἡ Ἀρτεμὶς πῆγε στὸν πα- τέρα της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα, μὰ τί ση- μάνει; Ἡ Ἥρα, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ δεῖρῃ τὸν ἄπιστον ἄνδρα της, εἶχε ξεθυ- μάνει στὸ κορίτσι τοῦ...

Ἡ Αὐτονόη, θυγατέρα τοῦ Κάδμου, εἶ- χε ἕνα ὠραίο παιδί, τὸν Ἀκταίωνα, τὸν ὁ- ποῖον ὁ δασκαλὸς τοῦ κένταυρος Χείρων, εἶχε διδάξει ὅλες τὶς τέχνες καὶ τὶς ἐπι- στήμες. Ἀλλ' ὁ ζωηρὸς νέος, ἀγαποῦσε πῶς πολλὸ τὸ κυνήγι, κι' ἔτρεφε γι' αὐτὸ πενήντα σκυλιά. Ἀπὸ τὰς Θῆβας, ὅπου κατοικοῦσε, ἔδωκε γιὰ κυνήγι στὸν Κι- θαιρώνα Ἰδῶα, κι' ὅταν κουραζότανε, πῆ- γαινε ν' ἀναπαυθῇ στὴν Γαργαφία. Ἀλλ' αὐτὴ ἦταν ἱερὰ πηγὴ τῆς Ἀρτέ- μιδος καὶ στὰ ὁλοκάθαρα νερά της λου- ζότανε κάποιον - κάποιον ἡ κουρασμένη θεά. Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὰ δέληκα δλέμματα, γύμνασε τὰ παρθενικά της κάλλη μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Νυμφῶν ποὺ τὴν ἀκολουθοῦ- σανε — καὶ μόνον σ' αὐτὲς ἐπετρέπετο νὰ βλέπουν τὸ μυρμιόμι λουσίμου τῆς παρθέ- νου ποὺ πετοῦσε στοὺς οὐρανούς — καὶ οἱ νύμφες ἀντλοῦσαν ἀπὸ τὸ ἱερὸ νερὸ, ὅταν ἐπληροῖσε ὁ Ἀκταίων ν' ἀναπαυθῇ στὴν συννησμένη του θέσι, χωρὶς νὰ φαντάζε- ται τὸ ἐγκλήμα ποὺ ἔκανε.

Ἐφρίξαν οἱ νύμφες μὲ τοὺς γυμνοὺς ἀ- στραγάλους, στὸ ἀπροσδόκητο παρουσί- ασμα τοῦ νέου, καὶ γεμίζοντας μ' ὀλοθυ- μούς τὸ ἱερὸν ἄσος, τρέξαν νὰ περικυ- κλώσουν τὴν θεὰ καὶ νὰ κρύψουν τὴν γύ- μνια της μὲ τὰ κορμιά τους.

Ἀνώφελα ὅμως, ὁ Ἀκταίων εἶχε ἀντι- κρῦσει τὸ θαμβωτικὸ μεγαλεῖο τοῦ ὑπερ- θεοῦ κάλλους τῆς θεᾶς τῆς νύκτας· τὸ ὑ- περθαυμάσιό της κεφάλι, ποὺ ἔξεχε ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν νυμφῶν, φαίνονταν καταπρό- φυρο, σὰν σύννεφο στὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ ἔδωε, κι' ἡ θεὰ θυμωμένη τοῦ φῶ- νάζει:

— Διηγῆσθου, ἄν μορῆς τώρα, στὸν κό- σμον, ὅτι μ' εἶδες νάχω δαγμένο τὸ παρ- θενικὸ μου ποικύμισμα...

Καὶ προσφέροντας κατάρες, τὸν ἐρράν- τισε μὲ τὸ θαυματουργὸν νερὸ τῆς πηγῆς. Κι' ἀμέσως τότε μακρύνει ὁ λαίμαξ τοῦ νέου, καὶ τὰ πόδια του γίνανε μακρὰ καὶ κοκκαλιάρικες κνήμες, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὰ χέρια του. Σκεπάσθηκε ἀπὸ κεραμίδι δέρ- μα τὸ ἄβρο τοῦ κορμὶ καὶ ἐλαφένια κέρα- τα φυτρώσανε στὸ πρὶν τόσον ὠραῖο κε- φάλι του.

Μεταμορφωμένος σ' ἐλάφι ὁ Ἀκταίων, ὅλ- λ' ἔχοντας πάντοτε τὴν σκέψιν ἀνθρώπι- νην, ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν βέλος καὶ μὲ- λος στὴν πρώτη πηγὴ ποὺ συνήντησε, κα-

τῶρθεσε νὰ ἰδῇ τὴν φορικτὴ δυστυχία του. Προσπαθεῖ νὰ κρυφθῇ στὰ δάση, ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον καιρὸς. Τὰ πενήντα σκυ- λιά του ποὺ εἶχε γυμνάσει ν' ἀνακαλύ- πτουν τὸ θήραμα, τὸν νομίσανε γι' ἀληθι- νὸ ἐλάφι κι' ὠρμήσανε σὰν λυσσασμένα, ἐπάνω στὶς τρυφερὲς σάρκες του. Θέλει νὰ φωνάξῃ ὁ ἄθῳς ἐγκληματίας, ἀλλ' ἡ φωνὴ του δὲν εἶνε ἀνθρώπινη. Τὰ ἀγριε- μένα σκυλιά του δὲν καταλαβαίνουν τίπο- τα καὶ τὸν κατασπαράζουν.

Ὁ ἐγῶισμός της παρθενίας ἱκανοποιή- θηκε.

Τὴν ἀγνὴ καλλονὴ τῆς Ἀρτέμιδος τὴν ἀγάπησε παράφορα ὁ γιὸς τοῦ Ὀκεα- νοῦ καὶ τῆς Θέτιδος, ὁ μεγαλύτερος τῶν ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου Ἀλφειὸς, κι' ἀκολουθοῦσε τὴν συνοδείαν της παίζοντας μὲ τὶς νύμφες, ὅταν ἐπῆγαιναν στὸ πανη- γυρί τῶν Λετρινῶν.

Ἡ ἀγνὴ θεὰ ὅμως ἀντελήφθηκε τὴν ἐ- πιμονὴν τοῦ ἄλκιμου τότε μὲ λάσπη τὸ πρό- σωπό της κι' ὅλων τῶν ἀκολουθῶν της, μὲ- λος μὴκε στὸ σπῆτι ὅπου δινόνταν ἡ γιορ- τή, κι' ἔτσι γελάσθηκε τὸ ἐρωτευμένο πο- τάμι καὶ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ποῖα ἦταν, ἀπὸ ὅλες ἐκεῖνες ποὺ γήγαμε. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ἐρωτευμένος περιμένει ἀ- κόμα ν' ἀπολαύσῃ τὰ κάλλη της...

Ἐπειδὴ ὁ Αἰτωλὸς βασιλεὺς Οἰνεὺς, πε- ριφρονώντας τὴν θεότητα καὶ τὴν δύναμι τῆς ἀμελούσε νὰ τῆς προσφέρει θυσίαι, ἡ Ἀρτεμὶς γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν χώραν του, ἔστειλε τὸν Καλυδῶνιο κάππον, ἕνα τρομερὸ θηρίο ποὺ ἐμοίσαζε μὲ ταύρον μάλ- λον, παρὰ μ' ἀγρίοχοιρον. Οἱ τρίχες του ἦταν σὰν ὕψωμένα δόρατα, τὰ μάτια του σὰν δύο μάζες αἵματος, φωτιάς καὶ λύσ- σας, τὰ δόντια του σὰν χαυλιόδοντες· ἀπὸ τὰ φοβερά του ρουθούνια δγαίνανε φω- τίδες ποὺ καίγανε τὰ δένδρα· ἡ πνοὴ τοῦ ἀναθε πυρκαϊῆς, τὰ χαράφια ἐρημιάζοντο καὶ τὰ σπαρτὰ ξεραίνονταν· ἡ πείνα κτυ- ποῦσε μὲ τὰ σκελετομένους τῆς χέρια τὶς πόρτες τοῦ ἀσεβοῦς βασιλεῖ.

Τὰ κοπάδια δὲν μπόρουν ν' ἀποφύ- γουν τὶς τρομερὲς ἐπιδρομὲς τοῦ θηριώδους κάππου· οἱ φύλακές τους, πελώριοι ταύ- ροι, τρέμανε καὶ τὸ δόξαζε στὰ πόδια μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ κατασκευάσμα τοῦ θυμοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. Φρικιώντας ὁ λαὸς σὲ κάθε ἐμφάνισί του, κλείνονταν στὰ σπῆ- τια του, κι' ὅλη ἡ χώρα ἀντηχοῦσε ἀπὸ θρήνους κι' ἀπελπισμένους κραυγῆς.

Ἀλλὰ τὸ τρομερὸ τέρας, μπροστὰ στὸ ὁποῖο ἐπέβαιναν ὅλοι, ἀπεφάσισε ν' ἀντι- μετωπίσῃ ὁ Μελέαγρος, ὁ γιὸς τοῦ Ἄρε- δους βασιλεῖ, κι' ἐκάλεσε εἰς βοήθειαν ὁ- λους τοὺς σύγχρονους ἥρωας. Ὁ Ὀϊσεὺς, ὁ Πυρρίων, ὁ Λυγκεὺς κι' ὁ ἀήττητος Λευκίππος, ὁ περιφύμενος ἀκου- στήτης Ἀκάστος, ὁ γρήγορος σὰν τὸν ἄ- νεμο Ἴδας, πλείστοι ὅλλοι διάσημοι ἥ- ρωες καὶ ἡ περιδότης καλλονὴ τῆς Τενέας καὶ περίφημη κυνηγὸς Ἀταλάντη, τρέσανε πρᾶγμα στὴν πρόσκλησί τοῦ.

Ἐχοντας στεφανωμένα μὲ μπουμπούκια τὰ μαλλιά της ἡ ὁμορφὴ Ἀταλάντη, ἀφῆ- νε νὰ πέφτουνε στοὺς γυμνοὺς ὤμους της οἱ χρυσοὶ πλόκαμοί της, ἐνῶ ἀδαιμαντοποί- κλητὴ πόρπη συγκρατοῖσε τὸ ἀνταναλφάν- το φλέμα τῆς, ποὺ ἄφηνε νὰ διακρίνουν- ται ὅλες οἱ καλλιτεχνικὲς γραμμὲς τοῦ θεοῦ κορμιοῦ της. Εἶνε κρεμασμένη ἐλε- φαντίνην φαρέτραν κι' ἔτσι μανευτικὴ ἡ θε- σπέσια Νύμφη, προκάλεσε τὸν ἔκθαμβο θαυμασμό τοῦ Μελέαγρου, στὰ χεῖλη τοῦ ὁποῖου διέβηκε ἄελα τῆς καταπληξέως τοῦ ὠψιθους.

— Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀξιώθῃ νὰ γί- νῃ συζύγος, ἐνὸς τέτοιου αἵθεριού ἄρι- στουργήματος.

Πυκνὸ δένδρο δάσος ἀπλώνετο πέρα ἀ- πὸ τὴν Καλυδῶνα σὲ λοφίσκο, ἀπὸ ὅπου μπόρουνε νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν πεδιάδα ποὺ κατέστρεφε ὁ γιγάντιος κάππος, καὶ σ' αὐτὸ διεσκορπίσθησαν οἱ ἀτρόμητοι κυ- νηγοί, μὲ τὰ δίκτυα καὶ τὰ σκυλιά τους, ἀναζητώντας τὸ ἀποτρόπαιο τέρας. Λίγο πρὶν κάτω ἀνοίγονταν ἀπόκρημνη ρεματιά, ποὺ γέμιζε τὸν χειμῶνα ἀπὸ τὰ ὀρθρινὰ νερά τῶν χειμάρρων, κι' ἦταν σκεπασμένη

πάντα ἀπὸ ὕδροχαρὴ φυτὰ, θάμνους καὶ καλάμια ἀδιάπεραστα. Ἐκεῖ ἐνεφύλαξε ὁ κάππος· καὶ μόλις ἐμυρίσθηκε τὸν κυνη- γῶν τὴν προσέγγισι, ὠρμήσε μανιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόσιτη κρυπτή του, καὶ γρή- γορος σὰν ἀστραπὴ καὶ σὰν ζωντανὸς κε- ραυνός, σπάζοντας τὶς σιτιβάδες τῶν θά- μνων καὶ τῶν λοχμῶν, ρίχτηκε ἀκάθεκτος κατὰ τῆς ὁμάδος τῶν κυνηγῶν.

Ἰσοπεδώνεται τὸ ἀνώμαλο ἔδαφος στὴν ὁρμὴ τοῦ θηρίου, κι' ἀντιδοῦν ἀπαίσια οἱ ἦχοι τοῦ δάσους ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς μυ- κηθμούς του. Ἀφίνουε βροντερὲς κραυγῆς οἱ κυνηγοὶ γιὰ νὰ τὸ πτοήσουνε καὶ περ- νῶν ἐτοιμοὶ ὁ κάππος διασπάει τὶς τά- ξεις τῶν πτοημένων σκυλίων καὶ ὀρθών- ται μπροστὰ στοὺς ἥρωες. Τρεῖνε ὁ Ἐ- χίων καὶ Ἀστοχέι, καὶ ὁ Ἰάσων ἐπίσης. Τὸν κτυπᾷ ὁ Ἀμυκιδῆς, καὶ μανιασμέ- νος τότε ἐκεῖνος, στριφογυρίζει μουγκρί- ζοντας, ἐνῶ οἱ τρίχες του ὀρθώνονται κι' ἀστραπὲς πετάγονται ἀπὸ τὰ πύρινα μά- τια του, καὶ φλόγες ξεφυσοῦν ἀπὸ τὰ ρου- θύνια του. Καὶ σὰν ἕναν τεράστιο δράκο ποὺ κατακυλάει ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ δου- νοῦ, ὀρμαεὶ πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του καὶ ρίχνει αἰμόφυρτους δύο. Τρίτος σώζεται πῖσω ἀπὸ ἕνα δένδρο κι' ὁ κάππος σὲ λί- γο βυθίζει τὰ δόντια του στὸ πόδι τοῦ Εὐ- ρωτίδου.

Οἱ Διόσκουροι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεῦ- κης, σφενδονίζουε τὰ ἀήττητα δόρατά τους, ὁ Τελαμών ὀρμαεὶ ἀκατάσχετος κα- τὰ τοῦ ὑποχωρούντος θηρίου, καὶ μεγαλο- πρεπῆς στὴν ἀκράτητὴ ὁρμὴ τῆς, ρίχνεται ἐναντίον τοῦ ἡ πανέμορφῃ Ἀταλάντῃ, ἐνῶ ὁ Μελέαγρος βυθίζει στὶς σάρκες του τὸ χάλκινο δόρυ του.

Κραυγῆς θριάμβου ἀντήχησανε τότε ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν κυνηγῶν, κι' ὅλοι τρέσανε νὰ συγχαροῦνε τὸν Μελέαγρον. Κι' ἐνῶ θαύμαζαν ἀκόμη τὸ γιγάντιο θηρίο, ὁ Με- λέαγρος στήριξε τὸ πόδι στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου, τοῦ τὸ ἔκοψε, πῆρε ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸ τομάρι του καὶ τὰ προσέφερε στὴν Ἀταλάντῃ μαζί μὲ τὴν δόξα του.

Αὐτὸ ὅμως ἐπροκάλεσε τὸν φθόνον καὶ τὶς διαμρτυρίες τῶν ἄλλων. Καὶ ἀπὸ ὁ- λους θρασυτέροι οἱ δύο ἀδελφοὶ τῆς μη- τέρας τοῦ Μελέαγρου, τὴν διέταξαν ν' ἀ- φῆσῃ χάμω τὰ δώρα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἦταν περισσότερο ἄξιοι ἐκεῖνοι ποὺ παλάκιαν, παρὰ αὐτὴ ποὺ εἶχε ὡς μοναχὸ προσὸν νὰ εἶνε ὁμορφῇ.

Μανιασμένος τότε ἀπὸ ντροπὴ ὁ Μελέα- γρος, ἄρπαξε τὸ δόρυ του, ποὺ εἶχε μπη- γμένο στὴ γῇ καὶ διέπτερσε τὰ στήθη τοῦ ἑνὸς κι' ἐσκότωσε μὲ τὸ σπαθί του τὸν ἄλλον, τοὺς ἀσεβεῖς ἐκεῖνους ποὺ τομῆ- σανε ν' ἀντισταθῶν στὴν ἀγάπη του.

Ὁ φόνος τοῦ κάππου διαδόθηκε ἀμέσως στὴν πόλι κι' ἡ βασιλίσσα Ἀλθαία θρι- σκότανε μπροστὰ στοὺς πολυτελεῖς θω- μούς προσφέροντας δῶρα στοὺς Θεοὺς γιὰ τὴ νίκη τοῦ γιουί της, ὅταν ἀντίκρισε ἐα- φικά νὰ φέρνουνε σκοτωμένους τὰ δύο τῆς ἀδέλφια.

Λυγμοὶ ἀντηχοῦνε τώρα κι' ἡ πόλις ὁ- λόκληρη δονεῖται ἀπὸ τοὺς ἀπελπισμένους τῆς θρήνους, ἕως ὅπου τέλος ἐγινε γνωστὸς ὁ αὐτοῦργος τοῦ διπλοῦ κακούργηματος. Τὸ παιδί τῆς εἶχε σκοτώσει τ' ἀδέλφια τῆς τὴν στοργὴν ἀντικατέστησε διὰ μίαν ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως κι' ἡ μητέρα αἰ- σθανθῆκε μῖσος γιὰ τὸ παιδί της.

Ὅταν ὁ Μελέαγρος ἦταν ἐπὶ τὰς μόλις ἡ- μερῶν, παρουσιάσθηκανε στ' ἀνάκτορα οἱ Μοῖρες γιὰ νὰ τοῦ εἰπῶνεν τὴν τύχη ποὺ τὸν ἐπερίμενε στὸν ἐνδοξο μὲ σύντομο βί- ος του. Ἡ Κλωθὴ ἐπροφῆτευσε ὅτι θὰ εἶχε γενναῖα ψυχὴ, ἡ Λάχεσις ὅτι θὰ γινότανε δυνατὸς καὶ ἡ Ἀτροπος, κυττάζοντας ἕνα δαυλὶ ποὺ καιγότανε στὸ τζάκι, ψιθύρισε:

— Δὲν θὰ πεθάνῃ ὁ Μελέαγρος πρὶν νὰ καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ δαυλός.

Ὁρμήσε τότε ἡ ἐντροπὴ μητέρα καὶ ἄρπαξε τὸν δαυλὸ, τὸν ἐσθυσε καὶ τὸν ἐ- κρυψε, ἀλλ' ὅταν ὁ ἡρωϊκὸς τῆς γιὸς σκό- τωσε τ' ἀδέλφια της, μανιασμένη ἀπὸ πό- νο, πρόσταξε νὰ τὸν φέρνουν. Τὸν ἄρπαξε τότε καὶ παλαίοντας μὲ τὸν ἑαυτὸν της, σκεκότανε καὶ κύτταζε τὴν ἀδελφάγα φωτιά,

ἔτοιμη γιὰ τὴν τραγικὴ χειρονομία της.

— Ὡ, σεῖς, ἐκδικήτριες τοῦ φόνου Ἐ- ρινύες, καὶ σεῖς ἀκόμα ἀποστρέφετε τὸ δλέμμα ἀπὸ μιά τόσο φορικτὴ τιμωρία! δρυχήθηκε ἐξαλλῇ. Ἀλλ' ὁ φόνος, ἀποτρό- παιοι δαίμονες, μόνον μὲ φόνον πληρώνε- ται. Ἀς ξεβελιωθῇ λοιπὸν τὸ καταραμέ- νο σπῆτι αὐτό, ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλετε.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ μικρὸ δισταγμὸ, τρελ- λαμένη πιά, ἐπανάλαβε:

— Τί τάχα πρέπει; Νὰ χαίρῃ ὁ Οἰνεὺς γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ παιδιοῦ του κι' ὁ δι- κός μου πατέρας νὰ πενθῇ γιὰ τὸν θάνατο τῶν δύο δικῶν του; Ἀς χαθῇ λοιπὸν μαζί μὲ τὰ θύματα κι' ὁ φονῆς, μ' ἕνα νέο κα- κούργημα ἀπὸ τὰ μητρικά χέρια κι' ἄς πά- ρῃ μαζί του αὐτὸ μὲ τὸ αἰσχος. Νικήσητε, ἀδελφοί μου, μὰ περιμένετε με καὶ τρέχι κι' ἐγὼ νὰ σὰς ὦρ σ' ὁ σ' οἰστεινὸν Ἀθῆ που πῆγατε...

Γύρισε τὸ πρόσωπο νὰ μὴ βλέπῃ καὶ ἔρριξε τὸν δαυλὸ στὴ φωτιά. Κάκε τρί- ζοντας ἐκεῖνο τὸ ξύλο, ἀλλὰ καὶ σώθηκε μαζί του τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Μελέα- γρου.

Φοδερὴ φλόγα ἄρχισε νὰ καίῃ τὰ στή- θη τοῦ ἥρωος, ποὺ δὲν ἔξερε τί τοῦ συνέ- βαινε. Ἐνοιαζε πῶς τοῦμενε λίγη ζωὴ, φλογιζότανε κι' ἐσυρνότανε ζηλεύοντας τὶς ὀροπερὲς πηγῆς τοῦ Ἀγκαίου, θρῖ... γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς δικούς του, γιὰ τὸν γηραιὸ πατέρα καὶ τὴ μητέρα του. Ἀλλὰ πρὸς πάντως θηρνοῦσε γιὰ τὴν παν- ἑμορφὴ σύντροφό του τὴν Ἀταλάντη, μὲ τὸν τόσοσιν κινδύνους ἀπέκτησε.

Ἀλλοίμονο, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ τίπο- τα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ξαναφέρῃ στὸν κό- σμο τοῦ σφρίγους καὶ τῆς ζωῆς. Κι' ὅ,τι προεῖπε ἡ Μοῖρα, συνετελέσθηκε. Μαζί μὲ τὸν τελευταῖο τρίγμ τοῦ δαυλοῦ πούγινε στᾶχτι μπροστὰ καὶ μητρικά δλέμματα, ἀκούσθηκε καὶ ὁ ὑστερὸς στεναγμὸς τῆς ζωῆς του ποὺ σβύσθηκε.

Πέθανε μέσα σὲ φοβεροὺς κι' ἀνεξήγη- τους πόνους ὁ Μελέαγρος, θύμα τῆς Μοῖ- ρας. Κι' ἐχύνανε τώρα πύρινα δάκρυα οἱ ἀδελφές του καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὶς παρηγορήσῃ στὸν ἀδάσχατο πόνο τους.

Ἀλλ' ἡ Ἀρτεμὶς, ἡ δημιουργὸς ὅλης ἐ- κείνης τῆς τραγικῆς ἱστορίας, συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν οἰκτρά τους ἀπελπίσιαν, καὶ θέ- λοντας νὰ τὶς ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὴν ἀπόγνωσί τους, τὶς μεταμόρφωσε σὲ πουλιὰ.

Καὶ οἱ ὠραῖες «Μελεαγρίδες» ποὺ φεύ- γουνε γιὰ νὰ γυρίσουνε κάθε ἀνοιξί, κελαῖ- δουνε πάντοτε τὸν χαμὸ τοῦ ἡρωικοῦ ἀδελ- φοῦ των, ἐνῶ ἡ μητέρα τους, ἀπελπισμένη γιὰ τὸ ἀνόσιο ἐγκλήμα τῆς, ἠτοκτόνησε...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευσις ἀπαγορεύεται).

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ γυναῖκα ποὺ δὲν ἀγάπησε ἀκόμα, ντρέπεται τόσο γιὰ τὴν πρώτη της ἀδυνα- μίαν, ὥστε προσπαθεῖ νὰ τὴν κρύψῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της τὸν ἴδιο. Ὅταν συμβῇ αὐτὸ γιὰ δευτέρη φορά, προσπαθεῖ νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Γιὰ τρίτη ὅμως φορά δὲν τὴν μέλλει πιά καὶ δὲν τὸ κρύβει ἀπὸ κα- νένα.

Ἐνα μεγάλο μῖσος ποὺ ἔρχεται ὕ- στερὰ ἀπὸ ἕνα μεγάλο ἔρωτα, δειχνεὶ ἀκό- μη πῶς κρύβει τὸν ἔρωτα ἀπὸ κάτω.

Καὶ ἡ πῶς ἐνάρετὴ γυναῖκα ἔχει πάν- τα ἕνα ἔρωςτὴ στὸ δρόμο τῆς καρδιάς.

Ἐπὶ γὰρ ἄνδρες ποὺ οἱ γυναῖκες δὲν τοὺς ἀγαποῦν, μὰ ὑπάρχουν λίγες ποὺ δὲν ἀγαποῦν τὸν ἔρωτά των.

Ὁ ἔρως ἔχει τὶς κρίσεις του ὅπως ὁ πυρετός. Εἶνε μέρες ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι γιαιτρεῖται καὶ εἶνε ἄλλες ποὺ νομίζει ὅτι θὰ πεθάνῃ.

Στὸν ἔρωτα ἡ μιὰ αὐταπάτη γιαι- τρεῖται τὴν ὅλη.

Ὅσοι δὲν μποροῦν πιά ν' ἀρέσουν στὶς γυναῖκες, γίνονται ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

ΟΙ „ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΨΕΥΤΕΣ“

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

14 Δεκεμβρίου 1903. Σ' ἕνα ἀπλό- χαρο γήπεδο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι Νταϊητόν τῆς ἐπαρχίας Ὀχάιο τῆς Ἀμερικῆς, δύο ὑψηλόσωμοι νέοι συ- ζητοῦν ἀπὸ ὦρα, κοντὰ σ' ἕνα περι- εργο φτερωτὸ μηχανήμα πρωτόγονης κατασκευῆς, ἐπάνω στὸ ὅποιον ἕνας προχειροκατασκευασμένος κινητήρας 16 ἵππων περιστρέφει κατ' ἀντίθετη φορά δύο μικρὲς ἑλικες.

Τέλος, ἡ συζήτησις σταματᾷ καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς δύο ρωτᾷ μὲ κάποια νευρικότητα:

— Κορώνα ἡ γράμματα;

— Γράμματα, Οὐίλμπουρ.

— Ο - Κεῦ! Ὁρβίλ.

Καὶ μ' ἕνα δυνατὸ τσίναγμα τοῦ ἀν- τίχειρος τοῦ Οὐίλμπουρ, τὸ μικρὸ νό- μισμα τῶν πέντε σέντς, τινάχθηκε στὸν ἀέρα στριφογυρίζοντας, γιὰ νὰ ξανα- πέσῃ ἀμέσως στὰ πόδια τῶν δύο νέων.

Κορώνα! ἔφωναξε ὁλο χαρὰ ὁ Οὐίλμπουρ σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ νόμισμα καὶ παίρνοντάς το ἀπὸ χέ- ρια του.

— Ὡλ - ράιτ, ἐκέρδισες! παραδέ- χθηκε ὁ Ὁρβίλ μὲ κάποια θλίψι στὸ πρόσωπο. Μπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς πρῶτος!...

— Ὡλ - ράιτ, ἐκέρδισες!

Κανεὶς δὲν παραξευεύθηκε ἀπὸ τὴ φράσι αὐτὴ καὶ σ' ὅλους ἐφάνηκε σὰν ἀσφαλῆς προφητεία. Ὡστόσο, τὸ πε- ριέργο ἐκεῖνο ἀπὸ καραδόπανα καὶ σύρματα κατασκευασμένο πτητικὸ μη- χάνημα, στήριγμένο στὸ μικρὸ τρι- χοφόρο καροτσάκι, ἄρχισε νὰ κινῆται ἐπάνω στὶς σιδηροτροχιές...

Μὰ γιὰτί θὰ ἐπιτύγχαναν αὐτοὶ οἱ δύο νεαροὶ τοελλοῖ ἀπὸ τὸ Ὀχάιο, οἱ δύο «ἱπτάμενοι ψεῦτες» — ὅπως τοὺς ἔλεγαν — ἐκεῖ ποὺ τόσο ἄλλοι ἀπύ- τχταν προσπάθωντας νὰ μιμηθοῦν τὸν Ἴκαρο;

Ὁ τελευταῖος, ποὺ εἶχε φτερουγι- σει πρὸς τὴν χίμαιραν αὐτὴ, ἦταν ὁ καθηγητὴς δόκτωρ Λάγκλεϋ. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ ἐτῶν πειράματα, ὁ εὐφαν- ταστὸς καθηγητὴς κατάρθωσε νὰ κα- τασκευάσῃ ἕνα ἱπτάμενο μηχανήμα, μὲ τὸ ὅποιον ἐδοκίμασε νὰ πετάξῃ ὁ Μαν- λεῦ. Ρίχτηκε στὸ κενὸ ἀπὸ τῆ σκ- ῆς ἐνὸς πλωτοῦ-σπιτιοῦ τοῦ ποταμοῦ Πότομακ, παρουσίαν ἐνὸς ὀμίλου ἐκ- θύμων καθηγητῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θρῦμματισμὸ τοῦ δημιουργήμα- τος

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα:

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Νεαρός, τρισαριθωμένος διαβολάκος, του οποίου τα χυμώδη νειάτα επαναστατούν κοντά στον μεσκόπο Έρωτα του Σούζου.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Ένας σαρανταπεντάρης άστος, λογικός καθ' όλα τα άλλα, που πληρώνει τη γκάφφα του άταιριαστού γάμου με το καθημερινό μαρτύριο των συζυγικών σκηνών.

Υποθετικοί εκτελεστές:

ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ

Β. ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ

(Η σκηνογραφία δεν ενδιαφέρει. Στο σαλόνι, στην τραπεζαρία, στο χόλλ, στην κρεββατοκάμαρα, στο μπάνιο, και όπου-δήποτε άλλοι ακόμη, μπορεί ωραιότατα να συμβεί ο παρακάτω συνθεσάτος διάλογος της κωμικοτραγικής πραγματικότητας. Θα προτιμούσα να τον φαντασθώ στην περιστροφική σκηνή του «Ρέξ», όπου θα μπορούσε να εκτελεστεί σ' όλα τα διαμερίσματα του σπιτιού, τα οποία θα γυρνούσαν οι δύο σύζυγοι καυγαδίζοντας. Θα μου πείτε ίσως: Μα ένας πρόχειρος και άσημαντος διάλογος, είνε δυνατόν να παιχθεί σε περιστροφική σκηνή; Έννοια σας! Έχουν παιχθεί και χειρότεροι. Αρχίζουμε λοιπόν. Τρίτο κουδούνι και άνοιγει το Ριντά: Έκείνη καπνίζει σουλατσάροντας. Έκείνος είνε βυθισμένος στο διάδασμα της έφημερίδας του).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σηκώνοντας τα μάτια του απ' την έφημερίδα) Είδες λοιπόν;... Χαλάει ο κόσμος άπάνω στη Νορβηγία. Φοδερή ναυμαχία έγινε, λέει!

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άφινεις ήσυχη σε παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (με άπορία) Τί έχεις πάλι;

ΕΚΕΙΝΗ: Θάπρεπε να το μαντέψω, μου φαίνεται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (σηκώνεται) Μα τί έχεις; Πές μου!

ΕΚΕΙΝΗ: Καί να σου πω, θα χάσω τα λόγια μου! Σάμπως πότε μου δώσες σημασία;... Όλο με τη Νορβηγία και με τις σκληροκοιτίδες έχεις να κάνεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα αφού είνε η δουλειά μου;... Δεν τώξερες ότι παντρεύτηκες γι' αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι!... Δεν ήξερα πως παντρεύτηκες έναν άνθρωπο που απ' το πρωί ως το βράδυ θα μιλάει για τύφους, αίμοσφαίρια, αμειβάδες, και που όταν θέλει να ξεκουραστεί από αυτό θα κάνει κριτική στο Γκαμελν και θα συμφορηθεί τον Χίτλερ και τον Τσάρτσιλ!... Αν τώξε-ρα, σε βεβαιώ πως δεν θα παντρευόμουν!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (υπομονητικά) Μα τί ήθε-λες να κάνω δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: (έξαλλη) Σου είπα! Έλλη-νικά μιλάω μου φαίνεται!... Να θυμάσαι πότε-πότε πως είσαι και παντρεμένος!

Στο κάτω-κάτω της γραφής, αγαπητέ μου, εσύ έζησες, εγγλέτησες, έχορτάσες και κουράστηκες απ' τη ζωή! Μ' έμένα όμως δεν συμβαίνει το ίδιο! Γιατί εγώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στάσου να σου πω...

ΕΚΕΙΝΗ: ... Μή με διακόπτεις!... Γιατί εγώ, κύριε, απ' το Κολλέγιο ήρθα κατ' ευθείαν σπίτι σου. Κι' έχω μου φαίνεται το δικαίωμα να ζήσω λίγο. Παν-τρεύτηκε! Δεν κλείστηκε σε μοναστήρι!

Α!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα γιατί μου τα λες δλ' αυτά τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Στά λέω μήπως συνέλθης! Άλλα δεν βαρύνει! Έσύ, παιδί μου, εί-σαι παχύδερμο! Απ' τ' όνομα αυτό σου μπαίνουν κι' απ' τ' άλλο σου βγαίνουν.

Ασ' τη να γκαρίζω θα λες από μέσα σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα γιατί δεν μου εξηγείς τέλος πάντων, τί έχεις; Τί σου συμβαίνει;

ΕΚΕΙΝΗ: (στέκεται στη μέση της σκηνής, βάζει τα χέρια της στη μέση, σηκώνει το ένα φρυδάκι της σε μια γκρι-μάτσα χαριτωμένης υπεροψίας και του ρί-χνει ένα βλέμμα εσχάτης περιφρονησε-ως να θέλη να τον διαγράψει με μια κά-θετη όπτική γραμμή) Κακομοίρη μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (άναστενάζει έσωτερικά) Έλα στα καλά σου, βρέ παιδί μου! Έλα στα καλά σου να χαρής! Βάλε λίγο μυα-λό, να πάψω πιά ή γκρίνια εδω μέσα! Τί έχεις τέλος πάντων; Τί σούκανα; Για-τί με βασανίζεις;

ΕΚΕΙΝΗ: (έξω φρενών) Α, σε βασαν-νίζω, έ; Σε βασανίζω;... Έ, τί να σου πω, φίλε μου! Έσύ πιά υπερβαίνεις κάθε όριον αναιδεύας. Αν νομίζεις όμως πως θα καθίσω εγώ να φάω όλη μου τη ζωή εδω μέσα, σε πληροφορώ πως είσαι πολύ άπατημένος! Σε γελάσανε, φιλαράκο μου! Σε γελάσανε! (κάνει να φύγει) Ψέ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (τρομοκρατημένος) Μα στάσου τέλος πάντων να συνηνοθεύμε! (την πιάνει έλαφρά από το μπράτσο) Έ-λα, Ντενίζ! Ησύχασε σε παρακαλώ. Πές μου, αγάπη μου, τί έχεις;... Έλα δώ να μου πής... (την τραβάει και την καθί-ζει σ' ένα καναπέ) Γιατί, μωρό μου, εί-σαι τόσο κακό παιδί; (της χαϊδεύει τα μαλλιά) Αφού το ξέρεις πως σε λατρεύω.

ΕΚΕΙΝΗ: (ήρεμα) Δέ φάνηκε να το λές! Πρέπει και να το δείχνεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχω όλη τη διάθ'σι να κάνω ό,τι θέλεις!

ΕΚΕΙΝΗ: Ζυγώνει το Πάσχα!!! Είνε δεκαπέντε μέρες που σουχών τη πως θέλω να πάμε κι' έμεις στην έκδρομή με την Πόπη και με τον Κώστα... Περιμένο-περι-μένο... Τίποτε. Έσύ κάνεις πως τ' έχεις ξεχάσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνοφρονώνεται): Μα... δεν είπαμε να περάσω με το Πάσχα στο σπι-τάκι μας; Οί δώ μας;

ΕΚΕΙΝΗ: (σηκώνεται απότομα) Πολύ ώρα! Όθ' το περάσεις μόνος μου! Γιατί εγώ θα πάω στη μαμά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα στάσου να συνηνοι-θεύμε!... Κάνε μου τη χάρη! Μην εδά-πτεσαι τόσο εύκολα! (την καθίζει πάλι) Σου είπα το λόγο που δεν θέλω να πάμε στην έκδρομή.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ζηλεύεις τον Κώστα;

Πρώτον, είσαι γελοίος! Με συγχωρείς που στο λέω, άλλα είσαι. Ό άνθρωπος μου κάνει μερικές εύγενικές περιποιήσεις και εσύ με την άνοσηία που σε δέρνει, φαντάζεσαι ότι μου κάνει κόρτε!... Δεύτε-ρον...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα...

ΕΚΕΙΝΗ: Σιωπή, να τελειώσω! Δεύτε-ρον, με προσβάλλεις! Τί νομίζεις, δηλαδή, Πώς εγώ θα σ' άπατήσω; Με θεωρείς Ι-κανή γι' αυτό; Αν με θεωρείς, να χωρίσης, φίλε μου!... Άμα κανείς δεν έχη έμπι-στοσύνη στη γυναίκα του και την εξισώ-νη με οποιαδήποτε του δρόμο, χωρίζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα στάσου, μωρό μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί μωρό μου και ξεμωρό μου; Έτσι είνε! Είσαι βλάκας! Βλάκας και πρόστυχος! (του ξεφεύγει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: (παίρνει τη μεγάλη από-φαση και σηκώνεται μ' έναν κρυφό στενα-γμό) Έστω!... Θα πάμε στην έκδρομή!...

ΕΚΕΙΝΗ: (άλλάζει απότομα ύφος) Εί-

δες λοιπόν, ότι κατά βάθος είσαι λογικός; Άλλα δεν κάθεται να σκεφθής και πα-ρασύρσαι από την πρώτη επιπόλαια έν-τυπωση;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μόνο που σκέπτομαι τους άρρώστους μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Να πεθάνουνε! Παρά ν' άρ-ρωστήσω εγώ, καλύτερα να πεθάνουνε έ-κείνοι! Φοσόν ντε παρλέ, δηλαδή! Γιατί δέ θα πεθάνουνε φυσικά! Θα φωνάξουν ά-πλούστατα έναν άλλο γιατρό. Και ίσως καλύτερον από σένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (κυττάζει το ρολόι του) Πά, πά άργησα. Τέλος πάντων. Δεν γί-νεται άλλοιώς μια φορά! Όρβουάρ, άγά-πη μου, φεύγω. (πάει να την φιλήσει).

ΕΚΕΙΝΗ: (πρό του φιλιού) Δεν πι-στεύω να αλλάξεις γνώμη, όπως συνήθως;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα όχι! Άποκλείεται.

ΕΚΕΙΝΗ: Στη ζωή μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στη ζωή σου!... (τη φι-λεί και φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ: (Σ' ένα λεπτό, πεταχτή, μπρίζα κι' ένθουσιασμένη παίρνει το τη-λέφωνο). Άλλο... Κώστα... Έγώ... Θάρθουμε στην έκδρομή! Ίδρωσα ώσπου να τον καταφέρω, άλλα στο τέλος τον κατάφερα!... Ναι, αγάπη μου, στις έπτά. Όπως είπαμε, Α-τουτ-άλερ!...

Ριντά
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Έχω πεποίθησι, χαριτωμένες μου κυρίες, πως δσες φορές πάτε στα μα-γαζιά, είσαστε τόσο άποροφημένες με το χρώμα, το ύφασμα, τις πτυχές, το σχέδιο, την ποιότητα και το παζάρε-μα, που ποτέ σας δέ θάχετε προσέξει το δράμα που παίζεται βουδό μπρο-στά σας και που έσείς δεν τ' αξιόνετε ούτε καν μ' ένα βλέμμα στοιχειώδους προσοχής. Ένωθ' το δράμα του ύπαλ-λ'λου! Του άσημου εκείνου και δυστυ-χιμένου θνητού, που το έπάγγελμά του τον έχει καταδικάσει ναρχεται σε άμεση έπαφή με τη Γοητεία, που πα-ρελαύνει μπροστά του τσαχπίνικη, προ-λητική και αυθαδέστατη, τον ζαλίζει με τις θελκτικές της θεαματικότητες, και τον παραλύει με τα μεθυστικά «πασσά» της. Ένθ' εκείνος είνε υπο-χρεωμένος να την εξυπηρετή τυπικά και να αντισταθεί στην ύπνοσση του άνδρος κάτω από το καθήκον του...

Παίρνει το ύφασμα και το ρίχνει επά-νω σας με φανερό τράκ. Έσείς, ανύ-ποπτη κι' αδιάφορη, τον ρωτάτε σκλη-ρά:

—Μου πάει;

Ό δυστυχιμένος! Στα μάγουλά του έμφανίζεται η κόκκινη προδοσία της ταραχής. Καταφεύγει σ' ένα μει-δίωμα άμχανιάς. Και ψιθυρίζει με κό-πο και κωμικοτραγική προσπάθεια δια-τηρήσεως της ψυχραιμίας του:

—Τί λέτε, μαντάμ; Σας πηγαίνει θαυμάσια!

—Θέλει να σας πη: «Είσθε τρέλλα. μαγεία, θαύμα, όνειρο! Και μ' αυτό και μ' οποιοδήποτε ύφασμα». Άλλα δεν έχει το δικαίωμα! Είνε κατάδικος! Μ' έναν άναστεναγμό πνίγει μέσα του όλη τη φλόγα κι' όλη τη δίψα του ά-πελπισμένου πόθου. Έρωτα έχει και αυτός. Μα τί να τον κάνει τον φτωχό του άημέλητο έρωτα με το στραβο-πατημένο γοδάκι και το τσίτινο φου-στάνι; Θέλει τον έρωτα «πολυτελείας! Τον παρφομαρισμένο και τυλιγμένο στο ακριβό μετάξι! Αυτών που καταδι-κάστηκε να περιποιηθεί για να τον χαί-ρωνται οι άλλοι, οι προνομιούχοι!... Και μιλάω για τον υπάλληλο άδρι-στα! Άλλοίμονό του αν είνε... πα-πουτσής!

EY.—

ΤΟ ΦΛΕΡΤ

—Καλημέρα σας.
—Καλώς ήλθατε.
—Πώς είσθε, μαντάμ;
—Μερί.
—Καλύτερα;
—Ευτυχώς.
—Μπορούμε να συζητήσουμε σήμερα κάπως λεπτομερέστερα, αγαπητή μου Σούζυ, για τα ζητήματα του γάμου μας;
—Μαί, βουί.
—Μήπως σε κουράζω;
—Σερί!
—Λοιπόν. Άκουσε, αγαπητή μου, Σούζυ...

Αγαπητή του Σούζυ ήταν η κοινώς λεγομένη Σουσου. Ήξερε από κάτι τέτοια που την έσφαζαν την υποψηφίαν χαριτό-δρυν νύμφην.

Άλλα, νομίζω, είνε καιρός να δώσω μερικές πληροφορίες για τον άνθρωπον αυτόν που θα έχη την άπείρητη ευτυ-χία να συνδέση την ζωή του με τον θη-σαυρόν αυτόν, που έφερε το γλυκό όνομα της Σουσους.

Μηνάς, έλεγετο.

Για την ακρίβεια, Μηνάς Χαρχάλιος. Ήλικία: Άπροσδιόριστος. Πάντως κά-που εκεί μεταξύ σαράντα και εξήντα θα εκυμαίνεται. Όταν, δηλαδή, έξεχνούσε να κάνει χρήση της θαυμασίας δαφής, ήμπο-ρούσε να τον κάνουν κ' επάνω απ' εξήν-τα. Συνήθως όμως σ' αυτά τα πράγματα ήταν επιμελέςτατος και με βοηθόν τον Μποταράκον, ένεφανίζετο για σαραντα-ρης. Λίγο ζαρωμένος, δέβαια, άλλα αυτό μπορούσε θαυμάσια να το άποδώσει εις την έντονη ζωή που είχε ζήσει. Μάλ-λον ψηλός. Έλαφράς καμπούρης. Όταν έπερπατούσε έλκνίζετο χαρακτηριστικώς — άλλοι έλεγαν από σκέρσο, άλλοι για-τί τάχα δεν έκρατούσαν τα πόδια του.

Ευγενής. Αυτό πρό παντός. Και από σπύτι. Όταν έβαζε εκείνο το έρμιο το μονόκλ ενόμιζες πως έχεις μπροστά σου ένα λόρδον:

—Εκτακτός!

—Πράγματι, κ. Σουσου.

—Άγγλος, παιδί μου! Πώς μου ά-ρέσει αυτός ο άνθρωπος! Έχει αέρα!

Μα τί αέρα! Έχει αναθρεφτεί μέσα σε σαλόνια, με καταλαμβάνετε, και γι' αυτό μου άρσει παρά πολύ, Άριστοκρά-της με τα ούλα του.

Η αλήθεια είνε πως ο αξιότιμος κ. Μη-νάς είχε κάτι το άριστοκρατικό στην έμ-

φάνισίν του. Τα γαλλικά τα έσκότωνε όπω-σούν καλά και ήξερε να στερεώνη το μονόκλ στο μάτι του με ζηλευτήν επιτυχίαν. Οί κακές γλώσσες όμως έλεγαν πολλά εις βάρος του. Στα νειάτα του, έλεγαν, είχε χρηματίσει ζιγκολό, άργότερα έκανε τον προκοθήραν. Συνέβη όμως να μην εύτυ-χισή στο ώραϊον αυτό επάγγελμα και πολλές φορές ακούμπησε και αυτό το μο-νόκλ του ακόμη στο ένεχυροδανειστήριον. Συνηθισμένος να κάνει μεγάλην ζωή ήταν υποχρεωμένος να ντύεται καλά. Και έ-πειδή τα έσοδά του δεν έφταναν για ρού-χα και φαί έπρωτιμούσε το πρώτον από το δεύτερον — πράγμα που όχι όλίγας φορές είχε δλεθρίαν επίδρασιν εις το στο-μάχι του, όπερ, κατά το κοινώς λεγόμενον, έπαίξε όχι σπανίως ταμπουράν.

Η έξωτερική του μορφή ήταν μεγαλο-πρεπής. Είχε μεγάλο μέταπο. Βαθυτό-χαστα σκούρα μάτια. Σοφώτατη φαλάκρα έσχηματίζετο στο κέντρον του κρανίου του, που έσκέπτε με έπιμέλειαν χτενίζοντας άναλόγως μερικές μακρές τρίχες που έ-χρησιμεύαν ως είδος καμουφλαρίσματος. Στα νειάτα του έθεωρείτο και Δόν Ζουάν. Πολύ ήγάπησε, δηλαδή, στην ζωή του και πολύ, έπειναισε.

Όταν έγνώρισε την Σουσου έσκέφθη: Είς τας δυσμάρς του βίου μου θα φάω, επί τέλους. Όταν τον έγνώρισεν η Σου-σου έσκέφθη: Είς την αύγήν της μεγάλης ζωής μου θα κάνω μούργιο. Ίδου ο συ-ζυγος της που άνιερειώνη! Η γναρμία τους, δηλαδή, ήταν κάτι άνάλογον με τον τεν-τέρε που έκύλισε και συνήτησε το κα-πάκι.

—Κάθισε, Μηνά...

—Ναι, Σούζυ.

Έπειτα από λίγο λέγει ο Μηνάς:

—Δεν σε ένοχλώ...

—Ποσώς.

—Λοιπόν, άκουσε τί ήθελα να σου πω, αγαπητή μου, Σούζυ, Το Πάσχα πλησια-ζει. Άπερασίσαιμε να τελέσουμε τους γά-μους — μας αύτην την έποχην που είνε η καλύτερα του έτους. Νομίζω ότι είνε και-ρός να άρχίσωμε τις προετοιμασίες

—Μόν άμ!...

—Έτσι!

—Σερί!...

—Συμφωνείς;

—Μαί, βουί. Μαί, βουί! Πώς μου ά-ρέσετε, κ. Μηνά! Μου ένθυμίζετε τον πρώτον συζυγόν μου στο Λονδίον που ήταν και εκείνος ευγενής όπως του λόγου σας. Έχετε στίς γυναίκες σουζε-φούρ!...

—Φού!...

—Φούρ!

—Τελοοσιάντων.

Συχνά την έδιόρθωνε ο κ. Μηνάς. Έ-δλεπε ότι η υποψηφία σύζυγός του είχε μερικά έλαττώματα, κυρίως στο ζήτημα της προφοράς και των τρόπων, άλλα τα έκατομύριάζα στα τα έκαλύπταν και τα έ-ξηφάνιζαν όλα. Άνθρώπος, έχων πείραν της ζωής, ήξερε ότι τα λεφτά τα διορθώ-νουν όλη. Άλλωστε είχε όλον τον καιρόν να διαπλάση την γυναίκα του σύμφωνα με τας απαιτήσεις του κόσμου μέσα εις τον όποιον ήσαν υποχρεωμένοι να ζούν. Η διδασκαλία που της έκανε όδως ο κ. Μηνάς ήταν πολύ τεχνική. Εφρόντιζε, δηλαδή, να μη την θίξη, να μη προσβά-λη την έξαιρετικά ευαίσθητη ψυχή της. Γιατί η λαίδη Σουσου ήταν άνθρωπος ευθίκος και κάτι τέτοια δεν τα έχωνε εύκολα.

Έκει, λοιπόν, που έκουθέντιαζαν τα του γάμου τους, παρουσιάσθη η υπηρέ-τρια και έφερε μίαν τεραστίαν ανθοδέ-σμην:

—Ποιός την έφερε;

—Ένα παιδί, κυρία.

—Από ποιόν είνε;

—Δεν ξέρω.

Η Σουσου, κολακευμένη έξαιρετικά, ά-φισε την περί γάμου συζητήσιν και εκύ-ταξε το μπλιέτιό της που ήσαν στην άνθο-δέσμη. Γεώργιος Τζουραμάνης, διομή-χανος, ο κ. Μηνάς συναφρώθη έλαφρώς:

—Ποιός είνε αυτός;

Η Σουσου έμειδισε με τρόπον πολύ μυστηριώδη. Αυτή η ανθοδέσμη καθώς ήλθε σ' αυτήν στιγμή ενόμιζες πως έστάλη από την Θείαν Πρόνοιαν. Η Σουσου έτρελλανόταν να προκαλή την

ζηλοτυπία. Άλλα δεν της έδιδετο εύ-καιρία ποτέ για ένα τέτοιο πράγμα. Ό κ. Μηνάς ήταν έξαιρετικά λεπτός για να της κάνει σκηνές ζηλοτυπίας. Και άρκε-τά έξυπνος για να της γίνεται τσιμπού-ρι με παρόμοιες σκηνές. Και άρκετά πο-λιτισμένος για να παρεξηγή τα ατύρε-σκα φλέρτ της Σουσους. Αυτά ήταν τα μόνο ελάττωματά του, που δεν μπορούσε να χωνέψη η Σουσου. Ήθελε ζήλεια ή μαντάμ. Ήθελε πάθος. Ήθελε ο άντρας που έπρόκειτο να πάρη να είνε άφωσιω-μένος ψυχή τε και σώματι σ' αυτήν και να σκοτώνεται όταν κανίως έριχνε δέ-θλην βλέμμα στον θησαυρόν του.

—Είνε ένας φίλος.

—Φίλος;

—Ναι. Ένας διομήχανος που μου κάνει φλέρτ. Ζηλεύετε κ. Μηνά; Άστείο πράγμα! Μπορεί μία κυρία καθώς πρέ-πει να μην έχη τα φλέρτια της;

—Σούζυ!

—Άχ, με τρελλώνει πιά με τις πε-ριποιήσεις του ο κ. διομήχανος. Και τώρα ήξερε πως είμαι από άωρόσσεια και μου έστειλε αυτά τα λουλούδια! Τί λεπτός!

—Ναι, αλλά...

—Τί, αλλά;

—Όταν συζητούμε για γάμο, Σού-ζυ, δεν μπορείς να έχης έσύ τα διάφο-ρα φλέρτ! Αυτά πρέπει να κοπούν!

Τώρα, η έδωσες πραγματικά ο κ. Μηνάς, η έκανε πως θυμώνα. Μέσα στους κανόνες της καλής συμπεριφοράς περι-λαμβάνεται και η ζηλοτυπία, σε άρισμέ-νες τουλάχιστον περιπτώσεις. Δεν υπά-ρχει μεγαλύτερα άγένεια να κάνετε τον ά-διάφορον σε μίαν γυναίκα που άγωνίζεται να σάς προκαλέση την ζήλεια. Γι' αυτό ο κ. Μηνάς, ίσως διότι ήξερε καλά τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, ίσως γιατί πραγματικά έπειράχτηκε, ίσως για-τί — ποιάς ξέρει — διείδε κάποιον κίν-δυον σ' αυτή την μυστηριώδη έμφάνισιν, έθύμωσε:

—Θα κοπούν, είπα!

—Ποιά;

—Τα φλέρτ!

—Άστείο πράγμα!

—Δεν είνε σωστό να δέχεσαι λουλού-δια από έναν άγνωστο κύριο και να μου όμολογής ότι είνε το φλέρτ σου.

—Πολύ μου άρέσεις!

—Σούζυ!

—Μη φωνάζεις έτσι, άνόητε!

—Άνόητος, εγώ;

—Άνόητος και σαχλός!

—Εγώ;

—Άμ, τί! Έσύ, δέβαια!

Το πράγμα από το άστείο γύρισε στο σοβαρό. Ο κ. Μηνάς το έπηρε έ-ξαφνα κατακαρδία το γεγονός ότι μέσα εις την ψυχήν της Σουσους έντυνησε η υπεροχή εκείνη υπερηφάνεια που δεν ή-νείχετο ζυγόν:

—Δεν φάνηκε που θα σε πάρω σύζυ-γόν μου παρά θα μου κάνης και τον έ-λεγκτή! Μία μονάρα κυρία πρέπει να είνε ανεξάρτητη, κύριε! Και όπως εγώ σου μιλώ πληθυντικός και τέτοιαν έχω την αξίωσις και έσύ να φέρνεις άναλό-γως! Σε έμάρινα εδω μέσα και μου κά-νει και τον ζόρικο.

Ο κ. Μηνάς έγινε θηρίο:

—Έμένα έμάριζες;

—Έσένα! Που δεν σε κυττάει καμ-μιά γυναίκα και δάφεται σαν το κορά-κι! Νομίζεις πως δεν καταλαβαίνω έ-γώ;

Ο κ. Μηνάς έβλεπ βαθύτατα:

—Έμένα δεν με κυττάει καμμία γυ-ναίκα; Λοιπόν, αφού είσαι τέτοια, κυρία Σούζυ, σε πληροφορώ ότι έχω τρεις έ-ρωμένες.

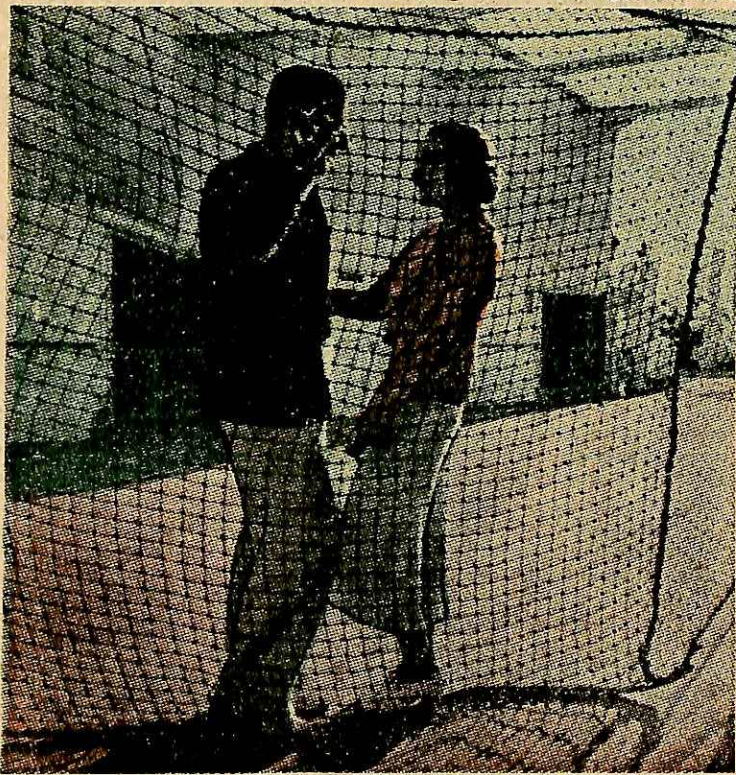
—Τρεις;

—Τρεις!

—Κ' εγώ έχω τρεις έρωμένους. Και πρώτος και καλύτερος ο κ. διομήχανος, που μου έστειλε την ανθοδέσμη!

Ο κ. Μηνάς έμεινε άναυδος! Άλλα και η κ. Σουσου έμεινε άναυδη! Ήταν λοιπόν, κατακτητής ο κ. Μηνάς; Ήταν, λοιπόν, γόρσος η κ. Σουσου; Αφρισε από πείσμα η Σουσου. Έλυσσαςε από όργη ο κ. Μηνάς. Άλλα εκείνη την στι-γμή ένεφανίσθη η υπηρέτρια:

(Το τέλος στη σελ. 45)

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Αισθηματικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Νίκαια, 30 Μαρτίου.

“Αγαπητή μου Ροζίν, Έχω ένα μεγάλο, ένα πολύ μεγάλο νέο να σου ανακοινώσω: Έπαινευθηκα πριν από τρεις εβδομάδες με τον Ζοέλ Σουμπελέ και η μικρή σου Σολάντ είναι τώρα η πιά ετυχιμένη γυναίκα του κόσμου.

“Α! Θά μου παραπονεθής βέβαια γιατί δεν σε ειδοποίησα προηγουμένως... Καί θα έχω μεγάλο δίκιο, σ’ αυτό. “Ησούν πάντοτε η καλύτερη φίλη μου... “Ετελείωσαμε μαζί το παρθέναγωγείο και η αλληλογραφία μας διατηρήθηκε έκτοτε επί πολλά χρόνια...”

“Αλλά, ξαφνικά, έσταμάτησε. “Η ζωή κάνει πολλές φορές αυτές τις διακοπές, μολονότι τα αισθήματα των ανθρώπων παραμένουν πάντα αμετάβλητα. Θυμάσαι αυτά τα γράμματά μας, Ροζίν;

Μου μιλούσες για τον θάνατο της μητέρας σου, για τα νέα καθήκοντα που ανέλαβες στο σπίτι σου, για τις ελπίδες και τα όνειρά σου για το μέλλον...”

Και εγώ σου έμιλούσα πάντα για τον Ζαν-Λουί... το γιοιού του θείου μου... που η εμφάνισή του έκανε πάντα την καρδιά μου να χτυπάει...”

“Αγαπούσα με όλη μου την καρδιά τον Ζαν-Λουί και ένιωθα ότι η αγάπη μου αυτή θα διαρκούσε μιαλόκληρη αιώνητητα. “Ήταν, όπως θυμάσαι, ένας ωραίος νέος, με υπέροχο παρουσιαστικό και πολύ έξυπνα μάτια...”

“Επαίξαμε πολλές φορές τένις μαζί. Το παιχνίδι αυτό, όπως ξέρεις, δεν με ένθουσιαζε ποτέ. “Επήγαινα όμως στο τεράστιο γήπεδο να βλέπω τον Ζαν-Λουί. Και κάθε παρτίδα, που παίζαμε μαζί του μου έδινε τόση χαρά...”

Τέλος, όλα εφαινόταν πως είχαν συνωμοτήσει για να με κάμουν μία μέρα σύζυγο του Ζαν - Λουί. Το μόνο που δεν ήξερα ήταν οι διαθέσεις του πατέρα του απέναντί μου.

“Ο πατέρας του άγαπημένου μου ήταν ένας άνθρωπος σαράντα περίπου χρόνων, που είχε χάσει την γυναίκα του λίγο καιρό μετά το γάμο τους. “Ήταν ένας άνθρωπος πολύ συμπαθητικός, αλλά η μεγάλη σοδαρότης του μου ένεπνε πάντα ένα αίσθημα φόβου ή σεβασμού. “Οπωσδήποτε, ήμουν βεβαία ότι δεν θα έφερνε καμμία αντίρρηση στο γάμο μου με τον Ζαν-Λουί.

Τελειώνοντας το λυκειο, ο άνθρωπος που θεωρούσα ως μέλλοντα σύζυγό μου έφυγε για την Άγγλία, όπου παρέμεινε αρκετά χρόνια.

Στην αρχή, αλληλογραφούσαμε τακτικά και μολονότι δεν είχαμε μιλήσει ποτέ για τον έρωτά μας, τα γράμματά μας είχαν πάρει σιγά-σιγά ένα ύφος οικειότητας και τρυφερότητας, που δεν το βρίσκει κανείς παρά μόνον μεταξύ ερωτευμένων.

“Αλλ’ η αλληλογραφία μας αυτή έπαυσε μία μέρα. Και, λίγον καιρό έπειτα, έμαθα εκπληκτική πως ο Ζαν-Λουί είχε νυμφευθεί μιά Άγγλίδα, την κόρη του λόρδου Ρήθ και ότι έζηγαν μαζί για τις Ινδίες.

Δεν θα σου περιγράψω την απελπισία μου. Από ντροπή, δεν έμιλησα σε κανέναν για τη συντηρή των ελπίδων μου. “Αλλ’ ήξερα πως όλοι γύρω μου είχαν αντιληφθεί τον πόνο μου και απέφευγαν να μου μι-

λουν γι’ αυτό το ζήτημα.

Και η ζωή εξακολουθούσε το δρόμο της. Θα έμαθες βέβαια τα άλλα-πάλληλα δυστυχήματα που με έπληξαν κατόπιν.

“Ο πατέρας μου κατεστράφη οικονομικώς και λίγον καιρό κατόπιν πέθανε. “Η μητέρα μου τον ακολουθούσε κι’ αυτή στον τάφο.

Φυσικός κηδεμών μου ήγαν ο πατέρας του Ζαν-Λουί.

Μία μέρα επήγα στο γραφείο του, για να τον παρακαλέσω να μου βρη μία εργασία. Με έκυταξε με τα μεγάλα μαύρα μάτια του και νομίζω πως στο βλέμμα τους διέκρινα μια συμπάθεια και μια τρυφερότητα, που μου ήταν άγνωστες ως εκείνη τη στιγμή. Με καθήσυχασε έπειτα για τους φόβους, που του είχα εκφράσει για το μέλλον και μου είπε:

—Θά ιδούμε τι μπορεί να γίνει, παιδί μου. Δεν έχεις την πείρα και ούτε θά ήξελα να εργασής σε ξένο γραφείο. Θά αρχίσω από το δικό μου... Εύτυχος, έχω πολύ εργασία.

“Εγκατεστάθηκα πραγματικά από την επομένη στο γραφείο του.

Έμενα όλη την ημέρα κοντά στο θείο μου και πολλές φορές με εκρατούσε να φάμε μαζί το μεσημέρι.

Μία μεγάλη οικειότης είχε δημιουργήσει σιγά-σιγά μεταξύ μας. Δεν εόλεπα πιά σ’ αυτόν το τρομερό δν που αντίκρυζα άλλοτε. Μου έμιλούσε πάντα με καλωσύνη και πολλές φορές είχα αντιληφθεί το βλέμμα του να στηρίζεται με τρυφερότητα επάνω μου. “Αλλ’ όταν έσηκωνα τα μάτια μου προς το μέρος του, εκείνος έκατέβαζε άμέσως τα δικά του ή τα έγυριζε αλλού.

Το βλέμμα αυτό έμπαινε, ωστόσο, έως τα καταβάθα της ψυχής μου και με άνεστατώνε ολοκληρή.

Γιατί, λοιπόν, με έκυταζε μ’ αυτόν τον τρόπο;

“Ω! “Αν μπορούσα να του μιλήσω, να του ανοίξω την καρδιά μου!... “Αλλ’ όπως σου είπα, Ροζίν, ο θεός μου, παρά τη νεαρή σχετικώς ηλικία του, ήταν ένας άνθρωπος πολύ σοβαρός και ποτέ δεν τολμούσα να του μιλήσω για ό,τι δήποτε, εάν προηγούμενος δεν έκανε αυτός την αρχή.

Βρισκόμαστε τώρα στον Σεπτέμβριο.

Και, ξαφνικά, συνέβη κάτι που μου απέκάλυψε τα πραγματικά μου αισθήματα απέναντι αυτού του ανθρώπου.

Μία μέρα του έφεραν μία πρόσκληση: Ήταν έφεδρος λοχαγός και τον έκαλούσαν τώρα να αναλάβη την θέση του στο στρατό.

Με έφώναξε άμέσως κοντά του και με φωνή ήρεμη και σοβαρή μου είπε:

—Σολάντ, φεύγω έπειτα από τρεις ώρες. Το γραφείο μου θα παραμείνει ανοιχτό κατά την απουσία μου. Σου εμπιστεύομαι τη διεύθυνσή του.

“Επειτα με απέχειρήτρησε και έτρεξε στο σπίτι του για να φορέσει τη στολή του και να ετοιμάσει τα πράγματά του.

Το απόγευμα έφυγε για το μέτωπο.

Δεν κατώρθωσα να του πω

τίποτε την ώρα που τον συνόδευα στο τρένο.

Και όμως ένιωθα την καρδιά μου να σφίγγεται τόσο δυνατά!....

Και ο θεός μου φαινόταν επίσης ταραγμένος. Για πρώτη φορά, ως εκείνη την ημέρα, είχα διακρίνει μιά ανησυχία και μιά νευρικότητα στο βλέμμα και στις κινήσεις του.

“Επέρασαν δυόλόκληροι μήνες.

“Έπειτα ένα πρωί έλαβα ένα τηλεγράφημα. Προήρχετο από ένα στρατιωτικό χειρουργείο του μετώπου. Μου άνηγγελλαν μ’ αυτό ότι ο θεός μου είχε τραυματισθεί σοβαρά.

Τη στιγμή εκείνη μια αληθινή αναστατασις έγινε μέσα μου. Για μερικά δευτερόλεπτα η σκέψις μου έτρεξε στον Ζαν-Λουί, που βρισκόταν πάντοτε στην Ινδίες και παρ’ όλη την αγωνία μου, έχαμογέλασα. Είπε αληθεία ότι τον είχα αγαπήσει και ότι είχα κλάψει μαζάνοντας τον γάμο του. “Αλλά τώρα η ανάμνησις του δεν έξυπνούσε κανένα αίσθημα μέσα στην καρδιά μου.

Είχα αγαπήσει τον Ζαν-Λουί, γιατί είχα ανάγκη από αγάπη, αλλά τώρα, εκείνο που αισθανόμουν ήταν ένα πράγμα τόσο διαφορετικό!

—“Α! Ζοέλ! “Εκείνος που αγαπώ είσαι μόνον σύ... Δεν ήξερα πριν τί ήταν η πραγματική αγάπη...

Τα λόγια αυτά, ετόλμησα να του τα πω, όταν έσκυφα επάνω από το κρεβάτι του νοσοκομείου, όπου τον είχαν τοποθετημένο.

“Εγύρισε προς έμένα τα μάτια του, που ήταν πλημμυρισμένα δάκρυα και μου είπε:

—Σε αγαπούσα από παλύν καιρό, Σολάντ, αλλά δεν ήξελα να σου το πω... “Ήμουν πολύ γέρος για σένα...”

Τον δέικοσα άμέσως και είπα:

—“Α! Ζοέλ! Πόσο θά είμαστε εύτυχισμένοι! “Αν ήξερες πόσο σε σκεπτόμουν κατά την απουσία σου!

“Ενα φιλή έπεσφράγισε την εύτυχία μας.

Νά γιατί, αγαπητή μου Ροζίν, δεν σου άνηγγεila τους άρρωθάνες μου. “Ήταν ένα πράγμα τόσο άπρόοπτο!...

Και τώρα φθάνω στο τέλος της μικρής μου ιστορίας.

“Ο Ζοέλ έγινε καλά και πήρε μιά μηνιαία άναρωτική άδεια. “Εφύγαμε άμέσως για τη Νίκαια, όπου, μερικάς έβδομάδες άργότερα, εκάναμε τους γάμους μας.

“Αγαπητή μου Ροζίν, θά με συγχωρήσεις γιατί σ’ αυτή την επίσταλή δεν μίλαω παρά μόνο για τόν έαυτό μου. “Αλλ’ είμαι τόσο εύτυχισμένη!...

Σ ο λ ά ν ζ

Για την πιστή αντίγραφή, ΖΑΚΕΛΙΝ ΛΙΓΚΟ

●

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

“Όταν χτυπάτε άσπράδια αγγών, μόλις αρχίσετε το χτύπημα ρίξτε μέσα μιά πρέζα άλάτι για να άσπρίζουν γρήγορα και ώραιά.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

“Ήταν ή εποχή που ο καλός μας Θεός έπληθε τον κόσμο.

“Έκανε τον Ουράνό, τη Γη, τα ζώα και τα φυτά και τους έδινε από ένα όνομα.

Μία μέρα που ο Θεός, μέσα στον Παράδεισο, έδινε χρώματα των πουλιών, έξηγντλησε όλα τα χρώματα, που είχε μαζί του και ή φτωχή καρδερία εκινδύνευε να μείνη έντελώς άχρωμάτιστη. Στο Θεό όμως ήρθε άμέσως στο καλή ιδέα: “Έστηψε όλα τα πινέλλα επάνω στα φτερά της.

Την ίδια μέρα ακριβώς, ο γαίδαρος έδε να μεγαλώνουν τα αυτιά του, γιατί δεν κατώρθωνε να συγκρατήσει το όνομά του. Δυσ’ βήματα έκανε στο λιβάδι του Παράδεισου να βοσκήση, και άμέσως ξεχνούσε τ’ όνομά του και τρεις φορές έγύρισε να το ρωτήσει. Στο τέλος, ο Θεός έχασε την υπομονή του, του τράβηξε τ’ αυτιά και του είπε: “Τό όνομά σου είνε γαίδαρος—γαίδαρος—γαίδαρος! “Και λέγοντας αυτά, τραβούσε-τραβούσε τ’ αυτιά του άτυχου γαίδαρου, που έτσι μεγάλωσαν ύπερβολικά.

“Εγιναν πολλά περίεργα πράγματα εκείνη την ημέρα... “Α! ναι, την ίδια μέρα το τριώνι στραβώθηκε και το μυρμήκι έχασε τα φτερά του...

Καθισμένος μέσα στον Παράδεισό του, ο καλός μας Θεός, μεγαλοπρεπής και γλυκός, είχε σκορπίσει εκείνη την ημέρα παντού τη ζωή. Και προς το βράδυ, του ήρθε ή ιδέα να δημιουργήση ένα μικρό σταχτή πουλάκι.

—Τό όνομά σου θά είνε πύρρουλας—κοκκινόλαιμης, του είπε. Πολλοί θά σε λένε πετρίτη και θά θαυμάζουν την έξυπνάδα σου.

Και μόλις τό διέπλεσε καθ’ όλα, άνοιξε το χέρι του και τό πουλάκι φτερούγισε. Χαρούμενο τό πουλάκι έφευγε σε λίγο από τό παραδεισιο περιβάλλον. Παντού είδε κι’ έθαύμασε τις όμορφες της ζωής, μέσα στις όποιες θά ζούσε και σε μία στιγμή του ήρθε να καθρεφιστή σ’ ένα ρυάκι. Είθε τότε πως ήταν σταχτή. Και ο λαίμος του σταχτής, “Εστριφογύρισε άνω-κάτω, κυττάχτηκε χίλις φορές και θεβαιώθηκε πως δεν είχε πουθενά ούτε ένα κοκκίνο φτερό.

“Αμέσως έγύρισε στον Παράδεισο. Καθισμένος πάντα με ύπεροχη γαλήνη και άνεκφραστή χαρά, ο Θεός άφινε από τα χέρια του πεταλούδες, που δημιουργούντο εκείνη τη στιγμή κι’ στριφογύριζαν στο κεφάλι του. Τα περισσότερα καθισμένα στους ώμους του, γουργουλιζαν και από γύρω του έρχόταν θεία ευδία από τα κρίνα, τα τριαντάφυλλα και τη βασι-

λίσσα μαργαρίτα.

“Η καρδούλα του άτυχου πουλιού έκόντευε να σπάση από συγκίνηση. Φτερούγιζε γύρω-γύρω, πλησίασε κι’ έπεσε στα χέρια του Θεού.

—Τί θέλεις; τό ρώτησε.

—Μεγάλε μου Κύριε, πέστε μου γιατί με βαφτίσατε πύρρουλα, αφού είμαι από την κοφή ως τα νύχια σαν τη σταχτή; Γιατί με είπατε κοκκινόλαιμη, αφού δεν έχω ούτε ένα κοκκίνο φτερό;

Γύρω του έδλεπε να λαμποκοπά ή πορφύρα επάνω από τα πούπουλα του πουδραρισμένου από χρυσάφι φασιανού, έπίσης από τό λαιμό του παπαγάλου, από την ύπεροχη χαίτη του πετεινού, από τα λείπια των φαριών, από τα βελουδένια πέταλα των ρόδων. Και συλλογιζόταν πως μία σταγονίτσα από μία τέτοια πορφύρα θά τό έκανε ώραιό και θά δικαιολογούσε και την ονομασία του.

—Γιατί ώνομάσθηκα πύρρουλας-κοκκινόλαιμης; ρώτησε άλλη μία φορά.

“Επίστεψε πως ο Θεός θά φώαζε: “Α! μικρέ μου φίλε, βλέπω πως έξέχασα να σου γραμματίσω κοκκίνα τα φτερά του λαιμού σου. Περιμένε μία στιγμή, θά τό κάω τώρα!..

“Ο Μεγάλος όμως Κύριος περιωρίσθηκε να χαμογέλαση και έίπε με ήρεμία:

—Σε ώνομασα κοκκινόλαιμη και έτσι θά μείνι τό όνομά σου. “Όσο για τα φτερά του λαιμού σου, μπορείς μόνος σου να τ’ άποκτήσης κοκκίνα.

“Ο Θεός έσήκωσε τό χέρι και τό πουλάκι πήρε πάλι τό δρόμο του μέσα στον κόσμο.

“Όταν έφυγε από τον Παράδεισο, ρασονίζόταν από τη σκέψη τί μπορούσε αυτό, μικρό πουλάκι, να κάμη για να άποκτήση φτερά με τό χρώμα των ρουμπινιών. Και του ήρθε σε μία στιγμή ή ιδέα να χτίση τη φωλιά του σε μία τριανταφυλλιά, με την έλπίδα πως μπορούσε να ξεφύγει κανένα φύλλο, να κολλήση στο λαιμό του και να του δώση τό χρώμα που έπιθυμούσε.

“Από κείνη την ημέρα, που ήταν ή ημέρα ή ωραιότερη του κόσμου, έπέρασαν χρόνια και χρόνια. Τα ζώα και οι άνθρωποι άφησαν τον Παράδεισο και σκορπίστηκαν στη Γη. “Εμαθαν να καλλιεργούν, να διαβαίνουν τις θάλασσες, να φτιάνουν ένδυματα και διάφορα κοσμήματα. “Εχτισαν ναούς και τεράστιες πολιτείες, την Αθήνα, τη Ρώμη, την Ιερουσαλήμ.

Και νά, που ήρθε μία άλλη μέρα, μία νέα ημέρα, που ή ανάμνησί της θά παραμείνη όσο κι’ ο κόσμος.

Τό πρωί αυτής της ημέρας σ’ έναν μικρό λόφο, κοντά στα τείχη της Ιερουσαλήμ, ένας πύρρουλας κελαϊδούσε για τα μωρά του που ήταν μέσα στη φωλιά τους, σε μία τριανταφυλλιά. Τους διηγόταν την ιστορία, που από τη θαυαστή

χαραυγή της Δημιουργίας έπέρασε από στόμα σε στόμα σε όλους τους άπογόνους του πύρρουλα.

—Ναι, παιδιά μου, τους έλεγε με μελαγχολία. “Από την εποχή εκείνη τόσα χρόνια πέρασαν, τόσες τριανταφυλλίες μπουμπουκίσαν, τόσα μικρά πουλάκια βγήκαν από τ’ αυγά τους, που ο άριθμός τους είνε άπέραντος, και ο πύρρουλας έμεινε πάντοτε με τό χρώμα της σταχτής, χωρίς να κατορθώση ν’ άποκτήση κοκκίνα φτερά.

Τα μικρά πουλάκια άνοιγαν τις μυτίτσες των και άπορούσαν πως οι πρόγονοί τους δεν κατώρθωσαν άκαμψ ν’ άποκτήσουν τό ώραιό χρώμα.

—Δοκιμάσαμε τα πάντα, αλλά τίποτε δεν εκάμαμε. “Ο πρώτος πύρρουλας, όταν συνήντησε έναν άλλον, άρχισε σφοδρόν έρωτα μαζί του, τόσο, που ένιωθε τό στήθος του να καιη και ν’ ανάβη. “Έδωσε με τό νου του, ότι ο Θεός θά θελήση να δη τον πύρρουλα ν’ άγαπή με τόση λαύρα και τότε να τον άφήση ν’ άποκτήση σ’ό λαιμό του τό χρώμα της έρωτικής φωτιάς, που είνε στην καρδιά του. Δεν τό κατώρθωσε όμως, όπως δεν τό κατωρθώσαμε ύστερα κι’ έμεις, όπως δεν θά τό κατωρθώσετε κι’ έσείς, μικρά μου!

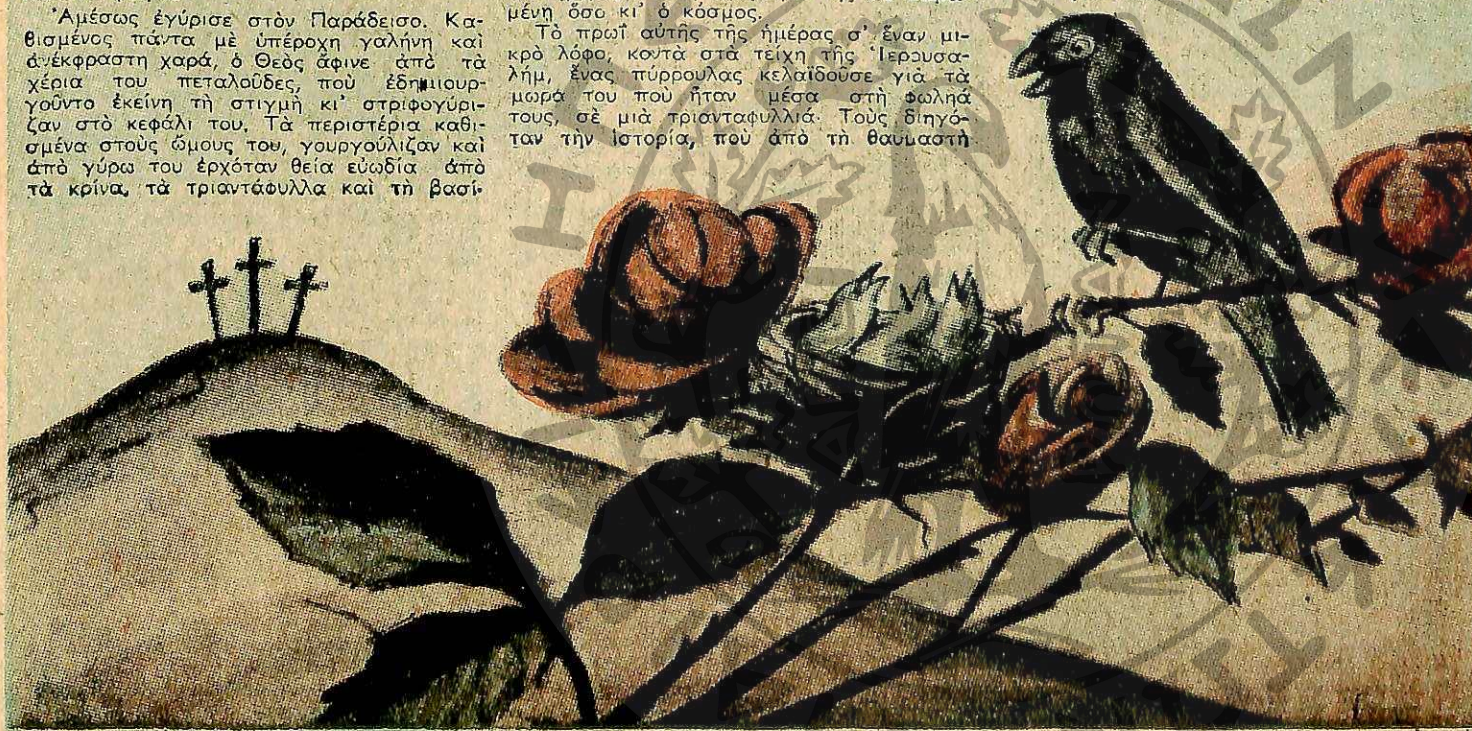
Τά μικρά πουλάκια άρχισαν να χάνουν τη γλυκειά έλπίδα πως θ’ άποκτούσαν ώραιό χρώμα στα φτερούλια τους.

—“Εσπρήξαμε έλπίσης την έλπίδα μας στη φωνή μας, έσυνέχισε ο κοκκινόλαιμης. “Ο πρώτος πύρρουλας κελαϊδούσε όσα σάνα αλλε πουλί. Για μία στιγμή αισθανόταν πως θεθέλατε στο στήθος του να κεί δηλώνεται σε ώραιά πορφύρα ή φωτιά της ψυχής του. Ματαία έλπίς! Δεν τό κατώρθωσε, όπως δεν τό κατωρθώσαμε ύστερα κι’ έμεις, όπως δεν θά τό κατωρθώσετε κι’ έσείς!

Μικροί στεναγμοί βγήκαν από τα στοματάκια των μικρών πουλιών. Και ο πύρρουλας εξακολούθησε:

—“Υστερα έσπρήξαμε έλπίδες, στην άνδρεία μας. “Εκάμαμε σκληρές μάχες μ’ άλλα πουλιά, αλλά δεν έπετύχαμε ν’ αλλάξωμε τό σκούτενό και άχαρο χρώμα μας. “Ερωτες, κελαϊδήματα, άγώνες... Τί μπορούσαμε να κάναμε περισσότερα;...

Ξαφνικά, ή λαλιά του πύρρουλα έκάπηκε στη μέση. “Από μία πόρτα της Ιερουσαλήμ έβγαίνει ένα άπειρο πλήθος, που χυνόταν προς τον λόφο, όπου ο πύρρουλας είχε τη φωλιά του. Καβαλλάρηδες με περήφανα άλόγα, στρατιώτες ώπλισμένοι (Τό τέλος της σελίδος 43)

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ Ε-
ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ
ΚΛΕΦΤΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-
ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

18ον

—Θέλω να πω ότι βασίστηκες δίκαια στη φιλοχρηματία των ανθρώπων. Το κεφάλι του Μπουκουβάλα δεν είχε πιασμένο για να πέσει με το χτύπημα δολοφονίου. Κι' ένας μόνον άνθρωπος είναι άξιος να σου το φέρη.

—Και ποιος είναι αυτός; ρώτησε άνησυχος ο πασάς.

—Εγώ!, αποκρίθηκε σιγά μα σταθερά ο Μπουκουβάλας. 'Ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να σου παραδώσει το κεφάλι μου είμαι εγώ.

Δε μπόρεσε να βασταχτεί ο Σελήμ. Τινάχτηκε από το κάθισμά του και τα μάτια του, μεγαλωμένα, καρφώθηκαν στον καπετάνιο, σ' α' αντίκρυζαν κανένα πλάσμα υπερφυσικό.

Χαμογέλασε ο Λάμπρος κι' είπε ήσυχας:

—Σου φαίνεται παράξενο, έ, αφέντη μου; Έχεις δίκιο, και θα προσπαθήσω να σου εξηγήσω. Κατάστρεψες την πατρίδα μου, εκκότωσες τα πολλήκάρια μου. Το μόνο εύκολο για μένα θα ήταν να μαζέψω στρατό για να σε κάνω να πληρώσεις ακριβά το κακό που μούκανες. Θά σουπαιρνα θησαυρούς εκατό φορές πιο ακριβούς από το ποσόν που σου ζητώ. Άλλα δε θέλω πια ούτε να πολεμήσω, ούτε να ζήσω.

Σταμάτησε, κι' ένοιωσε μια νεκρική σιγή απλωμένη γύρω του. Όλοι απότοι οι άνδρες κύτταζαν με δέος το είκοσάχρονο πολλήκάρι που στεκόταν θλιμμένο και πρόσφερε έτοιμα ήσυχα τη ζωή του.

—Εσύ, τόσο νέος..., είπε ο Σελήμ.

—Περισσότερα δε μπορώ να σου πω, τόν διέκοψε ο Μπουκουβάλας. Υπάρχουν λόγοι σοβαροί που με κάνουν, όπως σου είπα, να μη θέλω πια ούτε να πολεμήσω ούτε να ζήσω. Άλλα πριν πεθάνω, θέλω να εξασφαλίσω τα γιορταστά της μάνας μου. Αφού δε μπορώ πια να κάμω κανένα καλό στη ζωή, δε σωθή αυτή τουλάχιστον με την τιμή του αίματός μου. Τώρα γνωρίζεις το σκοπό της επισκέψεώς μου. Μέτρησε μου τα χίλια νομίσματα κι' άσε με λίγη ώρα να πάω να τα παραδώσω μόνος μου σε άνθρωπο έμπιστο. Έπειτα, θα γυρίσω και θα σου παραδώσω το κεφάλι μου.

Ένα πνιγμένο βογγητό ακούστηκε εις την αίθουσα. Έγυρσε ο Λάμπρος κι' είδε την κουμπάρα του με το κεφάλι γεμμένο στα χέρια του, να στέκει σαν άγαλμα άπελπίστας. 'Ο όρκος όμως τούδανε τη γλώσσα. Μόνο άκούσε το θλιμμένο βογγητό.

30

τι σε λυπάμαι, και άλλον τρόπο δεν έχω να σε βοηθήσω. Κι' εσύ, αν ήσουν στη θέση μου, τι θάκανες;

—Απλούστατα, θα δέχομουν την προσφορά του έχθρού μου και θα του μετρούσα άμέσως τα χρήματα.

—Αυτό θα κάνω κι' εγώ. Νά, πάρε τα χίλια χρυσά νομίσματα, και πήγαινε. Θά μείνει ο συνοδός σου εδώ, για έγγυρσι πώς θα επιστρέψης. 'Ορκίσου.

Απλώσε το χέρι του ο Μπουκουβάλας κι' ώρκίστηκε. Έπειτα, σκύβοντας στον Μητρούλια που έστεκε σά μαρμαρωμένος, ψιθύρισε:

—Μείνε άφοβα, δε θ' άργήσω.

Κι' έφυγε με ήθημα πλατύ, σταθερό, άνάμεσα από το στρατό των Τούρκων, διαστώντας στα χέρια του την τιμή του αίματός του.

ΥΣΤΑΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΗ ΓΡΗΑ ΤΟΥ ΜΑΝΑ

Βρήκε τον Τουρκαναγνώστη να περιμένει άνησυχος. Με δυο λόγια του εξήγησε τι είχε κάνει. Άρχισε να τόν εξορκίζει ο άλλος με δάκρυα στα μάτια.

—Μην τό κάνης αυτό, πήγαινε του πίσω τα λεπτά, και ζήσε. Θά βρης τρόπο να ξεπληρώσης τα σφάλματά σου.

—Όχι, αποκρίθηκε σταθερά ο Λάμπρος. Για το δικό μου φταίξιμο, μία τιμωρία είναι μοναχά: 'Ο θάνατος. Μά αυτή να σκοτωθώ, έτσι, προτίμησα να εξασφαλίσω τα γιορταστά της μάνας μου. Όποτε, να μη χάνης πια τα λόγια σου άδικο, καλέ μου φίλε. Εγώ, που ήμουν άρχηγός, που επέβαλα τιμωρίες, και αντιπροσώπευα το νόμο, ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον τί μου αξίζει έμένα. Μόνο όρκίσου μου πώς θα εκτελέσης πιστά την παραγγελία μου.

—Σου όρκίζομαι, είπε ο Τουρκαναγνώστης χλωμός.

—Νά πές, λοιπόν, να βρης τη μάνα μου, και να της δώσεις τα χρήματά. Μ' αυτά να της πής να ξαναχτίσει το σπίτι, ή, αν προτιμά, να πάη άλλοι, να έγκατασταθή. Μαζί της νάχη πάντα την Άρετή. Μά, πρόσεξε καλά, με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να μάθω από που προέρχονται αυτά τα λεπτά. 'Ορκίσου μου στην ψυχή σου. Θάνοιωθε φρίκη, καταλαβαίνεις, αν ήξερε...

—Και τί θα της πώ; ρώτησε ο ξένος μόλις συγκρατώντας τα δάκρυα του.

—Νά της πής πώς έπολέμησα και νίκησα, και πώς αυτό εινε το πρώτο μέρος από τα λάφυρα.

—Κι' ως πότε θα μπορέση να ξεγελαστή; 'Όταν ιδή πώς δε γυρίζεις...

—Στάσου, δεν τελείωσα. Στην Άρετή θα πής πώς πέθανα, πώς σκοτώθηκε στη μάχη. Αυτή πρέπει να ξέρη, για πολλούς λόγους. Για να μπορέη να δίνη κουράγιο στη μάνα μου, λέγοντάς της κάθε πρῶτο, πώς σίγουρα θα φανώ κάποια μέρα. Έτσι να της πής. Νά ναουριζή μ' έλπίδα κάθε μέρα τη γερόντισσα. Νά την κοιμήση γλυκά με έλπίδες, ώσπου νάρθη ή τελευταία της στιγμή. Έτσι ή δύστυχη ή μάνα μου θα ζήσει εύτυχισμένη τις τελευταίες της ήμέρες, κι' όταν θα πάη στον άλλον κόσμο, θα χαρή να με βρή εκεί.

—Κι' ή Άρετή;

—Νά της πής πώς ξεμύχησα με τ' όνομά της στο στόμα. Πώς τα λεπτά αυτά εινε και δικά της. Και πώς εινε έλευθερη πια ν' αγαπήση και να παντρευτή. Γι' αυτό προπάντων πρέπει να ξέρη πώς πέθανα, για να μη χάση τα νεάτα της προσμένοντάς με. Θά εκτελέσης λοιπόν πιστά όλες μου τις παραγγελίες.

—Έτσι να σώση ο Θεός την ψυχή μου.

—Και κάτι άλλο. Άφρι, δε κατεβούν δυο-τρείς από την Άράχωβα. 'Ο Μητρούλιας θα φέρη εδώ το κορμί μου. Θέλω να με θάψετε μία νύχτα, κρυφά, δίπλα από τον πατέρα μου. Κάτω από τόν ίδιο σταυρό. Και τώρα, πήγαινε.

Μόλις συγκρατώντας τους λυγμούς του, έπεσε στην άγκαλιά του Μπουκουβάλα ο Τουρκαναγνώστης. Κι' έπέρασε κάμποση ώρα ώσπου να χωριστούν οι δυο άνδρες, χλωμοί, παραγμένοι.

Όταν είδε τον Τουρκαναγνώστη να παίρνει το δρόμο προς την Άράχωβα, ξε-

κίνησε κι' ο Μπουκουβάλας.

Ο ήλιος είχε άρχισι να γέρνει προς τη δύση. Μιά γλυκεία εὐδία πλημμύριζε τον άέρα. Στους κήπους, τα λουλούδια έχυναν το πιο μεθυστικό τους άρωμα για ν' αποχαριτηθούν την ήμερα. Κι' ή ζωή σκορπούσε τα μάγια της, λες κι' ήθελε να κρατήσει το νερό που πήγαινε έτσι θεληματικά στο θάνατο.

Ένοιωθε ο Λάμπρος κάθε μέριο στο νεανικό του κορμί να ζή. Αισθανόταν παραξενεμένος έναν άλλόκοτο πόθο ζωής αυτή τη στιγμή. Ποτέ δεν ήταν τόσο άναλάφρο το κορμί του, ποτέ δεν του φάνηκε τόσο θαυμαστό πράγμα ή ζωή. Μά νοιώθοντάς τα όλα αυτά, δεν έβράδυνε το όημα. Προχωρούσε σά στρατιώτης που βαδίζει άδυσώπητα έμπρός. 'Ο Θεός τόν τιμωρούσε πιο σκληρά, σκορπώντας τόσο μορφιά στη γή τη στιγμή που πήγαινε για να πεθάνη. Έτσι έπρεπε να γίνη... το φταίξιμό του ήταν βαρύ...

Με δέος, με σεβασμό, τόν άνοιζαν πέρασμα οι Τούρκοι στην πόρτα που Σεραγιού. Ήξεραν πώς πάει για να πεθάνη. 'Ο τρόμος επάγανε τις δικές τους τις ψυχές, μα ο ίδιος ο μελλοθάνατος φαινόταν άτάραχος.

Στάθηκε ο Λάμπρος μία στιγμή πριν διαβή το κατώφλι. Άθελα τόν ένοιωσε ένα ανατρίχισμα να περνάη σ' όλο του το κορμί. Έδιόβαινε τώρα το κατώφλι αυτό όλοσος, όμορφος, γερός, γεμάτος ζωή. Και σε λίγο θα τόν ξαναδιαβάνει επάνω σε ξένα χέρια, ένα άψυχο κορμί ματωμένο, ένα κεφάλι χωρισμένο από το κορμί, που θάκανε και τις ψυχές τών έχθρών του να ραγίσουν. Μά έτσι έπρεπε να γίνη. Αυτή ήταν ή μοίρα του ή άδυσώπητη.

Έσηκωσε το κεφάλι ψηλά και προχώρησε μέσα στον κήπο όπου τόν πληροφορήσαν πώς τόν έπείριμεν ο Σελήμ.

«Ο ΘΑΝΑΤΟΣ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ!»

Κάτω από μία συκομουρία, έκάπνιζε ο πασάς ήδονικά το ναργιλέ του στη γλυκειά θαλαπρηχά του δελινοῦ. Λίγοι αὐλικοί τόν περιστοιχίζαν, μα κανένας δεν έπρόσεξε τόν έρχομό του Μπουκουβάλα, γιατί όλοι ήταν άποροφρονημένοι ν' άκούνη τα λόγια μέσα νεαρής Τσιγγάνας, που σκυμμένη στο χέρι του Σελήμ, τούλεγε την τύχη του. Φαινόταν πώς θα τούλεγε ευχάριστες προφητείες, γιατί το πρόσωπο του πασά τών Σαλάνων ήταν ευχαριστημένο.

Ο Μπουκουβάλας εστάθηκε άξαφνα και μία νεκρική χλωμάδια χύθηκε στην παραγμένη του φυσιονομία. Όχι, δεν ήταν φάντασμα... ή όμορφη αυτή Τσιγγάνα, που ντυμένη πλουσία έλεγε την τύχη στον έχθρό του. Ήταν ή Χάμκω! Η γυναίκα που τόν είχε άπατήσει, ή γυναίκα που τού είχε φέρει όλες τις δυστυχίες, αυτή που τόν ώδήγησε στο τέλος τών θανάτου. Ή Χάμκω, που τη νόμιζε νεκοή.

Σιγά, δίχως να τόν παρατηρήση κανένας, έβασε κοντά της. Κι' όταν ο Σελήμ, ίκανοποιημένος, ετράδησε το χέρι από τη φούχτα της, άπλωσε ο Λάμπρος το δικό του.

Μιά πνιγμένη κραυγή βγήκε από τα χείλη της Τσιγγάνας, κι' ή Χάμκω άρχισε να τρέμει εύκορμη.

—Τί έπαθες, κοπέλλα μου; ρώτησε ο Πασάς γελώντας. Τί βλέπεις σ' αυτό το χέρι, που σε τρομάζει τόσο;

—'Ο θάνατος, ο θάνατος! ψιθύρισε με φωνή σδυμένη ή Χάμκω.

Δε γύρισε να ιδή το Λάμπρο. Από το χέρι τόν άνεγνώρισε. Τα μάτια της μεγαλώναν από τόν τρόμο και τα χείλη της τρεμούλιασαν πελιδνά.

—Έχεις δίκιο, είπε ο Μπουκουβάλας με φωνή παγωμένη. 'Ο θάνατος, δυο φορές ο θάνατος! Κι' ο δικός σου κι' ο δικός μου.

Με χέρι άσταλμένο της έσήκωσε το κεφάλι, αναγκάζοντάς την να τόν κυττάξη στα μάτια.

Παραλυμένη από τόν τρόπο, ή κοπέλλα τόν έκυτταζε με μάτια τρελλά.

—Σβυχει κάνει τίποτα; ρώτησε άπαθής ο Σελήμ. Άν ναι, μη διατάξης να την εκδικηθής. Πριν πεθάνη ο άνθρωπος πρέπει να εξοφλή όλα του τα χρέη.

Έκυτόταξε κάμποση ώρα ο Λάμπρος το γεμμένο κεφάλι της νεαρής. Άφρικαυής. Ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη όσο τη στιγμή εκείνη που ο τρόμος την έκανε άγρια. Κι' άξαφνα, το γέλιο του άκούστηκε σκληρό:

—Όχι. Πασά μου, όλα τα χρέη ξέν μπορούν να εξοφληθούν. Αυτή την καπέλλα μπερεί μοναχά ο Θεός να την πληρώση.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, την έσπρωξε πέτρα, αναγκάζοντάς την να σωριασθή μακριά.

Πεσμένη στο χώμα, έγύρισε και τόν έκυτταζε με μάτια από όπου είχε φύγει πια ο τρόμος. Μοναχά ή ίκεσία είχε άπομείνει στα πελώρια αυτά κατάμαυρα μάτια. Μά ο Λάμπρος της έγύρισε την πλάτη, κι' είπε στον Σελήμ:

—Στείλε πίσω στον τόπο του το φίλο μου, Πασά μου. Έφθασα εγώ, κι' είμαι άποφασισμένος.

Με λυγμούς, ο Μητρούλιας χωρίστηκε από τόν κουμπάρο του κι' ο Μπουκουβάλας τούδωσε την παραγγελία να περιμένη απ' έξω για να παραλάβη το σώμα του. —Και τώρα, είπε με λυπη ο Πασάς, εινε άναπόφευκτο να σε σκοτώσω; Δε μετάνιωσες; Σκέψου του, εινε καιρός άκόμα.

—Όχι, Πασά μου, αποκρίθηκε ο Λάμπρος σοβαρά.

—Δεν έχεις να μου ζητήσεις καμμία τελευταία χάρη;

—Νά δώσεις το σώμα μου στο φίλο μου, για να με θάψη χριστιανικά.

—Θά εκτελεσθή ή έπιθυμία σου... Μά να ξέρης πώς ο θάνατός σου, αν και μου εξασφαλίζει την ήσυχία με λυπεί.

Σαν άθελά του, έκαμε ο Σελήμ ένα νεύμα, κι' άμέσως στρατιώτες ήλθαν και περιστοιχισαν το γενική σιωπή, στριγγιά άκούστηκε μία γυναικεία φωνή:

—'Όχι, όχι, δε θα τόν θανατώσετε! Δε μπορεί να μού τόν σκοτώσετε έτσι μπροστά στα μάτια μου.

Με έκπληξη παραμέρισαν οι άντρες, κι' ή Χάμκω ήλθε στα πόδια του Σελήμ. Με μαλλιά λυμένα, ίκέτευσε:

—Κάνε του χάρη, κάνε του χάρη!

—Εσύ, παρακαλείς γι' αυτόν; ρώτησε είρωνικά ο Πασάς. Και τί σε μέλλει αν πεθάνη;

—Τούκανα κακό και τόν άγαπάω, έφώναξε άγρια ή Τσιγγάνα.

Το γέλιο του Μπουκουβάλα άποκρίθηκε σκληρό στα λόγια της.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Ένα νέο αίσθηματικό

ΡΟΜΑΝΤΣΟ

της συγγραφείας της «Χάμκως»

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Έρωτες μέσα στους

Φράγκικους πύργους

«Τό άνδος
του Μωρέως»

δγαλμένο από την εποχή της Φραγκο-
κρατίας εν Έλλάδι.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Χαριτωμένο κοινωνικό
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Όταν ένας κύριος ταξιδεύει μόνος, έχει πάντα την κρυφή έλπίδα να κάμη την ωραιότερη κατάκτηση της ζωής του. Και γι' αυτό ήταν σχεδόν βέβαιος ο νεαρός κύριος Ροβέρτος Μπρούκ, καθώς άντίκρυσε στόν κεντρικό περίπατο της κοσμικής λουτροπόλεως, όπου είχε φθάσει το προηγούμενο βράδυ, μία εξαιρετικώς κομψή και καλοντυμένη κυρία. Ξαθή, νόστιμη, ευχάριστη στο βάδισμά της, ήταν ακριβώς ο τύπος του. Και με την τόλμη του νεαρού Δόν Ζουάν, ο Ροβέρτος εστάθηκε απότομα μπροστά της, την έχαιρέτησε ευγενέστατα και της έμίλησε με άδίστο ύφος:

—Δεν γνωρίζομεθα, κυρία μου;
—'Όχι!...
—'Όχι; Μά τότε ήταν καιρός να γνωρισθούμε!...

—Νομίζετε;...
'Ο τόνος της δεν ήταν τόνον παγερός, όπως προσπαθούσε να εινε, και ο Ροβέρτος Μπρούκ ένοιωσε τις έλπίδες του να μεγαλώνουν:

—Δεν θα μπορούσαμε να γευματίσω με μαζί το βράδυ, δεσποινίς;

—Δεν είμαι δεσποινίς.

—'Όχι;

—'Όχι!...
—Κρίμα!...

—'Αλήθεια;...
—Είσθε παντρεμένη;

—Ναι!

—Και ο άνδρας σας;

—'Ο άνδρας μου έμεινε σπίτι—στο Βερολίνο. Έδώ είμαι μόνη.

Ο Ροβέρτος Μπρούκ ένοιωσε νέαν άναπτέρωσιν τών έλπίδων του.

—Όποτε ή τύχη θέλησε να συναντηθούμε έτσι. Θά μπορούσαμε να...

—'Όχι, δεν θα μπορούσαμε!..., είπε ή νεαρά κυρία με σοβαρό ύφος. Πρώτον, δεν μ' άρέσουν κατ' άρχην αυτές οι δουλειές, δεύτερον, όλη ή λουτροπόλις ξέρει ότι είμαι παντρεμένη και ότι δεν εινε εδώ ο άνδρας μου. Τί θάλεγε ο κόσμος αν μ' έδλεπε έξαφνα μαζί σας;

—Θά μπορούσαμε να πούμε...

—Τί;

—Θά μπορούσαμε να πούμε στον κόσμο, ότι εγώ είμαι ο άνδρας σας και ότι ήλθα άπρόσπτα να σας δώ για δυο-τρείς μέρες.

Η νέα έμεινε για μία στιγμή σιωπηλή και το μειδιάμά της την έκανε ακόμη ωραιότερη.

—Τούλάχιστον δεν μοιάζετε να τα χάνετε σε τέτοιες περιστάσεις.

—Όυτε και σε άλλες!...

—Έτσι φαίνεται...

—Λοιπόν;

—Τί λοιπόν;

—Σύμφωνοι!...

Η ώραία κυρία έκούνησε ζωηρά το κεφάλι της:

—'Όχι! Άδύνατον! Έντελώς άδύνατον!...

Στο τέλος, όμως, το πράγμα έγινε δυνατόν. 'Ο Ροβέρτος έμαθε το όνομα της ξανθής κατακτήσεώς του, καθώς και το ξενοδοχείο της. Και άφού άνέπτυξε λεπτομερώς το σχέδιό του, άποχωρίσθηκαν.

Όταν μετά τρείς ώρες ο Ροβέρτος Μπρούκ έφθασε με τη βαλίτσα του στο ξενοδοχείο, όπου ή κ. Λίζα έμεινε από εξη πδη έβδομάδων, άπηυθύνθη στον θυρωρό:

—'Η γυναίκα μου έχει κρατήσει ένα δωμάτιο για μένα;

—Μελίστα, κύριε!... Στο δεύτερο πά-

11

ταμα, παρακαλώ.
—Ευχαριστώ!...
Με απεριόριστο κέφι, ο Ροβέρτος Μπρούνκ ανέβασε τη βαλίτσα του στο δεύτερο πάτωμα, άλλαξε ρούχα και σε λίγο εμφανίσθηκε ακτινοβολώντας από χαρά — οι άνδρες είνε πάντοτε τόσο υπεργήρανοι για τις κατακτήσεις των! — στην τραπέζια του ξενοδοχείου. Ο μάιτρ ντ' οτέλ έσπευσε σε προύπαντησή του.

— Θέλω να φάω με την γυναίκα μου, σε κανένα τραπέζι, προς το μέρος της ορχήστρας, είπε ο Ροβέρτος μ' όλη την αυτοπεποίθησή του παντρεμένου ανθρώπου.

— Δυστυχώς, δεν θα είνε δυνατόν αυτό, κύριε.

— Δεν υπάρχει ελεύθερο τραπέζι;
— Θα μπορούσα να σας βρώ ένα τραπέζι... είπε ο μάιτρ ντ' οτέλ.

— Τότε λοιπόν;
— Τό ζήτημα είνε ότι η κυρία...

— Τι;
— Η κυρία ανεχώρησε προ μιάς ώρας!

— Ανεχώρησε;
Ο Ροβέρτος ένοιωσε τις ελπίδες του να σβύνουν με μιάς.

— Μάλιστα, κύριε!
— Και δεν άφησε τίποτε για μένα;

— Πώς! Μάς άφησε τον λογαριασμό των τριών τελευταίων εβδομάδων... Μάς είπε: «Δώστε τον λογαριασμό στον άνδρα μου, άπόψε, όταν θα κατέξη να φάει».

Ι. Χ. ΡΑΙΣΛΕΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Λ ω π ο δ ύ τ η ς. (Απειλητικά, περασμένα μεσάνυχτα). — Παρακαλώ, τί ώρα έχει ο κύριος;

Ο α λ λ ο ς. — Λυπούμαι... Είμαι κι' εγώ λωποδύτης.

ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ "Η...
Η ά ν ε ψ ι ά (που έφθασε στο σπίτι της θείας της για να περάσει λίγες εβδομάδες). — Ο θείας φαίνεται ότι έχει τρομερά άσχημο μνημονικό...

Η θ ε ί α. — Πώς το κατάλαβες;
Η ά ν ε ψ ι ά. — Έως την ώρα με φίλησε τρείς φορές για το καλώς ήρισα...

ΤΟ ΠΙΟ ΣΩΣΤΟ

Ο μ ι κ ρ ό ς (γράφοντας το μάθημά του). — Ποιό είναι σωστότερο, μπαμπά: Πέντε τοίς εκατό ή πέντε επί τοίς εκατό; Π α τ έ ρ α ς. — Τό σωστότερο, παιδί μου, είνε είκοσι τοίς εκατό και με υποθήκη.

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

— Σε χαστούκισε;
— Ναι.

— Μιά τέτοια προσβολή είχε βέβαια συνέπειες...

— Φοβερές, φίλε μου! 'Επί τρείς μέρες τό μάγουλό μου ήταν πρησμένο!

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ

Ο σ ω τ ή ρ α ς (που άνεσώχωσε ένα μισοαναίσθητο άνθρωπο). — Πώς συνέβη τό δυστύχημα;

Ο γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ι σ μ έ ν ο ς. — Βλέπετε αυτόν τον γκρεμό;

Ο σ ω τ ή ρ α ς. — Ναι!...
Ο γ κ ρ ε μ ο τ σ α κ ι σ μ έ ν ο ς. — "Ε, λοιπόν, εγώ δεν τον είδα!...

Η ΠΡΟΣΒΟΛΗ

— Δεν μπορώ, φίλη μου, να καταλάβω γιατί νομίζεις πως σε προσβάλλει έπειδή έπαιε ότι θα σε φιλήση...

— 'Ισα-ίσα έπειδή τό είπα και δεν τό έπραγματοποίησα...

ΤΙ ΕΝΟΜΙΣΕ

Ο ά ν α κ ρ ι τ ή ς. — Και πραγματικά δεν παρατηρήσατε ότι είχε τρυπώσει κάποιος κάτω από τό κρεβάτι;

Η μ ά ρ τ υ ς. — Νά σάς πώ την αλήθεια, κύριε δικαστά, ναι. Μά ένόμισα πως ήταν ο άνδρας μου, που τον είχα δειρρί τό μεσημέρι.

Η άνταπόδοσις

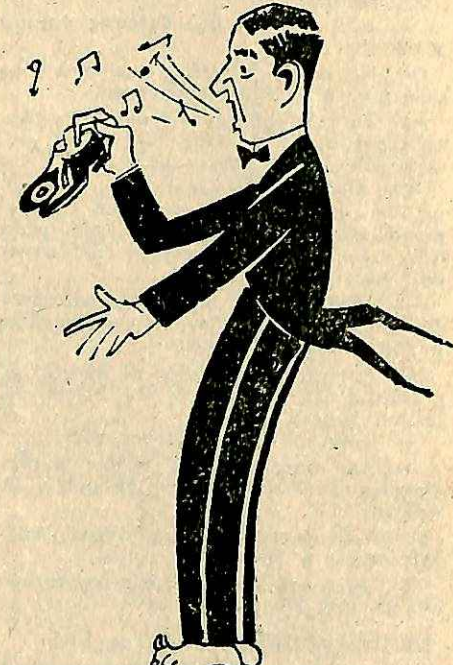
Χιουμοριστική ιστορία του Ούγγρου

ΡΟΛΦ ΓΚΕΧΑ

Ο 'Αρθούρος Χόφερ άνοιξε τη ντουλάπα και έδγαλε από τό δάθος της ένα ζευγάρι λουστρίνια. Τά έκύτταξε με κριτικό βλέμμα. Αυτό είχε, δυστυχώς, τό λόγο του, γιατί τά παπούτσια δεν ήταν πιά έντελώς καινούργια, ούτε και οι σόλες τελείως άτρύπητες.

Με έναν στεναγμό—στεναγμό που άντήχησε, πάντως, μελωδικά, γιατί ο 'Αρθούρος Χόφερ ήταν περίφημος τενόρος—έφόρεσε τά παπούτσια αυτά. Ο στεναγμός εξέλιχθηκε σε μιάν άρια κι' από τό φόρεμα των παπουτσιών προέκυψε σιγά-σιγά ένας κύριος με σμόκιν.

Πράγματι, ο 'Αρθούρος Χόφερ, ο τενόρος του Δημοτικού Μελοδράματος, ήταν καλεσμένος σε γεύμα, στο σπίτι του πλουσιού εργοστασιάρχου Στρέμπιγκερ, μαζί με άρκετους άλλους έπιφανείς δια-

νοουμένων και καλλιτέχνες της πόλεως.

Ο κ. Στρέμπιγκερ είχε μεγάλη άδυναμία για την πνευματική ζωή, μολονότι ήταν ήδη ιδιοκτήτης ενός εργοστασιού ύποδημάτων, μ' ένα μεγάλο κατάστημα στον κεντρικότερο δρόμο της πόλεως και τρία υποκαταστήματα στα προάστεια. Πριν από πολλά χρόνια δεν ήταν βέβαια τίποτε άλλο παρά ένας άπλος ήμερομίσθιος παπουτσης, χωρίς στην ικανότητά του όμως και στα χρήματα που απέκτησε, ήταν τώρα σε θέση να δίνει γεύματα με... πνευματική κίνηση.

Γά φαγητά ήταν όλα θαυμάσια, τό κρασί ακόμη καλύτερο και ο 'Αρθούρος Χόφερ θα μπορούσε να ήταν πολύ εύχαριστημένος. Καθώς έμπαινε όμως στο σαλόνι, είχε δη ένα μεγάλο πιάνο με ούρα και ήξερε ότι πείρας ότι αυτό δεν ήταν καθόλου καλός οίανός. Πράγματι, όπως ήξεραν όλοι, ο κ. Στρέμπιγκερ έπαιζε μόνο... ραδιόφωνο.

Έπιηκολούθησε ότι ήταν έπόμενο να έπαυοκλήση. Κατά τό έπιδόρπιο, ή κ. 'Αμαλία Στρέμπιγκερ, που καθόταν στο τραπέζι, δίπλα στον τενόρο, τού έψιθύρισε κάτι. Και, χωρίς καλά-καλά ν' άκούση τά λόγια της, ο Χόφερ ήξερε έκ των προτέρων τί τού έλεγε η κυρία.

— Αλήθεια, άγαπητέ κ. Χόφερ, θα μάς κάνετε έπειτα την εύχαρίστηση να τραγουδήσετε κάτι;

Ο 'Αρθούρος Χόφερ έξερρόθηξε προσηκτικά και προσεπάθησε να φανή δραχνός:

—Με συγχωρείτε, σήμερα βλέπετε είμαι λίγο αδιάθετος...

— "Α, μά τί λέτε, κ. Χόφερ; Σ' ένα τόσο μικρό σαλόνι και με την ώραία φωνή σας... Τί σημασία έχει!...

Ο τενόρος κατέβασε τότε τό κεφάλι του κι' έκάρφωσε τά μάτια του στον πάτο του ποτηριού του. Συλλογιζόταν. Και ξαφνικά, μ' ένα χαμόγελο έστράφηκε προς την κ. Στρέμπιγκερ και είπε:

— Πολύ καλά... Για τό χατήρι σας, κυρία μου!...

Και ή κυρία Στρέμπιγκερ έδειξε τη χαρά της μ' ένα ακτινοβόλο χαμόγελο.

Ο 'Αρθούρος Χόφερ έτραγουδούσε, πράγματι, μ' όλη την τέχνη του.

— Είνε υπέροχος!... έψιθύριζαν οι κυρίες.

Η βραδυά συνεχιζόταν με πολύ κέφι. Ο τενόρος καθόταν τώρα σε μία πολυθρόνα, δίπλα στον κ. Στρέμπιγκερ. Ο 'Αρθούρος Χόφερ έσκυψε προς τό μέρος του οικοδεσπότη:

— Πολύ ώραία βραδυά άπόψε, κ. Στρέμπιγκερ, είπε. Πραγματικά, πολύ ώραία! "Αν μου έπιτρέπεται, όμως, θάθελα κι' εγώ να σας καλέσω κάποτε στο σπίτι μου, έντελώς μεταξύ μας, χωρίς τις κυρίες, μόνο με μερικούς συναδέλφους μου. Φυσικά, ή δεξιώσής μου θα είνε πολύ μεταιόφρων, καταλαβαίνετε...

Ο κ. Στρέμπιγκερ έκαστάλαβανε και ή πρόσκλησις αυτή του φαινόταν ιδιαίτερος τιμητική. Μιά βραδυά, μαζί με καλλιτέχνες μόνο!... 'Ισως μάλιστα—παρητήρησε στον τενόρο—θα μπορούσαν να προσκαλέσουν και μερικές καλλιτέχνιδες... Και ο ίδιος, πολύ πρόθυμα, προσφερόταν προς τον σκοπό αυτόν, να στείλη μερικά πράγματα... Μά την αλήθειά, θα τό θεωρούσε μεγάλη τιμή... κατέληξε ο κ. Στρέμπιγκερ.

Υστερα από όχτώ μέρες, δινόνταν ή έσπερίς στο μικρό διαμέρισμα του Χόφερ. Από νωρίς, τό άπόγευμα, είχε φθάσει ένα καμιονάκι, από τό ποιο έξεφορτώθηκαν ένα σωρό μπουκάλες και πακέττα με φαγώσιμα.

— Έκ μέρους του κ. Στρέμπιγκερ, είπε ο άνδρας που τό έκούβάλησε.

Και έτσι έφθασε και ή ώρα της δεξιώσεως. Ήταν εκεί άρκετοι καλλιτέχνες, αλλά και μερικές καλλιτέχνιδες, και μάλιστα από τό μπαλέτο του Μελοδράματος. Φυσικά δε είχε καταφθάσει έκ των πρώτων και ο κ. Στρέμπιγκερ.

Τά κρύα φαγητά που έσερβιρίσθησαν, ήταν περίφημα, και τό κρασί ακόμη περιφημότερο. Όταν οι προσκεκλημένοι έσηκώθηκαν από τό τραπέζι, ο οικοδεσπότης έπλησίασε τον κ. Στρέμπιγκερ. Ο τενόρος είχε την αυστηρή μεγαλοπρέπεια του Ζίγκφριντ, με τη διαφορά, ότι στο δεξί του χέρι έκρατούσε, όχι τό μοιραίο ξίφος του Γερμανού ήρωος, αλλά... ένα ζευγάρι λουστρίνια! Τά είχε γυρίσει από την άναποδη όψη τους για να φανούν οι τρύπιες σόλες τους και είπε στον καλεσμένο του:

— Λοιπόν, κύριε Στρέμπιγκερ! Θα μάς κάνετε την εύχαρίστηση;...

— Έκείνος τόν έκύτταξε με μάτια γουρλωμένα:

— Πώς; Τί θέλετε;.. Τί έννοείτε;...

— Μά άπλούστατα!... Την περασμένη εβδομάδα, που μ' έκάλεσατε στο σπίτι σας, μου είχατε ζητήσει, μετά τό γεύμα, να τραγουδήσω. Άπόψε είσθε έσεις ο καλεσμένος, και, που λέτε, έσκέφθηκα, ότι είνε ή κατάλληλη ευκαιρία να μάς δείξετε κι' έσεις την τέχνη σας, κύριε Στρέμπιγκερ!...

ΡΟΛΦ ΓΚΕΧΑ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΥΑ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η Σοφία μου διηγείται την ιστορία της:

Οι γονείς μου ήταν φτωχοί. Μολοντούτο είχαν σκοπό να με σπουδάσουν, για να μπορώ να δώσω μόνη μου τό ψωμί μου. Μ' έστειλαν μέχρι την τρίτη Γυμνασιού. Μά έκείνη τη χρονία μάς θρήκε ένα μεγάλο κακό. Ο πατέρας μου, που συντηρούσε τό σπίτι, έπεσε κι' έσπασε τό πόδι του. Φτώχεια και δυστυχία έπλάκωσαν. Αναγκάσθηκα να διακόψω τά μαθήματά μου.

Τότε ήμουν δεκάεξη χρονών, άλλ' είχα την διάπλασι ώριμης γυναίκας.

Ένας δικηγόρος, που καθόταν αντίκρυ, άνέθεσε σε μία γυναίκα της γειτονιάς να δολιδοσκοπήση τούς γονείς μου, αν θα ήθελαν να με δώσουν γυναικία του. Ο πατέρας μου—καλή του ώρα—με έκάλεσε του, τό φίλησα και είπα:

— Σοφία, είμαι πιά ένας άνάπρος. Δεν μπορώ να σε βοηθήσω να σπουδάσης, αν κι' αυτό ήταν τό όνειρό μου. Καλά-καλά, ούτε για τό συντήρησί σου δεν μπορώ πιά να φροντίσω. Θέλω, παιδάκι μου, να με άκούσης, για να δγής, έσύ τουλάχιστον από τη φτώχεια που μάς δένει.

Μου μιλούσε, θυμάμαι, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του πόνου του. Η φωνή του έτρεμε και μ' έκύτταζε με θαθεία στοργή.

Έσκυψα, έπληρα τό βασανισμένο από τη διοπλή χέρι κοντά του και μου είπα:

— Θα κάω ό,τι μου πής, πατέρα.

Η άφοσίωσίς μου τόν συνεκίνησε πιά πολύ. Άφησε να περάσουν λίγες στιγμές σιωπής και κατόπιν, με κάποιον διαταγμό, μου είπα:

— Ο δικηγόρος, που κάθεται αντίκρυ μας, θέλει να σε παντρευθή. Δεν είνε πιά νέος, άλλ' έχει μεγάλη περιουσία και καλή κοινωνική θέση. Κοντά του θα ζήσης εύτυχισμένη, Σοφία. Και ή δική σου εύτυχία είνε τό μόνο όνειρο της ζωής μου.

ΓΑΜΟΣ ΑΠΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Εγώ τότε, για να εύχαρίστησω τούς γονείς μου και για να μη τούς είμαι πιά βάρος στην τόση φτώχεια τους, έδέχθηκα να παντρευθώ τόν δικηγόρο. Ήταν πολύ πιά μεγαλύτερος από μένα στην ηλικία. Θα μπορούσα να ήμουν κόρη του.

Ποτέ δεν ένοιωσα τύψεις, ό,τι κάνω κάτι τό άνήθικο. Κάτι μου έλεγε μέσα μου πως είχα κι' εγώ τό δικαίωμα στην εύτυχία της άγάπης. Ένοιωθα τόν έαυτό μου σε άπόλυτη άρμονία, όχι με τούς κανόνες της ήθικής των ανθρώπων, άλλα

έαυτό μου πιά φτωχό από την φτωχότερη κοπέλλα. Δεν καταλάβαινα τότε τί ήταν εκείνο τό πολύτιμο πράγμα, που μου έλειπε και που δεν μπορούσαν να τό αναπληρώσουν ούτε τά στολίδια, ούτε οι θαυτίτες τουαλέτες, ούτε οι διασκεδάσεις, τά θέατρα και τά ταξιδάκια άναψυχής. Άλλ' άργότερα τό κατάλαβα: Μου έλειπε ή άγάπη.

Δεν είχα ποτέ γνωρίσει τόν έρωτα. Ο προωρος γάμος μου δεν με άφησε να δοκιμασω τις χαρές και τις δόδνες του, την εύτυχία και τόν πόνο του. Και ένα παγερό κενόν ύπήρχε στην ψυχή μου.

Μά ήλθε μία ήμέρα, που όλα γύρω μου άλλαξαν. Ο ούρανός έγειρε με γλάνη έπάνω από τό κεφάλι μου. Τά άστρα και τό φεγγάρι έστάλαξαν θεία μύρα ουρανίου φωτός στην καρδιά μου. Και οι αύρες μου έψιθύρισαν λόγια τρυφερά. Όλη αυτή ή μαγική άλλαγή του κοσμου προήρχετο από μέσα μου, από την ψυχή μου.

Ήμουν έρωτευμένη...

Ήταν νεός, ώραιος και τά λόγια του έχάιδευαν την άκοή μου σαν μουσική. Δεν ένδιαφέρει πώς και που τόν έγνωρίσα. Έκείνο που έχει σημασία είνε πως από την πρώτη στιγμή που τόν είδα, μου έφάνηκε πως τόν έπερίμενα χρόνια. Άπό την πρώτη στιγμή κάτι με έσπρωχνε να τό πώ:

— Καλώς ήλδης, αγαπημένε μου. Γιατί άργησες νάρθης; Σε άποζητούσα στα παρβενικά μου όνειρα. Έπέρασα πολλές νύχτες να σε βλέπω στον ύπνο μου γυρμένο άπλά έπάνω στο κοριτσίστικο κρεβάτι. Ω, ναι, τώρα καταλαβαίνω: Έσύ μου έλειπες και ή ψυχή μου ήταν τόσο άδεια...

ΕΛΑΤΕ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Η ζωή μου από εκείνη την ήμέρα έγινε μεθούσι εύτυχίας, παραλήρημα όνειρου. Έγινε όλη μου ή ύπαρξις καθρέφτης που τόν εγείριζε τό δράμα εκείνου...

Τόν έβλεπα συχνά. Ο άνδρας μου ήταν πολύ άπρηστολημένος με τις δουλειές του και αυτό μου έδινε την ευκαιρία ν' άφίνα την παγερότητα του σπιτιού μου, όπου έπικρατούσε μία μισητή πραγματικότητα, και να τρέχω στην άγκαλιά τού αγαπημένου μου. Όταν τόν συναντούσα στο συνηθισμένο, άπόμειρο ζαχαροπλαστείο, όπου έδινε τα ραγεττούς μου, έγκατέλειπα τη γή. Σε κάποιον ουράνια χώρα, πλημμυρισμένη στα ρόδα και στο φώς είχα την έντύπωσι πως άνέβαινα.

Ποτέ δεν ένοιωσα τύψεις, ό,τι κάνω κάτι τό άνήθικο. Κάτι μου έλεγε μέσα μου πως είχα κι' εγώ τό δικαίωμα στην εύτυχία της άγάπης. Ένοιωθα τόν έαυτό μου σε άπόλυτη άρμονία, όχι με τούς κανόνες της ήθικής των ανθρώπων, άλλα

με τούς νόμους μιάς άνωτέρας, θείας ήθικης.

Έκείνος έδρισκε ώραία λόγια να μου τονώνη αυτό τό αίσθημα.

— Είσαι πολύ νέα, μου έλεγε, και θα έκανες έγκλημα να στραγγαλίσης τη ζωή σου κοντά σ' έναν άνθρωπο, που δεν μπορεί να σου δώσει τ' άγαθά μιάς άληθινής άγάπης, στην όποιαν έχεις κάθε δικαίωμα.

Πόσο καλό μου έκαναν αυτά του τά λόγια! Και πόσο τρελλά έσκιρτούσε ή καρδιά μου, όταν τόν άκουσα να λέη, πως ή μεγάλη του έπιθυμία θα ήταν να με χωρίση από τόν άνδρα μου και να με κάμη άριστικά δική του!

Άλλ' αυτά του τά σχέδια κι' αυτές του οι ύποσχέσεις δεν με άπασχολούσαν. Μου άρκούσε τό ότι κι' έτσι, όπως είχα τό πράγματα, ήμουν εύτυχισμένη.

Δύο μήνες έπέρασαν μέσα σε άναιρεμένη γοητεία. Ένα βράδυ έκασθάσατε στο ίδιο έκείνο ζαχαροπλαστείο. Μόλις είχαμε συναντηθή κι' έτοιμαζόμαστε να πάμε κάπου άλλο, όταν ήμουν στο κέντρον δυό κύριοι. Μάς πλησίασαν και ο ένας ρώτησε τόν αγαπημένο μου:

— Είσθε ο κύριος Ναπολέων Κ.;

Τόν είδα, που έδοκίμασε για μία στιγμή ν' άρνρηθή. Μά καθώς αντίκρισε τό δικό μου βλέμμα, άπήντησε:

— Ναι.

— Πάμε ως τό τμήμα. Έχω ένταλμα συλλήψεώς σας. Έλάτε κι' έσεις, δεσποινίσι!

Έτρομάσα:

— Έγώ; Στο τμήμα;

— Μάλιστα.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΩ

Εκεί, στο τμήμα, μάς άνέκρινε ένας ύπαστυνόμος. Άπετάθη πρώτα σ' έμένα και με ρώτησε τό όνομά μου. Για μία στιγμή, έσκέφθηκα να πώ άλλο όνομα: μά ήταν τόση ή ταραχή μου, ώστε κατάλαβα ότι θα μ' έπιαναν αν έλεγα ψέματα. Είπα τό πραγματικό μου όνομα.

— Τί τόν έχετε τόν κύριο; Κατέβασα κατακόκκινη τό κεφάλι. Ο ύπαστυνόμος κατάλαβε και δεν έπέμεινε στην έρώτησή του.

— Ξερετε, μου είπα κατόπιν, ότι ο κύριος έχει καταδικασθή έρημην επί άποπληνής μιάς άνηλικού νέας;

— Ένοιωσα ένα χτύπημα κατάρσας. Τό μυαλό μου έδοούζε. Δεν ήξερα καλά-καλά που δρισκόμουν και τί συνέβαινε γύρω μου. Ο άστυνομικός έστράφηκε έπειτα σ' εκείνον και τού είπα:

— Κύριε, θα πάτε φυλακή, αν δεν παντρευθήτε άμέσως αυτή τη νέα. Οι γονείς της όπως έχουν δηλώσει στο δικαστήριο, δέχονται να έπανορθώστε με τό γάμο τό κοκό που

έκάματε στην άνήλικη κόρη τους.

Έκείνος δεν άπήντησε τίποτε. Στεκόταν με κατεδάσμένο τό κεφάλι.

— Πέραστε στο δίπλανό γραφείο, μάς είπε ο ύπαστυνόμος. Και μάς άνοίξε την πόρτα. Όταν περνούσα από μπροστά του, με ρώτησε:

— Πού κάθεστε έσεις, δεσποινίσι;

Είπα την διεύθυνσι του σπιτιού μου. Δεν μπορούσα πλέον να κρύψω τίποτε.

Έπέρασαμε δίπλα, όπου ήμασταν μόνοι. Είπαμε άρκετη ώρα, χωρίς να πούμε λέξη. Έπειτα έστράφηκα και τόν ρώτησα:

— Τί σκέπτεσαι να κάμης;

— Σκέπτομαι να την παντρευθώ, μου είπα χωρίς να με κυττάξη.

Τό όνειρο είχε πιά γκρεμισθή. Ο έρως μου ήταν ένα θλιβερό παραμορφωμένο πτώμα.

Ακολούθησαν στιγμές βαρείας σιγής. Αίφνης, άνοιξε ή πόρτα και ξαναφάνηκε ο ύπαστυνόμος, ο όποιος μου είπα:

— Είδοποίησα στο σπίτι σας, δεσποινίσι, να έλθουν οι γονείς σας να σας πάρουν.

Η καρδιά μου σταμάτησε. Μιά κρυάδα έχύθηκε στο αίμα μου. Παρά λίγο θα λιποθυμούσα. Συγκρατήθηκα όμως και ψιθύρισα:

— Δεν μένω με τούς γονείς μου.

— Με τόν άντρα μου.

— Με τόν άντρα σας;

Ο ύπαστυνόμος μ' έκύτταξε μ' ένα βλέμμα, όπου ήταν άνάμικτη ή έκπληξις με οίκτο και περιφρόνησι.

.....

Εχώρασα με τόν άνδρα μου και πήρα σιγά-σιγά τόν κατάφορο. Μη ρωτάτε να σας πώ με λεπτομέρειες πως κατήντησα να γίνω αυτή που είμαι σήμερα. Όλα έγιναν κατά έναν φυσικό και άμειλικτό τρόπο, λες κά ακολουθούσαν ένα προκαθορισμένο σχέδιο, που είχε χαραεί για μένα ή ζωή. Έτσι θέλησε ή Μοίρα: Νά πληρώσω τόσο ακριβά την σύνταμη και μοναδική εύτυχία που γνώρισα...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ο νιός και τό μήλο

Άπ' την Πολί κατεβαίνω και σε περιβάλω μπαίνω βρισκω και δέντρα περίσσια λείμονιές και κυπαρίσσια. Βρήκα μία μηλιά στη μεση και δεργολυγάζει να πέση. Κάνει μήλα κι' είν' μεγάλο ακουληκιάρικα και μαύρα. Πάει κι' ο νειός να κόψη μήλα κι' έδεσε φωνή τό φύλλο: — Φεδάνα νείε, μην κόψεις μήλα τι μαραινεται τό φύλλο τάχει ο άφέντης μετρημένος κι' ή κυρά λογαριασμένα με της Πόλης τό στατέρι με τού βασιλιά τό χέρι.

Ο ΓΛΥΚΟΣ ΥΠΝΟΣ ΤΩ ΑΠΡΙΛΗ

... και όλίγα για την φυσιολογία και τὰ αγαθά του ύπνου

Η ζωή γίνεται διαρκώς συντομώτερη με τις τόσες ασυλίες που έχουμε. Έρχεται γρήγορα η νύχτα και πρέπει να κοιμηθούμε για ν' ανακτήσουμε τις δυνάμεις μας. Και άγανακτούμε τότε στην ιδέα ότι τη μισή μας ζωή την περνούμε στο κρεβάτι.

Όστόσο, ξέρομε πολύ καλά ότι οι ώρες που αφιερώνουμε στον ύπνο δεν πάνε καθόλου χαμένες. Όλοι οι επιστήμονες έδειχνουν ότι ο ύπνος είναι πολύ πιο απαραίτητος από το φαγητό. Γιατί μπορεί κανείς να μείνει και τέσσερις και πέντε εβδομάδες νηστικός, χωρίς να πάθει τίποτε, ενώ η ύπνισιά μας στέλνει κατ' ευθείαν στον άλλον κόσμο αν παραταθεί πολύ. Παρ' όλα ταύτα ένας Αμερικανός χημικός λέει πως ανακάλυψε μια χημική ουσία που καταργεί την ανάγκη του ύπνου.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Είνε ένα μαγικό φάρμακο αυτό, λίγες φορές στον όποιον είναι αρκετές να δώσουν στον οργανισμό μας μεγαλήθηρη ανάπαυση από οκάτωρον ύπνο στο απαλότερο κρεβάτι. Είνε όμως ευχάριστο αυτό για την ανθρωπότητα; Μερικοί δταν το έμαθαν, είπαν ότι προτιμούν να πεθάνουν παρά να στερηθούν τον ύπνο, που είναι μια από τις μεγαλύτερες απολαύσεις της ζωής των. Την ξέρετε την επίκληση του ποιητού που λέει: «Έλα, ύπνε γλυκέ, που είσαι το βάλαμο της ζωής, η ανάπαυση μετά τόνους άγώνας, ο πλούτος του φτωχού, η ελευθερία του φυλακισμένου, ο δικαιότερος κριτής!»

Είνε τόσο γλυκός ο ύπνος, που εύλογα τόσο συχνά αυτόν που πρώτος τον έφευρε — Άλλά ο ύπνος δεν έφευρέθηκε από κανέναν, παρά γεννήθηκε μαζί μας, αν και κανείς δεν ξέρει γιατί ακριβώς κοιμόμαστε.

Είνε έν τοιούτοις, επιστημονικώς αποδεδειγμένο, ότι ο καλός θεός δεν θα μπορούσε να

μας χάριση καλύτερο τονωτικό. Γιατί κατά την διάρreία του ύπνου το νευρικό σύστημα αναπαύεται απ' τον άγώνα της ημέρας, στον ύπνο η καρδιά βρίσκει λίγη ανάπαυση απ' την αδιάκοπη εργασία της, στον ύπνο όλα τα μέλη του σώματος τεντώνονται — έλευθερα, στον ύπνο η τροφή φθάνει στον προορισμό της και άφομοιώνεται με το αίμα.

Ο ΥΠΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Υπάρχει μήπως για τον κουρασμένο άνθρωπο γλυκύτερο πράγμα από τον ύπνο; Ά κόμη και το μυαλό εργάζεται με περισσότερη άνεση, ο νους μας ταξιδεύει, η φαντασία μας μεταφέρει σε χώρες μαγικές, εις πείσμα του Πλάτωνος που έλεγε ότι όταν κανείς κοιμάται είναι άχρηστος στον έαυτό του και στους άλλους.

Και όμως, για ν' αναφέρουμε μια μεγάλη περίπτωση, ο Μότσαρτ έγραψε η μάλλον φαντασθηκε σχεδόν όλη την όπερα «Ο μαγεμένος αύλος», στον ύπνο του. Επίσης, χημικοί τύποι, και γεωμετρικά θεωρήματα δρέθηκαν επάνω στον ύπνο. Και ξέρετε γιατί αυτό; Γιατί όταν κοιμόμαστε ναρκώνεται μονάχα ένα μέρος του σώματός μας. Τα μάτια είνε

να φύγουν τὰ χελιδόνια.

Και όχι μονάχα ο πρωινός. Το μεσημέρι, μετά το φαγητό, ο ύπνος έρχεται και μας κλείνει τὰ βλέφαρα σχεδόν χωρίς να το καταλάβουμε. Ρωτήστε τους άμαξάδες και τους σωφέρ, που γέρνουν το κεφάλι επάνω στο τιμόνι, ή ξαπλώνονται όσο μπορούν άναπαυτικώς, με μίαν έφημερίδα στο κεφάλι για τον ήλιο. Προτιμούν να χάσουν μια κούρσα παρά να εξακόψουν τη γλυκύτητα νάρκη.

Και στο σπίτι, μετά το φαγητό, το ίδιο παθαίνουμε. Ο έλαφρός κρότος από τα πιάτα και τὰ μαχαίροπήρουνα, όταν ξεστρώνεται το τραπέζι, γίνεται ναούρισμα γλυκό που μας άποκοιμίζει. Σιγά — σιγά, δίχως να το καταλάβουμε, χάνομε την αντίληψη του τί γίνεται γύρω μας και του μέρους όπου βρίσκμαστε, μια νάρκη γλυκιά μας παραλύει το κορμί και ο ύπνος δεν άργεί να μας κλείσει τὰ βλέφαρα. Μετά, ναρκώνεται ή γεύσις και ή όσφρησης και ή άκοή μένει τελευταία.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΩΜΑΣΤΕ

Οι αισθήσεις όμως δεν κοιμούνται όλες με την ίδιον έντασι. Η γεύσις και ή όσφρησης κοιμούνται πρώτες και θα θύερα, ενώ είνε έλαφρότερος ο ύπνος της άφής και της άκοής.

Είνε γλυκός ο ύπνος, πρά πάντως ο ύπνος του Άπριλη, εις πείσμα των ποιητών εκείνων που τον άνομάζουν κάδελφον του θανάτου. Γιατί στην πραγματικότητα ο ύπνος είνε ο κυριώτερος συντελεστής της ζωής. Μας βοηθεί να διατηρούμε τη νεότητά μας, τη όρση και τη ζωηρότητα, όπως υποστηρίζουν οι επιστήμονες.

Πόσες ώρες πρέπει να κοιμόμαστε; Η διάρκεια του ύπνου διαφέρει, ανάλογα με την ηλικία, την ιδιοσυγκρασία, τις άσχολίες κλπ. κάθε άτομου. Ο Κάτων έλεγε ότι ο ύπνος είνε θάνατος. Άλλ' αν έξούσε στην έποχή μας, κι' έγνώριζε τον ταχύτατο ρυθμό της, θα ύπεστήριζε έντελώς τὰ αντίθετα.

Κανέναν άνθρωπο δεν είνε δυστυχέστερος απ' αυτόν που πάσχει από άπνεια. Είνε πάντα κουρασμένος, άνόρητος, άρρωστος, στερείται της παραμικρής πρωτοβουλίας και θυμώνει με το παραμικρό.

Η άπνεια έρχεται από χίλιες δυο αίτίες. Μπορεί να προκληθή και από τη σκέψη — τι είνε δυνατόν ν' άργήσει να μας πάρη ο ύπνος. Χρειάζεται λοιπόν ύπομονη. Μακριά από φάρμακα που δεν κάνουν άλλο παρά να μας ναρκώνουν. Έξ άλλου για νάναι άναπαυτικός ο ύπνος πρέπει νάρη μόνος του. Καί, προς Θεού, μην τον διακόψετε προτού άποφασίση μόνος του να σας εγκαταλείψει. Το άγούρο ζύπνημα είνε όχι μόνο βλαβερό, αλλά κι' έκνευριστικό, πρά πάντως τώρα τον Άπριλη και μάλιστα τὰ ζημερώματα, όταν ο ύπνος είνε για όλους μας τόσο γλυκός!...

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΦΙΛΙ! άποχαιρετισμού

Κοινωνικό άριστουργηματάκι υπό
ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Όλη αυτή ή μικρή ιστορία ήταν άποτέλεσμα μιας άπλης συμπτώσεως. Ο Ραϋμόν Λαντερέ βρισκόταν μέσα στο μπουντουάρ της συζύγου του, περιμένοντας να έτοιμασθή ή Ρενέ, για να θυούν μαζί έξω. Η άναμονή του διαρκούσε από μια ώρα περίπου. Έχασμήθηκε, κύτταξε δυο ή τρεις φορές το ρολόι του και, στο τέλος, άρχισε να ξεφυλλίζει με ρικά περιοδικά μόδας, που ήσαν σκορπισμένα επάνω στο τραπέζι.

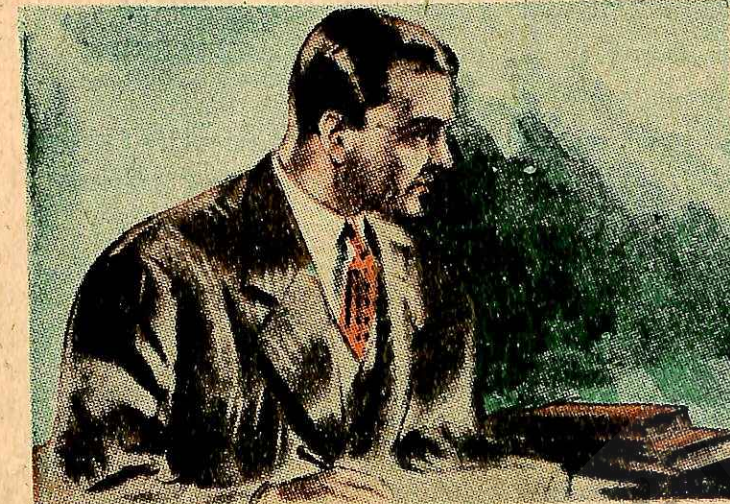
—Είσαι έτοιμη; έρώτησε σε μια στιγμή τη γυναίκα του. —Δέν μένει παρά να φορέσω το καπέλλο μου, άπήντησε εκείνη.

Με τη διαφορά ότι το φόρεμα του καπέλλου διήρκεσε ένα τέταρτο της ώρας άκόμη.

Ο Ραϋμόν έχασμήθηκε και πάλι. Άλλά, ξαφνικά, έθυμήθηκε ότι είχε να γράψη μίαν επιστολή. Έκάθησε λοιπόν έμ-

πολύ για να καταλάβη. Η Ρενέ ήταν συνδρομήτρια σ' ένα περιοδικό μόδας και άλληλογράφουσε με τις άλλες συνδρομήτριες, χρησιμοποιώντας το ψευδώνυμο της «Πιπέτ». Η φράσις που άνεφέρτε στη διαρρύθμισι του γραφείου του συζύγου της τον είχε άρκετά διαφωτίσει. Πραγματικά, μια μέρα, ή Ρενέ του είχε πη ότι τὰ έπιπλα του γραφείου του ήσαν πολύ άκαλαισθητά και τὰ άντικατέστησε με άλλα, που έφάνινον τον Ραϋμόν άρεϊά και πληκτικά. Όπως ήποτε, ύπεχώρησε στην άξίωσι αυτή της Ρενέ γιατί έκ χαρακτήρος άπέφευγε τις φιλονεικίες. Όστε λοιπόν όλη αυτή ή μεταρρύθμισι ώφείλετο στην έμπνευσι της «Έξορίστης».

Ο Ραϋμόν έχασμήλασε. Έκαταλάβαινε τώρα ότι όλες οι τροποποιήσεις, που έδλεπε από καιρό τώρα μέσα στο σπι-

προς στο μικρό γραφείο της Ρενέ και άνεσώκωσε το «σου-μαίν», για να πάρη ένα χαρτί. Ένα γράμμα, γραμμένο με τον γραφικό χαρακτήρα της συζύγου του, έπεσε άμέσως στα μάτια του. Ένας σύζυγος έχει το δικαίωμα να είνε λιγάκι περίεργος. Γι' αυτό, ο Ραϋμόν δεν παρέλειψε την ευκαιρία να το διαβάση. Ίδου τι έγγραφε το γράμμα αυτό:

«Προς το «Άνθος του Μαΐου». Σας ευχαριστώ για τις καλές συμβουλές σας. Ευχαριστώ επίσης την «Έξορίστη», για τις ύποδείξεις που μου έκαμε σχετικά με τη διαρρύθμισι του σπιτιού μου. Έφάρμοσα το σχέδιό της στο γραφείο του συζύγου μου και έμεινα ένθουσιασμένη. Τά έργα του Σιγισμούνδου Κρυμώ, που μου συνέστησε ή «Αυθιμένη άνοιξις», δεν έκίνησαν καθόλου το ένδιαφέρον μου. Θά ήμουν εύγνώμων στις άγαπητές συνδρομήτριες αν μου ύπεδείκνυν άναν τρόπο, για να χρησιμοποιώ τὰ κουτιά των συγγραμμάτων. Άπευθύνω σε όλες τους χαιρετισμούς μου.

Πιπέτ

δας.

Και, από τη στιγμή αυτή, δεν έχασε καθόλου τον καιρό του. Στο έπόμενο τεύχος του περιοδικού έδημοσιεύτην τὰ ακόλουθα:

«1221. — Δέν καταλαβαίνω πως είνε δυνατόν μια γυναίκα τόσο έξυπνη, όσο ή «Πιπέτ» — αυτό φαίνεται από την άλληλογραφία της, που είνε πάντα τόσο χαριτωμένη — να ζητά τις συμβουλές της «Έξορίστης», για τη διαρρύθμισι του γραφείου του συζύγου της. Μια «Έξορίστη» βρίσκει άρκετά μακριά από τη ζωή, ώστε να μη μπορεί να έχη γνώμη γι' αυτά τὰ πράγματα. Είμαι δέβαιη, άλλως τε, ότι ή «Πιπέτ» διέτηρησε τὰ μοντέρνα έπιπλα μέσα στο γραφείο του συζύγου της και ότι οι ευχαριστίες της προς την «Έξορίστη» άποτελούν μια σκληρή έρωσεία. Δέν είνε έτσι, άγαπητή «Πιπέτ»;

Ζενάνα

Στο έπόμενο τεύχος, ή «Πιπέτ» άπήντησε:

«1248. Σας έκφράζω τη συμπάθεια και τις ευχαριστίες μου, Ζενάνα.

Λίγες ήμέρες πριν, ή Ρενέ είχε πη στον Ραϋμόν:

—Άφου σου άρέσουν τόσο πολύ τὰ μοντέρνα έπιπλα σου, μπορείς να τὰ ξαναβάλεις μέσα στο γραφείο σου! Ο Ραϋμόν έτριβε τὰ χέρια από τη χαρά του. Τά είχε καταφέρει μια χαρά. Ω μπορούσε τώρα να διευθινή όπως αυτός ήθελε τη Ρενέ. Έπρεπε να έξοδετερώση την επίδρασι της «Έξορίστης», που την έδλεπε άρκετά ίσχυρη άκόμη.

Άρχισε γι' αυτό να κάνει μια φοβερή πολεμική έναντίον της, ενώ συγχρόνως έδινε στην «Πιπέτ» συμβουλές, που ήσαν σύμφωνες με τὰ γούστα και τις προτιμήσεις του.

Άλλως τε, ή «Πιπέτ» είχε πάρει τη συνήθεια να συμβουλεύεται τη Ζενάνα για όλα. Και ο Ραϋμόν, για να μπορέση να της άπαντά, κατέφυγε σε διάφορα είδικά θιβλία ή άπλήθυσε έρωτήσεις σε άλλα περιοδικά μόδας, ζητώντας σχετικές συμβουλές, που τις μετεδίδανε κατόπιν στην «Πιπέτ». Σε λίγο, είχε άποκτήσει μίαν άξιοθαύμαστη ειδικότητα στα ζητήματα της γυναικείας κομίσιας, της κομίσιας των άρωμάτων κλπ. Και, χωρίς στις γνώσεις του αυτές, κατηύθυνε με μεγάλη τέχνη την «Πιπέτ», που είχε πια περιέλθει στην άπόλυτη έπιρροή του.

Με τον καιρό, ή άλληλογραφία μεταξύ της «Πιπέτ» και της Ζενάνας έπροχώρησε σε έπιπέδα περισσότερο λεπτά. Η Ζενάνα της άπήντησε έρωτήσεις για διάφορα αισθηματικά ζητήματα.

«1325. — Είμαι εύτυχής, Ζενάνα, γιατί μπορώ να φληαρήσω λιγάκι μαζί σας! Φάνεσθε τόσο έξυπνη! Α! Άν οι σύζυγοί μας, που μας κακολογούσαν πάντα, ήσαν πόσο είμαστε ίκανές, για να κόμουμε μια σοδαρά συζήτηση!

Ένώ αντιθέτως αυτόι δεν είνε σε θέση να μιλήσουν για τίποτε από όσα μας ένδιαφέρουν».

Η άπάντησις της Ζενάνας ήσαν:

«Γιατί δεν προσπαθείτε να συνεννοηθήτε καλύτερα με το

σύζυγό σας; Είμαι δέβαιη ότι θα μπορούσε να σας νιώσει».

«Σ' ευχαριστώ για τη συμβουλή σου, άγαπητή Ζενάνα, άπήντησε ή «Πιπέτ», αλλά σε δεβαίω πως δεν άξίζει καθόλου τον κόπο να κάμω αυτή τη προσπάθεια για να φέρω πιά κοντά το σύζυγό μου».

Ο Ραϋμόν έγινε κατακίτρινος από το θυμό του, μόλις έδιάβασε αυτή την άπάντησι. Καί, από εκείνη τη στιγμή, άρχισε να πολιορκεί με διάφορες έρωτήσεις την «Πιπέτ». Στο τέλος, επέτυχε μερικές έκουσστηρεύσεις έκ μέρους της. Ήταν παντρεμένη πολύ νεά, έγραφε, μ' έναν άνθρωπο για τον όποιον δεν έννοιεσε ποτέ καμμία συμπάθεια. Θά έπί'υ μούσε πολύ να χωρίς μαζί του, αλλά δεν έτολούσε να το κάμη... Για όλα αυτά, έζητούσε τη γνώμη της Ζενάνας.

«Νομίζω ότι το διαζύγιο είναι ή καλύτερα λύσις σ' αυτή την περίπτωση», άπήντησε ή Ζενάνα στο έπόμενο τεύχος. Άλλά δεν μού άπαντήσατε σε κάτι που σας έρώτησα: Υπάρχει και ένα άλλο αίσθημα αυτή τη στιγμή μέσα στην ψυχή σας;»

«Ναί, άπήντησε ή «Πιπέτ» και το αίσθημα αυτό με κάνει εύθυμη».

Ο Ραϋμόν δεν έδίστασε πιά.

Έκάλεσε την άλλη ήμέρα τη Ρενέ στο γραφείο του και της έφανέρωσε το μικρό παγινητόν. Έπειτα της είπε ότι, σύμφωνα με την έπιθυμία της, της άπέδιδε την ελευθερία της.

Η Ρενέ έπήδησε στην άγκαλιά του και τον έφίλησε με παρράφορα στο στόμα. Ήταν το πρώτο φιλή που του έδιδε με την καρδιά της.

Άλλ' ήταν ένα φιλή άποχαιρετισμού.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

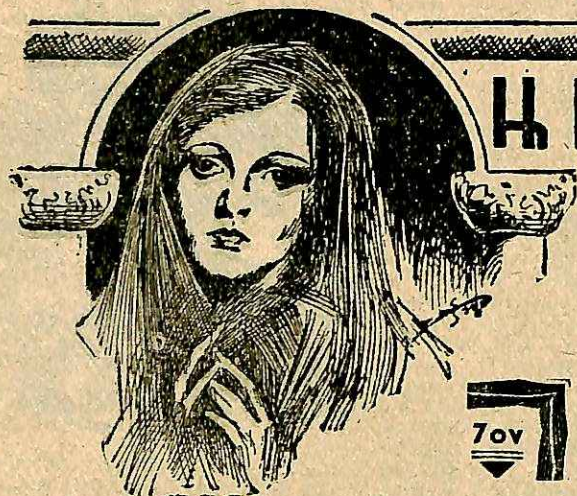
ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Για να διατηρήση ο μαϊνδανός τὸ όραίο, πράσινο χρώμα του μέσα στο φαγι, πρέπει πριν τον κόψετε να τον άφήσετε ένα-δυο λεπτά μέσα σε δραστό νερό.

—Ένα χρωματιστό ύφασμα διατηρεί το χρώμα του και μετά τὸ πλύσιμο αν στο νερό που θά τὸ πλύνετε, ρίξετε μια γεμάτη χούφτα αλάτι. Τὸ ξεπλένετε επίσης μ' άλμυρο νερό.

Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις ...

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η τραγωδία της ψυχής μιάς έμπνευσμένης μοναχής

υπό
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

—Ορκίσου... ορκίσου...
—Ναι, ορκίζομαι, φύγε... ναί... Δια, μα φύγε, έρχεται...

Ο Θεόφιλος χάθηκε πίσω από τους φουντωτούς θάμνους κι' ή τρομαγμένη νέα έτρεξε να συναντήσει την μητέρα της. Θορυβώντας, για να μην ακούγεται ο κρότος των βημάτων εκείνου, την έσυρε προς το αίκμα, δικαιολογώντας πως έπρεπε να έπληγε στο δωμάτιό της.

Η καρδιά της χοροπηδούσε κι' ή συγκίνησης την έπνιγε. Η εύτυχία που την είχε κυριεύσει την έπιζε κι' αυτή τη φορά ή Κασσιανή έκλαψε από ευχαρίστησι...

Ακουμπισμένος στον τοίχο, δίπλα στην μικρή πόρτα του κήπου ο Ακίλλας, έπεριμένε τον Θεόφιλο. Τον είδε να δγαίνει χαρούμενος κι' έκατάλαβε.

—Λοιπόν; έψιθύρισε.

—Μ' έσυγχώρησε. Η εύτυχία με πνίγει και νοιώθω την ανάγκη να την θρονιοτήσω, να την ακούσουν οι ούρανοί.

—Η Κασσιανή;

—Εδέχθηκε ν' αγαπιώμαστε κρυφά. Και μετά τρεις ήμέρες θα με δεχθώ στην κάμαρά της.

Ο Ακίλλας δεν άνοιξε πλέον το στόμα του, κι' από εκείνη τη στιγμή δεν ξαναφάνηκε πιά στο Βυζάντιο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΑΙΣ...

Εκείνη τη νύχτα ή Κασσιανή δεν έκοιμήθηκε.

Ξαναζωντανέψε πάλι το σδυμένο της όνειρο και δανάχθηκε τις χαρούμενες στιγμές που έζησε τότε. Κι' ή πονεμένη καρδιά της ένοιωσε την θερμότητα της έλπίδας.

Αγαπούσε τον Θεόφιλο, τώρα δεν τρεβρε από τον έαυτό της, όπως δεν τ' είχε κρύψει ούτε από κανένα. Τον αγαπούσε, κι' ένοιωσε πως δεν θα είχε τη δύναμι να τον λησμονήσει ποτέ.

Μιά κακή στιγμή, κι' ή ίδια ή αγάπη του που τούφερε ζήλεια, τους χώρισε. Δεν την έπηρεζε γυναίκα του, άλλ' όμως την αγαπούσε και τότε, εξακολουθούσε να την αγαπά και τώρα, άσφαλώς θα την αγαπούσε για πάντα.

Τί κι' αν δεν έγίνηκε βασίλισσα; Μήπως όταν αγαπούσε τον Δάκωνα, της έπέρασε ποτέ ή ιδέα πως ήταν ο διάδοχος; Είχε αγαπήσει εκείνο και δεν ήθελε παρά εκείνον μονάχα. Τί έσήμαινε λοιπόν αν έχασε τον θρόνο, αφού έκέρδισε την καρδιά του;

Απλώνότανε μπροστά της ο ανόρθαρος δρόμος του έρωτος που έφερνε στους ούρανοους της αιώνιας άνοιξης. Κρατώντας απ' το χέρι τον άνθρωπο που έλάτρευε, θ' άνέβαινε μαζί του έως τον πλάστη, μπροστά στα πόδια του οποίου θα γονάτιζε να ζητήσει την αιώνιαν ένωσιν,

αφού δεν επέτυχε στη γή την πρόσκαιρη. Ένοιωθε ακόμα την υγρότητα των δακρύων του, αισθανότανε την θερμότητα της κομμένης άναπνοής του, και στ' αυτή της έδούζαν άρμονικά τα λόγια της λατρείας του.

Την αγαπούσε, αυτή τον έλάτρευε, κι' ένοιωθε σ' αυτές τις στιγμές της άναπολής, τον άσυγκράτητο πόθο να ήταν κοντά του και να περτε στην άγκαλιά του για να μη φύγει ποτέ...

Μετά τρεις ήμέρες βάρχόταν... "Ω, γιατί να τόν αφήση να φύγει;

Εζήσε σ' εκείνη την έρωτική φαντασίω άδρες πολλές.

Αλλά όταν για μία στιγμή συνήλθε κι' αναλογίσθηκε τί σκεφτόταν και τί ποθούσε δλη τη νύχτα, ένοιωσε ντροπή και τρόμο, αισθανθηκε ρίγη.

Όλη τη νύχτα την είχε περάσει μέσα σε ένοχες σκέψεις, σε άσβεστές ύπολογισμούς κι' εγκληματικά σχέδια. Όλη τη νύχτα την είχε περάσει με τη σκέψη και τον πόθο της άμαρτίας, στον οίστρο των ένόχων λογισμών. Όλη τη νύχτα κυλίσθηκε νοερώς στο άμάρτημα, και ή ψυχή της, δουτηγμένη στο δόρδορο των άμαρτωλών σκέψεων της, άσφυκτιούσε τώρα στην άνάμνησι των κινδύνων που την άπειλούσαν.

Ο Θεόφιλος θάρχόταν, μία νύχτα, κι' σ' αυτή ένοιωθε πως δεν είχε τη δύναμι να του άρνηθώ. Ο Θεόφιλος θάρχόταν, κι' αυτή θ' άπέκυπτε στην άμαρτία.

Έπεσε γονατιστή μπροστά στην εικόνα της Θεομήτορος κι' αναλύθηκε σε δάκρυα, ζητώντας τη συγγνώμη και τη δύναμι ν' άντισταθώ στον γλυκό πειρασμό. Και την άλλη μέρα, χωρίς τίποτα να πησέ κανένα, πήγε και παρουσιάσθηκε στο μοναστήρι κι' έζήτησε να γίνη μοναχή, για να σωθώ από την άμαρτία που άγκάλιζε την ψυχή της.

Μπροστά στον κίνδυνο να ύποκύψη στη φωνή της καρδιάς της, πήρε την μεγάλη απόφασι να έγκαταλείψη τον έρωτα, την νεότητα και τη ζωή κι' έπληγε να σβύσει στην προσευχή τον πόθο της άμαρτίας.

Κι' εκεί όπου δεν θα την έτάρασσαν τα ποδοβολήτα του άλόγου του, κι' όπου ή ψυχή της παραδινόταν στην κακοθυμεί κι' ή σκέψις της στο Θεό, θα ζητούσε να θάψη την πρώτη και μοναδική της αγάπη.

Κι' άφυσιάθηκε στην υπεράνθρωπη προσπάθεια της λησμονιάς...

Ο Θεόφιλος, ο οποίος άπόρρησε με την ανεξήγητη εξαφάνισι του Ακίλλας, δοκίμασε προμεδόν πόνο με την έγκατάλειψι της Κασσιανής. Μάταια την έζήτησε στον κήπο της το άρισμένο θράδυ, κι' άνώφελα έστειλε να τον βρούνε στο σπίτι της. Απαρηγόρητοι οι γονείς της την άναζητούσαν παντού, έως την ήμέρα που μία της σημειώσις τους έλδοποίησε ότι δεν ήλθε στον κόσμο πιά και τους ζητούσε να κρατήσουν μυστική την απόφασί της. Κι' ο Θεόφιλος, άπελτισμένος κι' έκνευρισμέ-

νος, άναζήτησε σ' έκστρατείες κι' άλλες περιπέτειες, τη γιατριά της πληγωμένης καρδιάς του.

Όταν, κατά το 830, με την συγκατάθεσι της Εύφροσύνης, άνέδθηκε στο θρόνο, άρχισε να καταδιώκη μ' άληθινή μανία τους εικονολάτρες. Όταν οι κατασκοποί του τον πληροφορήσανε πως ή Κασσιανή μπήκε στο μοναστήρι, άφησε να ξεσπάσει το μίσος του, και πέν έκρυβε πλέον την κακία του για τη Θεοδώρα, που την έθεωρούσε ως αίτιαν της λύπης του, και την όποιαν ύπαυπνούνταν ότι, παρά τις δικές του διαταγές, εξακολουθούσε να προσκυνά τις εικόνες κρυφά, σαν έκείνην έκεϊ κάτω στον έρημο πύργο του άραίου νησιού.

Η Θεοδώρα, ή όποια πολύ γρήγορα λησμόνησε τον Αλέξανδρο, και άπληλάγη από το φόβο του —κι' εκείνος δεν ζήτησε ποτέ να της θυμίση την προδοσία της — είχε μείνει πιστή στην όρθοδοξία. Κι' έχοντας κρυμμένα σ' ένα κιβώτιο τον Τιμίο Σταυρό, τις εικόνες του Χριστού και της Θεοτόκου, τις προσκυνούσε κρυφά.

Αλλά ο γελοιοποιός Δένδρις άνθρωπαρίον μικρόν, τραυλόν, κακόμορφον και τον νούν πάσχοντα —δπως τον περιγράφει ο ιστορικός Ζωναράς, ο όποιος διηγείται αυτό το έπεισόδιο —είχε το δικαίωμα να μπαιν παντού, ακόμα και σ' αυτούς τους βασιλικούς κοιτώνας. Κι' έτυχε κάποτε να μπή στην κρεββατοκάμαρα της Θεοδώρας, σε μία στιγμή που εκείνη φιλούσε τις εικόνες. Το ήλιθιον άνθρωπαρίον έκπληκτο ρώτησε:

—Μάνα, τί τά;

Ανύποπτη εκείνη άπήντησε:

—Αυτά είναι τα καλά μου νινιά...

Όταν ύστερ' από πολλή ώρα πήγε ο Δένδρις εκεί όπου έγεμμάτιζε ο Θεόφιλος, κι' αυτός τον έρώτησε που ήταν, του άπήντησε:

—Κοντά στη Μάνα.

—Και τί κάνει ή Μάνα; τον ρώτησε ο βασιληάς.

—Έχει καλά νινιά!, του άπήντησε.

—Και τί κάνει;

—Νά, τί κάνει μά!, έβεβαίωσε ο Δένδρις φιλώντας το χέρι του.

Ενώσης ο Θεόφιλος κι' έθύμωσε. Έτρεξε στη Θεοδώρα κι' άφησε να φανή δλος του ο θυμός και ή αντιπάθειά του, που μεγάλωνε όλοένα, όσο περισσότερο βεβαιωνόταν πως δεν έπρεπε να έλπιζε πιά ότι θα συναντούσε την Κασσιανή.

Δέν ντρέπεσαι, της έίπε, βασίλισσα έσύ κι' άνεπτυγμένη γυναίκα να προσκυνάς για θεούς ύζλα και είδωλα, έσύ κι' ή μητέρα σου;

Η Θεοδώρα τάράχθηκε, άλλ' άνέκτησε άμέσως την ψυχραιμία της. Προσπολήθηκε πως δεν έκατάλαβε κι' έγέλασε.

—Τί έχεις, Αλγούστε; ρώτησε. Γιατί έγώ δεν καταλαβαίνω ποιός σου έιπε πως προσκυνώ τις εικόνες.

—Ο Δένδρις.

—Ω, το ήλιθιον και κακόμορφον άνδράριον!, άνέκραξε ή Θεοδώρα. Όταν ήλθε ο Δένδρις, βασιληά μου, ήμουν μπροστά στον καθοφθη κι' έχτένιζα τα μαλλιά μου. Όταν είδε σ' αυτόν το είδωλό μου, ρώτησε: «Μάνα, τί τά;» Έγώ του άπήνησα, «είνε τα νινιά μου!»

Ο Θεόφιλος, αν και δόηκε λογική την έζήγησι, έν τούτοις δεν την έπίσπεψε έντελώς. Κι' από εκείνη την ήμέρ' την έπιτηρούσε περισσότερο, και δεν της έκρυβε πιά την δυσάρεσκά του, που είχε όμως άλλη την άφορμή.

Κι' όταν έχασε τον πιστό του φίλο ο Θεόφιλος, και τότε άκόμη δεν έπαψε να φροντίζει να βοηθ την Κασσιανή. Είχε συκλοφορήσει ή διάδοσις ότι είχε πείσει τον μοναστήρι, αλλά κανείς δεν ήξερε σε ποιά, και ή έγκαρίδισι ενός τέτοιου πράγματος δεν ήταν εύκολη. Τα μυστικά της έκκλησίας ήταν ίερά και άπαράδοστα, και ή άνεύρεσις της κρύψε που κατέφυγε στη σκέπη της θρησκείας ήταν άδύνατη. Δεν άπελπιζόταν έν τούτοις. Οι γονείς της Κασσιανής έπέθαναν, ή εύσεθής κόρη έχτισε ένα δικό της μοναστήρι κι' έπληγε εκεί μαζί με όλες τις ά-

δελφες και την ήγουμένη της, άλλ' αυτή της ή μετακίνησις παρατηρήθηκε από τους κατασκοπούς, κι' άνακρινώθηκε στον Θεόφιλο.

Από τη στιγμή εκείνη στην ψυχή του άπογοητευμένου βασιλιά άρχισε τρικυμία. Τί έπρεπε να κάνει, αφού μ' όλο τον καιρό που πέρασε, δεν κατώρθωσε να λησμονήσει και να δώξη την σκέψη της και τον πόθο να κάνει δική του την παρθένα που έφυγε απ' τον κόσμο, τρομαγμένη από τον ίδιον τον έαυτό της και τον έρωτά της;

Την άπάντησι την έδινε στον έαυτό του στερεωμένη. Έπρεπε να ένεογήση σύμφωνα με την έρωτημένη καρδιά του.

Τί κι' αν ή Κασσιανή είχε γίνει μοναχή; Μήπως ο Μιχαήλ δεν έπληρε από το μοναστήρι την Εύφροσύνη και δεν θρεθήκανε τόσοι να τον δοθήσουν να νομιμοποίηση τον έρωτά του;

Θα την φέρω στ' άνάκτορα με κάθε πομπή!, σκεπτότανε. Η Θεοδώρα ήταν εικονολάτρις. Ποιά άλλη καλύτερη δικαιολογία θα έρω να ζητήσει το διαζύγιο;

Προσπαθώντας να πνίξη τα σκιρτήματα της καρδιάς της στη μελέτη των ίερών βιβλίων και στη συγγραφή των θαυμασίων ύμνων της, ή Κασσιανή, έκείνες τις ήμέρες άσχολείτο να συνθέση το άθάνατο «Δοξαστικόν της» που ψάλλεται στις έκκλησίες το θράδυ της Μεγάλης Τρίτης.

Μιά άμαρτωλή γυναίκα είχε προσέλθει στο σπίτι του Σίμωνος του Λεπρού κι' έδρεχε τα πόδια του Θεανθρώπου με δάκρυα, τα σφόγγιζε με τα μαλλιά της και τ' άλειψε μύρα. Μ' εκείνη την πράξι της έδειχνε την μετάνοιά της και σ' εκείνες τις πράξεις έβρισκε κι' αυτή κάποια άναλογία με τις δικές της! Μήπως κι' αυτή ή Κασσιανή δεν άμάρτησε —σκεπτόνασε — με τους ένοχους λογισμούς της και δεν ύπέκυψε, νοερώς, στον πειρασμό; Μήπως δεν την κατείχε ο έως της άμαρτίας, και δεν έπέρασε μία νύχτα φανταστικής άκαλασίας;

Και ή άγνή παρθένα, που έβρισκε ομοιότητες στον βίο της άμαρτωλής με το άμάρτημα που έκανε αυτή με τη σκέψη, συνέθετε τον ύμνο εκείνου, σαν για να έ-ξιδώσει τον Θεό, γι' αυτό το άμάρτημα της, περιέγραψε τα αισθήματα της κατανύξεως και της μετανοίας που έπλημμύριζαν την ψυχή της.

Και έγραφε:

«Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις περιπεσούσα γυνή, την σην αισθαμένη Θεότητα, Μυροφόρον άναλαδούσα τάξιν, όδυρομένη, μύρα σοι πρό του ένταφιασμού κομίζε. Οίμοι, λέγουσα, ότι νύς μοι ύπαρχει, οίστρος άκαλασίας, ζοφώδης τε και άσέληνος έρας της άμαρτίας! Δέξαι μου τας πηγάς των δακρύων ο νεφέλαις διεξάγων της θαλάσσης το ύδωρ κάμφθητι μοι προς τους στεναγμούς της καρδιάς, ο κλίνας τους ούρανοους τη άφάτω σου κενώσαι. Καταφιλήσω τους άγνάστους σου πόδας, άποσμίξω τούτους δε πάλιν, τοίς της κεφαλής μου δοστούχοις...»

Τη στιγμή εκείνη την ειδοποίησαν ότι είχε έλθει ο αυτοκράτωρ και ζητούσε να την ίδω, κι' αυτό την έγέμισε τρόμο.

Νά θρεθώ μόνη μαζί του! Ν' άντίκοψη εκείνον, που ή άνάμνησις του εξακολουθούσε να διατηροηται, τόσο γαινή και τόσο βασανιστική, μέσα στην άθωα ψινή της! "Αν τον έβλεπε, έν της μιλούσε εκείνος, πως θα μπορούσε νάβωη την δύναμι να συγκρατηθώ στον κατήφορο όπου θα την έκσφενδόνιζε το ήφαιστείο της αγάπης που κρυβότανε μέσα της κι' έκαιγε αδιάκοπα, μ' όλες τις άπεννησμένες προσπάθειές της; Πως θα κατώρθωνε να έπιβληθώ στον έαυτό της και να μην πέση στην άγκαλιά του; Ποιός θα την έσωζε απ' τη φοικητή άμαρτία του να κάνει ένοχος σκέψεις έκεϊ στον ίερό τόπο του μοναστηρίου;

Ένοιωθε πως δεν θα είχε τη δύναμι ν' άδιαφορήσει στη φωνή της καρδιάς της, και πως δεν είχε δικαίωμα να δεχθώ την εύτυχία που πήγε γυρεύοντάς την. Υποκρίνοντας στον πειρασμό της αγάπης, θα ήταν δίπλα ένοχη άπέναντι του Θεού, αφού

θ' άσεβούσε στο ίερό Κατασκήνωμά Του και θα θεμελιώνε τον έρωτά της στην δυστυχία της Θεοδώρας και στην άγανάκτησι των πιστών.

Πήρε και πάλι την ασύγκριτη δύναμι από το άπειρον της πιστεώς της ή Κασσιανή και νίκησε κάθε δέδλητη σκέψη. Ο γλυκός πειρασμός δεν ύπέταξε την εύσείδια και την άγνότητά της ψυχής της. Και θυσιάζοντας για μία φορά ακόμα τον έαυτό της, άντι να τρέξη στην πρόσκλησι του αυτοκράτορος, κρύφτηκε σε μέρος όπου στάθηκε άδύνατο να την άνακαλύψουν.

Ο Θεόφιλος αφού μάταια έπείριμε τον έρχομό της, πήγε στο γραφείο της. Ηθελε να ίδω που έμενε, να ίδω κάτι δικό της, να πάρη κάτι γι' άνάμνησι. Είδε στο γραφείο τον μισοτελειωμένο ύμνο της και τον έδιάδασε.

«...Καταφιλήσω τους άχράντους σου πόδας —είχε γράψει προσφάτως εκείνη— άποσμίξω τούτους δε πάλιν τοίς της κεφαλής μου δοστούχοις...»

Πήρε την πένα και ύπονοώντας την φυγή της στην προσέγγισι του, και στο άκουσμα του κρότου των βημάτων του, έπρόσθεσε συνεχίζοντας τη φράσι της:

«Ων έν τω παραδείσῳ, Εύα το δειλινόν, κρότον τοίς ώσιν ήχηθείς, τῷ φόβῳ έκρύβη...»

Δεν έπέμεινε να την ίδω, αφού έπέισθη ότι ήταν άνώφελο, γιατί δεν θάρχόταν. Με ποιά δικαίωμα άλλως θα της διέκοπτε τον ποιητικό οίστρο, ο όποιος την έκανε ικανή να συνθέτη τέτοια «δοξαστικά» και πως θα συγχωρούσε τον έαυτό του, που δεν άφηνε την άπελπισμένη αυτήν, στον άγώνα της θεραπείας της;

Έφυγε και δεν έπέμεινε περισσότερο.

Και ή Κασσιανή, που εκείνη τη νύχτα την έπέρασε γονατιστή μπροστά στην εικόνα της Θεοτόκου, ίκετεύουσα την συγγνώμη της, όταν το άλλο πρωί έδέχασε την προσθήκη του Θεοφίλου, δεν την άλλαξε διόλου, μ' όλον ότι της έφάνηκε συντακτικώς άνακόλουθη προς τα προηγούμενα. Και συνεπλήρωσε τον ύμνο της:

«Αμαρτιών μου τά πλήθη και κριμάτων μου άδύσους τις έξιχνιάσει, ψυχρώσασα Σωτήρ μου; Μή με την σην δούλην παρίδης, ο άμέτρητον έχων το έλεος».

Από την ήμέρα εκείνη ο Θεόφιλος δεν ένώχλησε πλέον την Κασσιανή. Αλλά όταν έβγαίνει —κατά το 842 — έζήτησε να την ίδω για τελευταία φορά, για να της ζητήσει την συγγνώμη της και ή Θεοδώρα την ίκετεύει να δεχθώ. Πέθανε δε καταφιλώντας τα χέρια της, ένά ο Ακίλλας, που έως τότε άσκήτευε, πήγε κι' αυτός να παρασταθώ κοντά του τη στιγμή που τον νικούσε ο θάνατος, όπως άλλοτε παρσεκτότανε δίπλα του όταν έκείνος νικούσε στη μάχη.

Ακίλλας και Κασσιανή, κυτταχθήκανε κατάματα, αλλά δεν προφέρανε λέξι. Και δεν συναντήθηκαν ποτέ πιά.

Η Θεοδώρα, ως έπίτροπος του άνηλίκου γιου της Μιχαήλ, καθήρεσε τον πατριάρχη Ιωάννη τον Ζ', τον Λεκανομάντιν, ο όποιος ήταν εικονομάχος, κι' έκανε πατριάρχη στις 12 Φεβρουαρίου 842 τον Μεθόδιο τον Α', άνδρα σοφόν και φίλον των εικόνων. Η Σύνοδος έπέκρινε τις άποφάσεις της έν Νικαία έδόδης Οίκουμενικής Σύνοδος, άναθεμάτισε και καθήρεσε όλους τους εικονομάχους επισκόπους και διέταξε την άναστήλωσιν των εικόνων, γεγονός που έορτάζεται την πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ή όποια όνομάζεται Κυριακή της Όρθοδοξίας.

Η Θεοδώρα, κατόπιν ένεργειών του διεφθαρμένου άδελφου της Βάρδα, έξωρίσθηκε μαζί με τις τέσσερις θυγατέρες της, από τον γιού της Μιχαήλ, τον όποιον έπιτρόπευε επί 14 χρόνια. Ο πατριάρχης τις έκανε μοναχές και τις έστειλε στην μονή των Γαστρών, όπου και πέθαναν.

Απ' την ήμέραν του θανάτου του Θεοφίλου, ή Κασσιανή δεν δγίηκε από το μοναστήρι κι' ούτε έμαθε ποτέ τί άπέγινε ο Ακίλλας, που έβασσε σε βαθύ γήρας ά-

σκητεύοντας. "Εγραψε κι' άλλους ύμνους, όπως τον θαυμασμό «Κύματι θαλάσσης», τους Είρημούς του Μ. Σαββάτου κλπ., άλλ' έγραψε ακόμη και «Ινύμας». Έγραψε και προσήχυτο για την ανάπαυσι της ψυχής εκείνου που αγάπησε.

Και ο θείος της έρωτας, ο άγνος σαν την ψυχή της, ανεβαίνει στην μνήμη των πιστών και θ' ανεβαίνει εις αιόνα τον άπαντα κάθε φορά που θ' αντηχή —και ποτέ δεν θα πάψει— ο άθάνατος ύμνος της : «Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις περιπεσούσα γυνή...».

Τ Ε Λ Ο Σ
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται.)

Στη Νέα Υόρκη λειτουργεί μία επιχείρησις, που ως μοναδική της άποστολή έχει την αναζήτησι προσώπων, των οποίων άπώλεσθησαν τα ίχνη. Από της ιδρύσεώς της ή εταιρεία έδέχθη έντολας από 75 χιλιάδας γυναίκας προς άνεύρεσιν των έξαφανισθέντων συζύγων των! Αντίθετως μ ό ν ο ν δέκα πέντε άνδρες άπετάθησαν καθ' όλον αυτό τό διάστημα προς την έν λόγω εταιρεία, για να της άναθίσουν ν' άνεύρη τας έξαφανισθείσας συζύγους των.

Ένα σμήνος μελισσών στο Ραίπα- τάν των Ανατολικών Ινδιών, έσκότωσε ένα έλέφαντα! Τό παχύδερμο είχε πλησιάσει σ' ένα δένδρο και άρχισε να ξύνεται επάνω στο κορμό του. Αυτό όμως άνηούχησε τό μελίσσι, που είχε έγκατασταθή στη κουφάλα του κορμού. Οι μέλισσες σκόρπισαν και έπέπεσαν κατά του ελέφαντος που έτράπη σαν τρελλός σέ φυγή. Οι μέλισσες όμως δός του και του επιτίθεντο σαν σμήνος... άεροπλάνων έναντίον τάνκς, ως που τον έσκότωσαν.

Από τις καταστάσεις που υπεβλήθησαν στην Οικονομική Έφορεία του Χόλ- λυγουντ, προκύπτει ότι οι διάφοροι άστέρες του άμερικανικού κινηματογράφου εισπράττουν τα ακόλουθα ποσά: Η Κλωντ Κολμπερ 11 εκατομμύρια φράγκα τό χρόνο, ο Σάρλ Μπουαγιέ 5.696.000, ή Μερλ Όμπερον 4.984.000, ο Γκάρι Κούπερ 4.984.000, ή Λορέττα Γιόνγκ 4.628.000, ή Μάρλεν Ντήτριχ 4.628.000, ο Βικτόρ Μακλάγλιν 4.450.000, ο Τάυρον Πάουερ 4.094.000, ή Σίρλεϋ Τέμπλ 4.000.000 και ο Τζόν Μπάρρυμωρ 3.738.000 φράγκα τό χρόνο.

Μία βόμβα άπ' αυτές που έξαπολύονται κατά των υποβρυχίων στοιχίζει 6.000 φράγκα. Μία νάρκη 75.000 φράγκα, μία τортιλλή 530.000 φράγκα. Για να δουλιάσει ένα έχθρικό υποβρύχιο, τό γαλλικό τортιλλοδόλον «Σιρόκο έξαπέλυσε έναντίον του 9 βόμβες αξίας 54 χιλ. φράγκων.

ΣΠΙΝΟΗΡΕΣ ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Για να διατηρήσει κανείς την εϋτυχία του, πρέπει να είνε εϋτυχής χωρίς να κάνει θόρυβο.

Α λ φ ό ν ο ς Κ ά ρ

Κανένα πράγμα δεν ξηραίνεται γρηγορώτερα από τα δάκρυα.

Κ ι κ έ ρ ω ν

Τό καλύτερο φάρμακο κατά της όργης είνε ό φρόνιμος λόγος ενός καλού φίλου. Μένανδρος

Ο θάνατος δεν είνε δεινόν, άφού ελευθερώνει άπ' όλα τά δεινά του τον άνθρωπο, αλλά τό γήρας που του στερεί όλη την αύγλη της ζωής.

Λ ε ο π ά ρ ν τ ι

Ο φιλόσοφος που στερείται δημιουργία

ΤΑ ΤΡΙΑ άγαλματάκια

Χαριτωμένο διηγημάκι
του ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

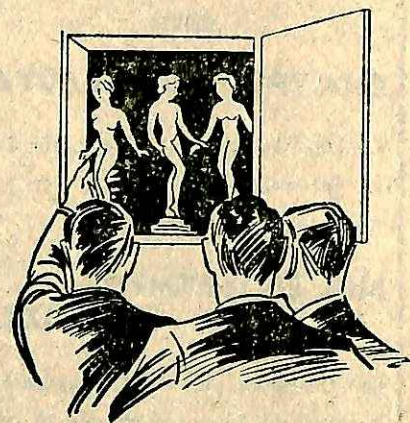
Οι κληρονόμοι έσώκωσαν τά κεφάλια τους με την ίδια κίνησι :

— Αυτό είν' όλο :

Ο συμβολαιογράφος άφησε τη διαθήκη επάνω στο τραπέζι και άπήντησε με ήσυχη φωνή :

— Αυτό !

Οι κληρονόμοι άλληλοκυττάχθηκαν. Ο Πιερ Σαδουρνόν είχε κιτρινίσει από τό κακό του. Ο Άντρέ Μερεΐγ ήταν έτοιμος να ξεσπάσει. Μόνο ο Ντιντιέ Ταλάνς διατηρούσε τό κανονικό του χρώμα, έλαφρά ρόδινο.

Ο συμβολαιογράφος έρώτησε τώ- ρα :

— Θέλετε, κύριοι, να όρίσωμε την ήμερα της παραδόσεως των αντικειμένων, που σας κληροδοτούνται ; Η διατύπωση της διαθήκης του μακαρίτου Κοσερέν είνε σαφής. Καθένας σας θα πάρει ένα από τά άγαλματάκια, από όπτη γή, που βρίσκονται μέσα στη βιτρίνα, άνάμεσα στα δύο παράθυρα του μεγάλου σαλονιού. Ο κ. Μερεΐγ θα διαλέξει πρώτος. Έπειτα ο κ. Σαδουρνόν και ο κ. Ταλάνς τελευταίος.

— Φυσικά, άπάντησε ο Ταλάνς. Τελευταίος. Έγώ τελευταίος. Όπως πάντοτε.

Ο συμβολαιογράφος άνοιξε ένα καρνέ, τό συμβουλευθήκε και μετά έ- πρότεινε :

— Μπορούμε να όρίσωμε ένα ραν- τεβού την προσεχή Πέμπτη, ένδεκα π. μ. στο σπίτι του μακαρίτη ;

Έκείνοι συνεφώνησαν.

Όταν σέ λίγο οι τρείς κληρονόμοι κάθησαν σέ κάποιο κέντρον για να πάρουν ένα δρεκτικό, ο Σαδουρνόν έ- ξέσπασε :

— Όραία μάς την κατάφερε ο Κοσερέν ! Ν' άφήση για φιλανθρωπικούς σκοπούς δέκα εκατομμύρια και σέ

μάς τρία άθλια άγαλματάκια ! Σέ μάς τους παλιούς του φίλους που δια- σκίζαμε τό Παρίσι δυο φορές την έ- δομάδα για να παίξωμε μπριτζ !

— Και, τό χειρότερο, μάς κοροϊ- δέυει, παρετήρησε ο Μερεΐγ. Μιλών- τας για τ' άγαλματάκια, τά χαρακτη- ρίζει ως «έναν μικρό θησαυρό».

— Οι χορεύτριες που παριστάνουν είνε, ωστόσο, θαυμάσιες, είπε ο Ντιν- τιέ Ταλάνς.

— Αντίγραφα από Ταναγραίες, έ- ξήγησε περιφρονητικά ο Σαδουρνόν.

Η βροχή χτυπούσε τά παράθυρα, όταν ο συμβολαιογράφος, γράζοντας τό κλειδί από την τσέπη του, άνοιξε τη βιτρίνα, όπου ήσαν τοποθετημένα τά άγαλματάκια. Πρώτος έπλησίασε ο Άντρέ Μερεΐγ, ο όποιος έπηρε, στην τύχη, ένα από τά μικρά άγάλματα. Έπειτα έκαμε τό ίδιο ο Σαδουρνόν. Και ο Ντιντιέ Ταλάνς έπηρε τό τε- λευταίο.

— Σός παρακαλώ, κύριοι, είπε ο συμβολαιογράφος, να υπογράψετε έ- δώ για την παραλαβή.

Ο Μερεΐγ, που είχε άφήσει τό δι- κό του άγαλματάκι σ' ένα τραπέζι κοντά στο τζάκι, έγύρισε προς τό μέρος του συμβολαιογράφου, απότο- μα. Έπηκολούθησε ένα χτύπημα και μετά άκούστηκε χαρακτηριστικός ή- χος από χρυσά νομίσματα...

Με τον άγκώνα του ο Μερεΐγ, γυρί- ζοντας απότομα, είχε ρίξει τό άγαλ- ματάκι κ' εκείνο, πέφτοντας, έσπασε...

Από μέσα του χυνόνταν τώρα χάμω διάφορα χρυσά νομίσματα.

— Α ! αυτό είνε τέχνασμα του Κοσερέν, είπε. Τώρα καταλαβαίνω γιατί μίλησε για «μικρό θησαυρό». Τί τύπος !

Χωρίς να χάσει λεπτό, ο Σαδουρ- νόν άρπαξε τό δικό του άγαλματάκι και τό έσπασε στην άκρη του τζα- κίου.

— Τίποτε, είπε άπογορευμένος.

Και έπειτα, στρεφόμενος προς τον Ταλάνς :

— Η σειρά σου. Γιατί δεν τό σπά- ζεις να ίδής αν έχη χρυσάφι στην κοιλιά ;

Έκείνος, όμως, καμαρώνοντας τό άγαλματάκι, άπήντησε :

— Δέ φαντάζομαι να σκέπτεσαι σοβαρά ότι θα καταστρέψω ένα τέτοιο έργο !

Τό πρόσωπο του Σαδουρνόν έγινε πιό κίτρινο, όταν έμαθε τά παρακά- τω :

— Πώς ; Έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ; Περιείχε αυτό τό άγαλματά- κι τόσα χρυσά νομίσματα ;

— Δέ σου μιλά για νομίσματα, έ- ξήγησε ο Μερεΐγ. Κάθε άλλο. Ο Ντιντιέ ποτέ δεν θα δεχόταν να σπάσει τό άγαλμα. Τό πούλησε όμως σ' ένα Περούβιανό συλλέκτη. Τόσο θα που- λιόταν και τό δικό σου, αν δεν τό έ- σπαζες. Γιατί ήσαν και τά δύο αυθεν- τικά, γραμμένα στους είδικούς κατα- λόγους. Τό δικό μου ήταν αντίγραφο. Γι' αυτό ο Κοσερέν τό ένέμισε χρυ- σάφι. Για να με άποζημιώσει...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Τό πρόσωπο του Σαδουρνόν έγινε πιό κίτρινο, όταν έμαθε τά παρακά- τω :

— Πώς ; Έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ; Περιείχε αυτό τό άγαλματά- κι τόσα χρυσά νομίσματα ;

— Δέ σου μιλά για νομίσματα, έ- ξήγησε ο Μερεΐγ. Κάθε άλλο. Ο Ντιντιέ ποτέ δεν θα δεχόταν να σπάσει τό άγαλμα. Τό πούλησε όμως σ' ένα Περούβιανό συλλέκτη. Τόσο θα που- λιόταν και τό δικό σου, αν δεν τό έ- σπαζες. Γιατί ήσαν και τά δύο αυθεν- τικά, γραμμένα στους είδικούς κατα- λόγους. Τό δικό μου ήταν αντίγραφο. Γι' αυτό ο Κοσερέν τό ένέμισε χρυ- σάφι. Για να με άποζημιώσει...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Τό πρόσωπο του Σαδουρνόν έγινε πιό κίτρινο, όταν έμαθε τά παρακά- τω :

— Πώς ; Έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ; Περιείχε αυτό τό άγαλματά- κι τόσα χρυσά νομίσματα ;

— Δέ σου μιλά για νομίσματα, έ- ξήγησε ο Μερεΐγ. Κάθε άλλο. Ο Ντιντιέ ποτέ δεν θα δεχόταν να σπάσει τό άγαλμα. Τό πούλησε όμως σ' ένα Περούβιανό συλλέκτη. Τόσο θα που- λιόταν και τό δικό σου, αν δεν τό έ- σπαζες. Γιατί ήσαν και τά δύο αυθεν- τικά, γραμμένα στους είδικούς κατα- λόγους. Τό δικό μου ήταν αντίγραφο. Γι' αυτό ο Κοσερέν τό ένέμισε χρυ- σάφι. Για να με άποζημιώσει...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Τό πρόσωπο του Σαδουρνόν έγινε πιό κίτρινο, όταν έμαθε τά παρακά- τω :

— Πώς ; Έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ; Περιείχε αυτό τό άγαλματά- κι τόσα χρυσά νομίσματα ;

— Δέ σου μιλά για νομίσματα, έ- ξήγησε ο Μερεΐγ. Κάθε άλλο. Ο Ντιντιέ ποτέ δεν θα δεχόταν να σπάσει τό άγαλμα. Τό πούλησε όμως σ' ένα Περούβιανό συλλέκτη. Τόσο θα που- λιόταν και τό δικό σου, αν δεν τό έ- σπαζες. Γιατί ήσαν και τά δύο αυθεν- τικά, γραμμένα στους είδικούς κατα- λόγους. Τό δικό μου ήταν αντίγραφο. Γι' αυτό ο Κοσερέν τό ένέμισε χρυ- σάφι. Για να με άποζημιώσει...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Τό πρόσωπο του Σαδουρνόν έγινε πιό κίτρινο, όταν έμαθε τά παρακά- τω :

— Πώς ; Έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ; Περιείχε αυτό τό άγαλματά- κι τόσα χρυσά νομίσματα ;

— Δέ σου μιλά για νομίσματα, έ- ξήγησε ο Μερεΐγ. Κάθε άλλο. Ο Ντιντιέ ποτέ δεν θα δεχόταν να σπάσει τό άγαλμα. Τό πούλησε όμως σ' ένα Περούβιανό συλλέκτη. Τόσο θα που- λιόταν και τό δικό σου, αν δεν τό έ- σπαζες. Γιατί ήσαν και τά δύο αυθεν- τικά, γραμμένα στους είδικούς κατα- λόγους. Τό δικό μου ήταν αντίγραφο. Γι' αυτό ο Κοσερέν τό ένέμισε χρυ- σάφι. Για να με άποζημιώσει...

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ένός δισεκατομμυριούχου

Δεν είνε εύκολο να ρθση κανείς εκεί όπου έ- ρθσε ο Φόρδ ξεκινώντας 'π' εκεί όπου ξεκίνησε αυ- τός. Ο άγώνας του ήταν μεγάλος και σκληρός, και ή πείρα που άπέκτησε άπ' τη ζωή είνε ολόκληρη φι- λосоφία, την όποιαν ο ίδιος ζιευτύωσε στις παρακάτω σκέψεις :

Είνε πολύ εύκολο να έ- κινη κανείς αυτό που πρό πενήντα χρόνων έλέγαμε «κα- λή κοινωνική θέσι». Με μόνη τη διαφορά ότι αυτό τώρα δεν σημαίνει τίποτε.

Πόσο εύτυχισμένοι είνε αυτοί που συγκινούνται στο δνομα ενός χωριού, στη θέα ενός άγροκτήματος ή στην ά- νάμνησι του μικρού πατρικού των σπιτιού !

Η μεγάλη ήμερα των ά- θρωπων «δράσεως» έφθασε.

Πρέπει να ύψωθ κανείς επάνω από τά γεγονότα για να έχη δίκη, ή μάλλον για να του τό άναγνωρίσουν οι άλ- λοι.

Υπάρχουν πολλοί που λένε ότι πολύ δύσκολα κερδι- ζουν τό ψωμί τους και ότι ή ζωή είνε ένα μεγάλο πρόβλη- μα. Αν συμβαίνει πραγματι- κά αυτό, τότε τό περισσότερο φταιξιμο είνε δικό τους.

Τό να θέλη κανείς ν' ά- ποτελέσει μέρος του πληθους είνε σαν να θέλη να παραι- τηθή της νομιμοσύνης και της προσωπικότητός του.

Η βιομηχανία, που ήταν άλλοτε καταδικασμένη από τους μυθιστοριογράφους, τους καλλιτέχνες και τους δημα- γωγούς, είνε σήμερα ή μόνη σάνι σωτηρίας της ανθρωπό- τητος.

Αν δεν μπορούτε να κα- θαρίσετε τον κόσμο από τά δεινά που τον βασανίζουν,προ- σπαθήστε τουλάχιστον να κα- θαρίσετε τό σπίτι σας.

Συμβαίνει συχνά να προ- ρέυη κανείς πολύ βιαστικά, ώστε να μην μπορεί να ριζώ- ση, ή είνε πολύ συντηρητι- κός και δεν μπορεί να εξέλι- χθ ήμαλτα.

Εκείνοι που μάς προσ- δάλλουν με τά λόγια τους,συ- νήως λένε την αλήθεια.

Όταν είνε κανείς πολ- λώ βέβαιος για κάτι, ποτέ δεν μπορεί να τό κρίνη με ψυχραι- μία.

Σχεδόν πάντα οι άνθρω- ποι εκλέγονται από ένα έπαγ- γελμα και πολύ σπανίως έ- κλέγει ο άνθρωπος τό έπαγ- γελμα που θέλει ν' ακολουθή- ση. Και αυτή είνε ή μεγα- λύτερη κακοδαιμονία των ά- θρωπων που δεν κατορθώνουν να κάμουν προκοπή στη ζωή τους.

Η διοργάνωσις είνε ά- πλότης, γιατί με αυτήν άπλου- στεύονται τά πάντα.

Η εποχή μας παρουσιάζ- ει πολλή περισσότερες εύκαι- ρίες στους έξυπνους ανθρώπους

για ν' άναδειχθούν, παρά δ- λες οι άλλες εποχές που πέ- ρασαν.

Εμείς δεν βλέπομε ποτέ τά γεγονότα στα όποια λα- βαίνομε μέρος.

Τά γεγονότα συμβαίνουν και περνούν τό ένα κατόπιν του άλλου έν άγνοία των ά- θρωπων.

Βιομηχανίες που δεν είνε καλά ώργανωμένες και στις όποιες βασιλεύει ή άτα- ξία παράγουν λίγο, πληρώ- νουν τά μικρότερα ήμερομί- σθια και δεν κερδίζουν τίπο- τε.

Δεν υπάρχει τίποτε τό νέον στα σύγχρονα πράγματα που μάς καταπλήσσουν. Δεν υπάρχουν παρά νέοι συνδυα- σμοί παλαιών πραγμάτων.

Επικίνδυνη δεν είνε πο- τε ή ώθησις προς τά εμπρός, αλλά τό κατακλύσιμα προς τά πίσω.

Κάθε άνθρωπος πρέπει να κάνει μια ζωή άνάλογη προς τις υπηρεσίες που προσφέρει στην όλότητα.

Τό μονοπώλιο είνε κα- ταστροφικό για τις επιχειρή- σεις.

Ο νόμος δεν εδημιούρ- γησε ποτέ τίποτε, αλλά έχει μίαν άποστολή καθαρώς ρυθ- μιστική.

Τά αυτοκίνητα που κα- τασκεύαζω δεν τά θεωρώ ά- πλά μηχανήματα, γιατί αν συ- νέβαινε αυτό θα άλλαζα έπαγ- γελμα.

Δεν υπάρχει λόγος, ώστε κάθε άνθρωπος που θέλει να έργασθ ή να μη βρίσκει δου- λειά. Και δεν υπάρχει λόγος, ώστε κάθε άνθρωπος που έρ- γάζεται να μην πληρώνεται καλά.

Σπαταλούμε τόσον χρό- νο και τόσην ενέργεια, ώστε δεν μάς μένουν καθόλου για να δισκεδάσωμε.

Οι σημερινές δυσχέρειες της ζωής εφείλονται στο γε- γονός ότι υιοθετούμε με κλει- στα μάτια όποιανδήποτε νέα ιδέα χωρίς να εξετάσωμε αν είνε καλή ή κακή.

Δεν είμαι μεταρρυθμι- στής. Υπάρχουν τόσοι άνθρω-

Ο Χένρυ Φόρδ στην άκμή της δράσεώς του.

ποι που θέλουν να επιφέρουν μεταρρυθμίσεις. Όστε εγώ πε- ριτέυω.

Ένας νεαρός κριτικός δεν είνε ποτέ ισορροπημένος.

Μια ιδέα δεν είνε ποτέ καλή μόνον έπειδή είνε πα- λαία, ή κακή έπειδή είνε νέα. Όταν όμως μια παλιά ιδέα δίνη καλά άποτελέσματα, ση- μαίνει πως είνε πρώτης τά- ξεως.

Πραγματική έλευθερία είνε να τό δικαίωμα του έργάζε- σθαι.

Θά ήταν πολύ εύκολο να καταστρέψη κανείς τον κόσμο όπως είνε αυτή σήμερα, αλλά θα είνε αδύνατον να ξαναφτιάξη έναν νέο.

Τά χρήματα πρέπει να ά- ποκτώνται έν άναλογία προς τις υπηρεσίες που προσφέρει κανείς.

Όσο περισσότερο διψάει κανείς για λεφτά, τόσο πιό δύσκολα βρίσκει.

Ο πολιτισμός δεν είνε για τους κηφήνες.

Κανείς δεν έχει τό δικαί-

ωμα να θεωρήσει τον εαυτό του ήττημένον χωρίς ν' άγωνισθ.

Τό καλύτερο που έχει να κάνει κανείς είνε να εργάζε- ται, άφού άναγνωρίσει ότι ή εϋτυχία και ή εϋμερία δεν είνε δυνατόν ν' άποκτηθούν παρά μονάχα με μίαν ειλικρι- νή προσπάθεια.

Τύχη θα πη να βρίσκεται κανείς στη θέσι του την κα- τάλληλη στιγμή.

Η πραγματική όφελιμό- της είνε να προσφέρει κανείς την καλύτερη υπηρεσία στην καταλληλότερη στιγμή.

Τά θεμέλια της κοινωνί- ας στηρίζονται στους ανθρώ- πους που έργάζονται και δη- μιουργούν.

Τά καλύτερα πράγματα του παρελθόντος ήταν φτιαγ- μένα σύμφωνα με ώρισμένες μεθόδους. Τά καλύτερα τωρί- να διαφέρουν από τά περασμέ- να, αλλά οι μέθοδοι είνε πάν- τα οι ίδιες.

ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΔ

Α.Ο.Δ.Ο.

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ ΓΙΑ ΠΡΟΙΚΑ

Σε μια έφημερίδα της Κούδας δημοσιεύεται αυτές τις ήμέρες ή εξής άγγελία: «Συλλέκτης γραμματόσημων που έχει στην κατοχή του μίαν άπ' τις περιφημότερες συλλο- γές της χώρας, ζητεί για γάμο μια δεσποινίδα που να είνε έπίσης ένθουσιώδης συλλέκτρια γραμματόσημων, άρκει να έχη στην κατοχή της τό κωνούν γραμματόσημο της μιάς πέννας της νήσου Μαυρικίου, έκδόσεως 1847».

Ο κύριος αυτός, καθώς φαίνεται δεν είνε καθόλου προι- κοθήρας, γιατί τό γραμματόσημο που ζητάει ως μόνη προί- κα, αν και είνε σπανιότατο, δεν αξίζει περισσότερο από 50 —60 λίρες στη διεθνή αγορά γραμματόσημων. Και είνε δοτικώτατος, άφού δεν ενδιαφέρεται ούτε για την οικογέ- νεια, ούτε για την ήλικία, ούτε για την καλλονή, την ύγεια, ή τον χαρακτήρα της μελλούσης συζύγου του. Ζητεί μονάχα ένα γραμματόσημο

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΑΥΓΟ

Τό αυγό μιας κοινής κόττας, όσο μεγάλη και αν είνε ή έλλειψις τους, δεν μπορεί να πουληθ ή παραπάνω από 5 έως 10 δραχμές. Και όμως την περασμένη έβδομάδα, στο Φον- δινον, πουλήθηκε σέ πλειστηριασμό ένα αυγό, στην άπί- στευτη τιμή των 100 λίρών. Με μόνη την διαφορά ότι, αν και προέρχεται από μια κοινή κόττα, τό αυγό αυτό είνε μοναδικό στον κόσμο.

Τό περίφημο αυτό αυγό γεννήθηκε τον Μάϊον του 1935 σ' ένα κτήμα κοντά στο Σαούθαμπτον, την ήμερα που οι Άγγλοι βασιλείς έτελούσαν τη στέψη τους, και είχε άπο- τυπωμένο στο κέλυφος του ένα στέμμα. Παρ' όλες τις προ- σπάθειες που έκαμαν οι χημικοί που τό εξέτασαν, για να σδύσουν τό στέμμα αυτό, έστάθη αδύνατον να τό κατορθώ- σουν. Στην άρχή ο κάτοχος του σκέφτηκε να τό προσφέρει στους Άγγλους βασιλείς, αλλά έπειδή ήταν φτωχός, δέ- χτηκε την προσφορά κάποιου που του έδωσε πέντε λίρες. Και σήμερα, τό ίδιο αυγό, πουλήθηκε για τό άπίστευτο ποσόν των εκατό λίρών.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

Σ' ένα χωριό της Έλβετίας, την περασμένη έβδομάδα, μαζή με μια ραγδαία βροχή, έπεσαν και μερικές έκατον- τάδες βαράχια. Η παράξενη αυτή βροχή είνε βέβαια σπά- νια, όχι όμως και πρωτοφανής. Τό φαινόμενο αυτό έχει συμβη πολλές φορές, σέ διάφορα μέρη του κόσμου, εξη- γείται δέ ως εξής: ένας σίφωνας τραβάει προς τά σύννε- φα τό νερό μιας λίμνης ή ενός ποταμού, όπου βρίσκονται πολλά βαράχια, τά όποια ξαναπέφτουν έπειτα στη γή, μα- ζι με τη βροχή.

Μπορούμε ν' αναφέρουμε άπειρες τέτοιες παράξενες βρο- χές, όπως εκείνη την όποιαν αναφέρει ο Βιτάλ Μασό, έφη- μέριος μιας κοινότητος του Κάτω Λείγρος. Στά 1820, με σφοδρά καταιγίδα, έπεσαν άπ' τον ούρανό ένα σωρό ψά- ρια. Και τον ίδιο χρόνο, στην ίδια επαρχία, στα περίχωρα της Νάντης, βρέθηκε μια έκτασις γής, 400 τετραγ. μέτρων σκεπασμένη με φύκια, άρπαγμένα προφανώς από την θά- λασσα.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ

«Ο Δημητράκης μπήκε στο σπίτι του με περισσότερο κέφι από όσο είχε συνήθως. Διέσχισε τον διάδρομο, σιγοτραγουδώντας:

«Πές μου γιατί, μικρό μου, πές μου γιατί με πεισματώνεις και την καρδιά μου την (αίματόνεις);»

Μπήκε στην τραπεζαρία και βρήκε τη γυναίκα του καθισμένη στην πολυθρόνα να διαβάει κάποιο βιβλίο. Πήρε το βιβλίο, το πέταξε στο τραπέζι κι έσκυψε κ' έφίλησε την γυναίκα του.

«Εκείνη, η αθλία, όχι γιατί δεν ήν είχε έτσι μαθημένη, πετάχτηκε όλορθε σαν κάτι να την έτσιμπε. Έπληρσε τον άνδρα της, εκόλλησε σαν στρείδι επάνω του κι έπηρε βαθεία άναπνοη.

Ξαναπήρε και δεύτερη και τρίτη, ώπου μπόρεσε να ρωτήσει στα σίγουρα:

— Από πού έρχεσαι;

— Από το γραφείο μου, αγάπη μου!

— Από πού θέλεις ναρχώμαι;

— Και στο γραφείο σου ήσουν μονάχος;

— Όχι, ήταν κι ο βοηθός μου...

— Δεν τα παρατάς αυτά... Μπορώ να σου πω και με ποιά ήσουν!

— Τρελλάθηκες, γυναίκα; Τί εινε αυτά που λές;

«Εκείνη, ωστόσο, η αθλία, θέλεις γιατί της είχαν φανη ύποπτες τελευταίως κάτι κινήσεις... θέλεις γιατί ο Δημητράκης άνεδιδε το μεθυστικό άρωμα, που φουρούσε πάντα η φιλενάδα της η Καίτη, δεν μπορούσε να παραδεχθί, ότι τρελλάθηκε. «Επειτα, η άποψινή τρυφερότης του άνδρός της, ήταν το πειστικώτερο τεκμήριο...

— Δημητράκη, του ξανάπε, το ξέρεις πως η φύσις μ' έχει προικίσει με δυνατή όσφρησι!

«Εκείνος, που θέλησε να κάμη πνεύμα, όστοχο για την προκειμένη περίπτωσι, έβαλε τα χέρια του στις τόπες και με ύφος σαράντα καρδιανιών την ρώτησε:

— Και τί ώσφρανθήκες, γυναίκαούλα μου;

— Μά... τη μυρωδιά της Καίτης, Δημητράκη μου!

Τομπόλα! Άλήθεια, ο καύμένος δεν τώχε συλλογισθί πως υπάρχουν μερικές μυρωδιές, που μεταδίδονται σαν τα μικρόδια ώρισμένων άσθενών.

Ωστόσο, καθώς η πολυπειρία του τον είχε κάμει κι' έφευρετικό σε δικαιολογίες, δεν τάχασε. Έγέλασε με το πλατύ έκεινο γέλιο, που κάνουν εκείνοι πούχουν ήσυχη τη συνείδωσι τους και πολύ ψύχραιμοι, χαϊδεύοντας λίγο το πηγούνι του, έπρόφερε φυσικώτατα:

— Μά δεν υπάρχει μόνον ένας γαΐδαρος μ' αϊτιά!... (Σημ.— Ίσως η παρομοίωσις, να μην εινε και τόσο άτυχής). Τη μυρωδιά που σου μυρίζω μου την έβαλε ο φίλος μου ο Λευτεράκης, το άπόγευμα, που πέρασα μια στιγμή από εκεί... Πέρασε αν θέλεις να σου βάλη αύριο κι' έσένα, για να βεβαιωθείς.

«Όπως βλέπετε, ο Δημητράκης δεν τάχασε διόλου! Δεν μπορούσε, άλλωστε, να βρή καλύτερη δικαιολογία. Ο Λευτεράκης είχε άφθονίαν μυρωδικών στο κατάστημά του.

Η γυναίκα του έσιώπασε, γιατί σκέφθηκε πως μπορούσε να τον άδική. Άλλωστε, θα έφρόντιζε να το εξακριβώση την άλλη μέρα.

Τώρα τί έκαμε ακόμη ο Δημητράκης; Έτρεξε πρωί-πρωί στής Καίτης, έζήτησε το μπουκαλάκι με τη μυρωδιά της και για καλό-κακό πήγε στο κατάστημα του Λευτεράκη, όπου, όπως είπαμε, υπήρχαν διάφορα μυρωδικά, κι' εν συνεργασία οι δύο φίλοι έτοιμάσαν ένα μίγμα μήπως κα χρειασθί...

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΪ

«Υστερα από μια μακρά άπουσία από την όθονη, η Λίλιαν Χάρβεϊ μās ξαναγύρισε με τα «Μαύρα Ρόδα». Πέ- ρυσι την έθαυμάσαμε στα «Επτά Σκαμπιλία». Πρό ημερών όμως έδχίκε στο Παρίσι ένα μεγάλο γαλλικό φίλμ, με πρωταγωνίστρια τον πρώτου μεγέ- θους αυτόν άστρα. Πρόκειται για την «Σερενάτα». Στο φίλμ αυτό, που μās παρουσιάζει τα πρώτα χρόνια του πε- ριφημίου Σουμπέρτ, συμπρωταγωνι- σαι της Χάρβεϊ εινε ο Λουί Ζουβέ, ο Μπερνάρ Λανκρέ, ο Ζαν Περιέ, ο Ρο- μπερ Άνρι, ο Άλεξάντερ Γινιώ, κ.ά., δεν θα άργήση δε να προβληθί και στας Αθήνας.

Και τώρα, έπειδή έχουν γραφί πολ- λα για την Λίλιαν, άς άφήσουμε την ίδια να μās άφηγηθί την ζωή της.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

«Το πραγματικό μου όνομα εινε Λί- λιαν Μύριελ Έλλεν Χάρβεϊ. Γεννήθη- κα στο Λονδίνον την 19ην Ιανουαρίου του 1904. Έκει πέρα ζούσα ήουχα με τον άδελφό μου και την άδελφή μου, γιατί έχασα τους γονείς μου από πολ- λή μικρή. Ο μεγάλος μου άδελφός ήταν συγχρόνως και πατέρας μου. Ο- σο για την άδελφή μου μ' αγαπούσε και μ' αγαπά ακόμη με μια άφάνταστη μητρική στοργή. Από τα παιδικά μου χρόνια δεν θυμάμαι πολλά πράγματα. Η μόνη μου διασκέδασις ήταν να ταΐζω τα σπουργίτια του Χάιντ— Πάρκ, όπου κάναμε περίπατο με την άδελφή μου.

Μια μέρα, ήμουν τότε 7 ετών, οι άδελφοί μου έλαβαν μια πρόσκλησι να έπισκεφθουν μια φιλική τους οικογέ- νεια που έμνε στο Βερολίνο. Ο ά- δελφός μου, που δεν ήταν καθόλου εύ- χαριστημένος από τις δουλειές του στην Άγγλία, δέχθηκε ευχαρίστως την πρόσκλησι των φίλων του. Έτσι, έγκαταλείψαμε το Λονδίνον και φθάσα- με στο Βερολίνο. Οι φίλοι μας μās έκαναν θερμή ύποδοχη και δεν ξέρανε με ποιά τρόπο να μās εύχαριστήσουν και να μās διασκεδάσουν. Ο άδελφός μου μάλιστα, στάθηκε πολύ τυχερός και θρήκε άμέσως σχεδόν πελύ καλή δουλειά. Έγώ τότε άρχισα να πηγαί- νω στο σχολείο. Με γράψανε λοιπόν στο Λύκειο του Σάινεμπεργκ, γιατί μιλούσα και καταλάβαινα άρεκτα κα- λά τα γερμανικά. Έκει έζησα επί τρία χρόνια μίαν άνυπόφορη ζωή, γιατί δεν μού άρεσαν καθόλου τα μαθήματα. Η μνήμη μου διασκέδασις ήταν το μισθό- μα της ρυθμικής γυμναστικής. Μόνο αυτό το μάθημα μου άρεσε, και μόνο σ' αυτό ήμουν πάντοτε πρώτη. Άρχι-

σα λοιπόν να άγαπώ με πάθος τον ρυθμικό χορό και να περνά τις περι- σσότερες ελεύθερες ώρες μου χορεύοντας.

Η άδελφή μου παρακολουθούσε με συμπάθεια τα παιδικά μου έκείνα χοροπηδήματα. Πολλές φορές μάλιστα, καθόταν στο πιάνο και μού έπαιζε διά- φορα κομμάτια, άφού προηγουμένως μού έξηγουσε πως έπρεπε να τα έρμη- νεύσω με τον χορό μου. Έγώ ήμουν εύτυχισμένη, έκανα τα πιό τρελλά ό- νειρα για το μέλλον, και ήμουν από τότε βέβαιη ότι μια μέρα θα γινόμουν μεγάλη χορεύτρια. Είχα πολλές φο- ρές άκούσει την δασκάλα μās να ά- ναφέρει το όνομα μιας μεγάλης Άμερι- κανίδας χορεύτριας, της Ίσιδώρας Ντούγκαν, και λαχταρούσα κρυφά να της μιιάσω.

Έξαφνα, όμως, εκεί που κανείς δεν το περίμενε, έξέσπασε ο πόλεμος. Η Γερμανία άναστατώθηκε από την μιά άκρη ως την άλλη. Όλοι οι ξένοι εί- χαν τρομοκρατηθί και ο άδελφός μου προσπαθούσε με κάθε μέσον να έπι- στρέψουμε στην Άγγλία. Αυτό όμως δεν ήταν καθόλου εύκολο. Οι Γερμανοί είχαν έφαρμόσει άυστηρά μέτρα και το μόνο που μπόρεσε να κάνει ο ά- δελφός μου ήταν να μās πάρη μαζί του στην Γαλλία.

«Α! Το Παρίσι!... Όσο κι' αν ήταν άνάστατο από τον πόλεμο, έμένα μού φάνηκε ακόμη πιό ώμορφο άπ' ό- σο το άνειρευόμουν! Έγκαταστάθη- καμε, λοιπόν, όπως μπορούσαμε, και με την βοήθεια της άδελφής μου έξακο λούθησα να παίρνω μαθήματα ρυθμι- κής γυμναστικής. Στο Παρίσι όμως δεν έμείναμε πολύ καιρό. Ένας θείος μās, που έμαθε ότι δεν έπενούσαμε άνατα μās έκάλεσε στη Βιέννη.

Στην Βιέννη μέίναμε έως την άνα- κωχή, και τότε ήμουν ένα τρελλό γκέρλ έτοιμο να συναγωνισθί με ό- λες τις καλύτερες χορεύτριες της Βιέν- νης. Δεν ήταν όμως εύκολο ένα θριαμ- θευτικό ντεμπούτο, όπως θα έταίριαζε σε μια διάδοχο της Ντούγκαν. Άναγ- κάσθηκα, λοιπόν, να δεχθί μια μικρή θέσι στο μπαλέτο της Μαίρης Τσίμ- μερμαν, που στόλιζε με τους εύθυμους και έξωφρενικούς χορούς του την με- γάλην επιθεώρησι του Έμιλ Σβάρτς... Παρ' όλον ότι μού άρεσε η καινούρη- για μου ζωή, άισθανόμουν ότι έπρεπε να κάνα κάτι το ξεχωριστό για να ά- ναδειχθί και να γίνω διάσημη.

Ένα βράδυ, λοιπόν, στην ποιεμέρα ενός μεγάλου έργου του Σβάρτς συ- νέβη ένα άτύχημα που με έκανε να μεταπηδήσω από το μουζικ-χαλ στην όθονη. Ένώ ως πρώτη χορεύτρια έχο- ρευα μπροστά από τις άλλες, έννοιω- σα μια στιγμή τα πόδια μου να πα- τούν στο κενό και πριν προφθάσω να καταλάβω τί γινόταν βρέθηκα στοργ- γυλοκαθισμένη μέσα στην σπασμένη γκρανκάσας της όρχήστρας! Νομίζω ότι δεν υπάρχει πιό θορυβώδες πέσι- μο άπ' αυτό. Η γκρανκάσας έσκασε σαν κανόνι και όλοι οι θεατοί πετά- χθηκαν σαν τρελλοί από τις θέσεις τους. Έπειτα όμως έξέσπασαν σ' ένα άπερίγραπτο πανόταμόνιο από γέλια και χειροκροτήματα. Η πόρξασσις ξανάρχισε με περισσότερο μπρίο και όλοι ήσαν κατενθουσιασμένοι, έκτός από τον μουζικό που έκλαιγε το ό- γανό του και τον διευθυντή που είχε πάρει την άπόφασι να διώξη το ίδιο βράδυ την άπρόσεκτη μπαλαρίνα. Στο τέλος της παραστάσεως όμως ήλθε να με συναντήση ο πασίγνωστος κινημα- τογραφικός έπιχειρηματίας Ρόμπερ Λάντ, ο όποιος μού προσέφερε άπότο- μο τον πρώτο ρόλο στο φίλμ που έ- πρόκειτο να νυρίση, και μαζί μ' αυτόν ένα μισθό που δεν τον είχα δη- ούτε σ' όνειρό μου. Έτσι, αντί έπει- τα από την πτώσι μου να βρεθί άπο νοσοκομειον, βρέθηκα στο σπορτίτι της Ούφας.

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΪ

Ο ΜΑΓΟΣ

ΠΟΥ ΕΦΕΥΡΕ ΤΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΑΙΜΑΤΩΜΕΝΑ ΓΕΝΕΙΑ. — ΤΙ ΚΑΤΑ- ΦΕΡΝΕΙ Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. — ΤΙΜΕΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΗ ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΦΑΓΗΤΟ.

Κατά τα μέσα του ΙΒ' αιώνος, ένφ στη Νεάπολι έδασίλευε ο Φρειδερίκος Β', συνέβη σ' αυτή την πολιτεια ένα ση- μαντικώτατο γεγονός, η άφήγησις του ό- ποιού μεταδόθηκε από γενεά σε γενεά κ' έφθασε μέχρι των ήμερών μās.

Σ' ένα παλιό και μισογκρεμισμένο σπίτι, στο βάθος ενός στενού δρόμου, έμνε αυτή την εποχή ένας γέρος με κά- τασπρη γενειάδα, τον όποιον ο λαοιτζί- κος έθεωρούσε μάγο φοβερό που ήταν ίκα- νός να κάνει το μεγαλύτερο κακό. Ωστό- σο η μορφή και το παρουσιαστικό του καθώς ήταν πάντα γελαστός κι' εύγε- νικός με όλους, δεν έδικαιολογούσε αυτή τη φήμη. Εινε όμως γεγονός ότι δεν είχε κανέναν φίλο και ζούσε καταμόνος, σχε- δόν πάντα κλεισμένος στο σπίτι του. Πολλές φορές τα παράθυρά του έμνεαν φωτισμένα όλη τη νύχτα. Και αυτό ήταν αρκετό για να δημιουργηθουν εις βάρος του ένα σωρό συκοφαντίες, η μια χειρό- τερη άπ' την άλλη.

Έβλεπαν, λόγου χάριν, ότι ο μάγος αυτός, γνωστός μονάχα με το όνομα Τσί- κο, έμνε ολόκληρες ώρες μπροστά στις φωτίες του έργαστηρίου του, άνακατεύ- οντας χύτρες, καζάνια και άλλα μυστη- ριώδη άλχημικτικά έργαλεία, άπ' όπου έβγαινε μια πολύ εύχάριστη μυρωδιά, αλλά όπου άσφαλώς θα κατασκευάζε τρο- μερά δηλητήρια.

ΑΙΜΑΤΑ ΣΤΗ ΓΕΝΕΙΑΔΑ!

Έλεγαν ακόμη ότι πολύ συχνά ο Γσί- κο έβγαινε στο δρόμο με τα ρούχα γεμά- τα από μια λεπτότατη σκόνη, την όποιαν έτίναζε από πάνω του τη στιγμή που έ- βγαινε άπ' το σπίτι, άσφαλώς για να δηλητηριάση την ατμόσφαιρα. Μερικοί μάλιστα τον είδαν με κόκκινες κηλίδες στα χέρια και στα γένηια, πράγμα που μαρτυρούσε ότι κατασπαράζε ανθρώπινες ύάρξεις, ίσως και άθώα παιδιά, για να χορτάση.

Κάποτε, λοιπόν, στο σπίτι του Τσί- κο έπήγε να κατοικήση κάποια Γιοβα- νέλλα ντι Κάντισιο, με τον άντρα της, που ήταν παρμαμάγειρος του βασιλέως.

Η γυναίκα αυτή, πονηρή και κουτσο- μπόλο, από τις λίγες της εποχής της, όταν έμαθε τις διαδόσεις που κυκλοφε- ρούσαν εις βάρος του Τσίκο, ώρκίστηκε ν' άνακαλύψη τα μυστικά του μάγου. Έ- καμε, λοιπόν, τόσες και τέτοιες προσπά-θειες, με την πονηρία και την προσοχή του ποντικού που θέλει να κλέψη το τυ- ρί, ως που στο τέλος το κατάρθωσε. Άλλά όταν έμαθε το μυστικό του Τσίκο, όντι να τρέξη να το διακοινώση, σ' όλη

τη γειτονιά, όπως ήταν ο αρχικός της σκοπός, έδούλωσε το στόμα κ' έτρεξε στον άντρα της για να του άνακοινώση ότι σε λίγο θ' άποκτούσαν τιμές και πλούτη.

Είσαι τρελλή! της άπάντησε ο πα- ρμαμάγειρος. Έμείς φτωχοί γεννηθήκαμε και θα πεθάνουμε φτωχοί.

— Δυστυχισμένη, δεν ξέρεις τί λές, ά- πήνησε η Γιοβανέλλα. Έχω περισσότε- ρο μυαλό από όλες τις γυναίκες της γει- τονιάς μαζί. Άκου, λοιπόν: πρέπει να πής στον μάγειρο του παλατιού ότι γνω- ρίζω ένα νέο φαγητό, τόσο σπουδαίο κ' έκλεκτο, που πρέπει να το δοκιμάση ο βασιλιάς. Και πρέπει να κηνης κάθε προσπάθεια ώστε να το μάθι αυτό ο βα- σιλιάς. Και ύστερα θα ίδης τί είμαι ά- ξια να κάνω.

Ο παρμαμάγειρος, αν και με κρύα καρδιά, τα είπε αυτά στον μάγειρο, που έκοιθέντασε με τον αρχιοβλαμπόλο του παλατιού, αυτός το είπε σ' έναν αξιωμα- τούχο της Αύλης και τέλος η είδησις έ- φθασε σ' αϊτιά του βασιλέως. Τότε, ο Φρειδερίκος Β', ένθουσιασμένος, διέταξε να καλέσουν άμέσως την Γιοβανέλλα στις βασιλικές κουζίνες και να της δώσουν ό- λα τ' άπαιτούμενα για να κατασκευάση το νέο φαγητό.

ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Η γυναίκα έσπευσε στην πρόσκλησι, και μετά τρεις ώρες έτόμισε τα πάντα. Έπήρε πρώτα άλεύρι έκλεκτό, το ζύω- σε με λίγο νερό, άλάτι και αϊνά κ' έ- δούλεψε το ζυμάρι ώρα πολλή, για να το κόμη λεπτό σαν τοΐλι. Υστερα τώκοψε σε λεπτάς λουρίδες που τις στρωγύλασε σαν σωληνάκια και άφού έκαμε πολλά άπ' αυτά, τα έβαλε στον ήλιο να στεγνώ-σουν.

Μετά, έβαλε σ' ένα τηγάνι βούτυρο, φιλοκομμένο κρεμμύδι και άλάτι. Όταν το κρεμμύδι έταιγορίστηκε καλά, έβαλε μέσα ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, και ό-ταν ψήθηκε κι' αυτό, έχυσε επάνω μπόλι- κην χυμό ντομάτας, περασμένο από ψιλό σουρωτήρι. Τ' άφησε να ψηθουν σε σι- γανή φωτιά. Και όταν ήρθε η ώρα του γεύματος, έρριψε τα ζυμαρένια σωληνά-κια σε βραστό νερό, τάφησε να βράσουν καλά, τα σούρωσε, έβαλε επάνω τη σάλ- τσα με μπόλικο τυρί και τα σερβίρισε στον βασιλιά.

Έτσι, το περίφημο έκείνο φαγητό, το μυστικό του όποιου η Γιοβανέλλα είχε κλέψει του μάγου εν άγνοία του, έφθασε στο βασιλικό τραπέζι. Και ο Φρειδερίκος έμνε τόσο ένθουσιασμένος, που έκάλεσε την Γιοβανέλλα, της έκανε ένα σωρό έ- παίνους, την παρακάλεσε να δώση τη συνταγή στο μάγειρο του παλατιού και της έχάρισε έκαστο χρυσά νομίσματα.

Άλλά το πράγμα μαθεύτηκε άμέσως κ' έξο από το παλάτι και όλοι οι εύγε- νείς έστειλαν τους μάγειρους των στην Γιοβανέλλα, με πλοίαρια δώρα, για να τους δώση τη συνταγή του περιήρμου φα- γητού. Μετά έκαναν το ίδιο οι έμποροι και ο λαός, όλοι με δώρα και λεφτά, έ-τσι που μετά έξη μήνες σ' όλη τη Νεά-πολι έτρωγαν μακαρόνια (και λέγονται έτσι έπειδή εινε μακάριοι έκείνοι που τα τρώνε) και η Γιοβανέλλα με τον άντρα της άπέκτησαν τιμές και πλούτη.

Η ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Έν τώ μεταξύ ο μάγος Τσίκο, κλει- σμένος μέσ' στο σπίτι του, έτελειοποι- ούσε την περίφημη έφεύρεσι, χωρίς δέ-δεια να ύποπτεύεται ότι του της είχε κλέψει μια γυναίκα.

Ο άνθρωπος αυτός, που ήταν φιλόσο-φος, άφού έμέλετρε πολύ κ' έσκεφθήκε ακόμη περισσότερο, κατέληξε στη σκέψι πως ήταν προτιμώτερο να έφερη ένα νό-στιμο και φτηνό φαγητό, παρά ν' άνα-καλύψη ένα νέο θεώρημα, έναν κομήτη ή ένα έντομο. Κ' εργάσθηκε χρόνια πολλά για να πραγματοποιήση τη σκέψι του. Και τώρα που το κατάρθωσε σκαυρόταν στη σκέψι πως θακανε εύτυχισμένους τους όμοιους του, μη ύποπτευσόμενος, καθώς είπαμε, ότι το μυστικό του είχε γίνει γνω-στό σ' όλον τον κορμό.

Έτσι, μια μέρα, βγαίνοντας άπ' το σπίτι του, ώσφρανθήκε στον άέρα μια γνωστή μυρωδιά σάλτσας που μαγειρεύε-ται. Μια τρομερή ύποψια του έπέρασε τό-τε από το νού και θέλησε να βεβαιωθί. Έρπήκε στο σπίτι άπ' όπου έβγαινε έκεί-νη ή μυρωδιά, και όταν βρέθηκε μέσα, έμνε κατάπληκτος. Η έφεύρεσις του ήταν εκεί, μπροστά του, στην έφαρμογή της.

Έδωκε τρέμοντας άπ' την άγανά- κτησι, έρπήκε σ' άλλα σπίτια, και είδε παντού να μαγειρεύουν μακαρόνια! Τό-τε, με την ψυχή πλημμυρισμένη από μαύ-ρη άπελπισία, βλέποντας πιά ότι είχαν κλέψει την έφεύρεσι, έτρεξε στο σπίτι του, έσπασε όλα τα υαείριά της μαγειρι-κής, έβαλε φωτιά στα βιβλία, κατέστρε-ψε τα πάντα, κ' έφυγε για να μην ξανάρ-θι πιά.

Ο κόσμος είπε ότι ο διάβολος είχε πάρει το μάγο μαζί του. Και ύστερα ά-πό χρόνια πολλά, όταν η Γιοβανέλλα έ-κόντευε να πεθάνη, ώμολόγησε το άμά-ρτημά της και έξιμχησε εύρλιάζοντας σαν κολασμένη.

Από τότε, το σπίτι του μάγου έμνε άκατοίκητο. Γιατί έλεγαν ότι κάθε σαβ-βάτοβράδυ ο Τσίκο έπέστρεφε εκεί μέσα και άρχιζε να κατασκευάζη τα μακαρό-νια του, ενώ η Γιοβανέλλα άνακάτευε τη σάλτσα και ο διάβολος με το ένα χέρι έ- ταιβε το τυρί και με τ' άλλο σφυσούσε τη φωτιά.

Αυτό όμως δεν έμπόδιζε τους άγαθούς Ναπολιτάνους να έξακολουθήσουν να τρώνε με μεγάλη εύχάριστη τα μακα-ρόνια, που διαδόθηκαν κατόπιν σ' όλη την χώρα και τέλος σε όλον τον κόσμο.

Μ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

18ον

Ἡ Ἑλεονώρα δρισκόταν σὲ ἐξαιρετική ταραχή ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Σὰν νὰ τὴν ἀπειλούσε κάποιος ἀόριστος κίνδυνος, εἶχε ὀπλίσει τὸν Μπελφεγκόρ μὲ ἕνα ἐγκειρίδιο καὶ δὲν τὸν ἀφῆνε νὰ ἀπομακρυνθῇ αὐτὴ δημὰ ἀπὸ κοντὰ της.

Ξαφνικά, εἶδε σὲ μιὰ στιγμή τὸ Λορέντζο, τὸ δοτανοπῶλη τῆς Γεφύρας νὰ μπαίνει μέσα στο δωματίό της.

—Ὁ Λορέντζο! Ἐκαμε ἔκπληκτη ἡ Ἑλεονώρα.

—Κυρία, εἶπε ὁ δοτανοπῶλης, ἐσκέφθηκα ὅτι σὲ παρόμοιες στιγμές, οἱ ταπεινὲς συμβουλές μου μποροῦν νὰ μὴν εἶναι ἐντελὲς ἀρχαίες.

—Εὐχαριστῶ, Λορέντζο, εἶπε ἡ Ἑλεονώρα. Ξέρω γὰρ νὰ θά μ' ἐγκαταλείψῃς. Θὰ τρέξω τώρα στὸ Λοῦδρο γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴ Βασίλισσα. Θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζί μου!

Καὶ καθὼς ἐπενοῦσε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Μπελφεγκόρ ἐπιθύρισε:

—Ἀν θελήσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ, μὴν διστάσῃς νὰ τὸν φονεύσῃς!

—Ἐπειτα εἶπε δυνατὰ:

—Περμενέτέ με καὶ οἱ δυὸ στὸν πρῶτο λαμὸ τοῦ γραφείου τοῦ συζύγου μου.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔτρεξε στὸ γραφεῖο τοῦ Κοντσίνο.

—Τί ζητᾷς ἐδῶ; ἐφώνασε ὁ στρατάρχης μόλις τὴν εἶδε. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι τὸ ἔδαφος σείεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου;

—Τὸ ξέρω καὶ γι' αὐτὸ ἤλθα, ἀπήντησε ἡ Ἑλεονώρα. Ξέρω πὼς παίζουμε σήμερα τὰ πάντα. Ἀλλ' ἡ θέσις μας εἶναι στὸ Λοῦδρο καὶ ὄχι ἐδῶ.

Στὰ ἀνακτοράκια συνεκροτοῦντο ἄλλεπάλληλοι συσκέψεις, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἀποφάσεις δὲν καταρτίζοντο νὰ ληφθῇ.

Ἡ τολμηρὴ ἐπιχειρησις τοῦ δουκὸς τῆς Γκὺζ ἀνεμένετο γιὰ τὸ θράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Ἀλλ' ἐνῶ ὅλοι διηρωτῶντο τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, τὰ πλῆθη, πού ἦσαν σκορπισμένα πρὸς τοὺς δρόμους, ἀρχισαν ξαφνικά νὰ διαλύωνται.

Τί εἶχε μεσολαβήσει;

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, πού ἐπερίμεναν τὸν Γκὺζ γιὰ νὰ τὸν ἀνακηρύξουν ὡς ἀρχηγόν των, ἐπληροφόρησαν σὲ μιᾷ στιγμή ὅτι ὁ τολμηρὸς δουξ δρισκόταν στὴ Βασίλισσα.

Τὴν εἶδον αὐτὴ ἀνήγγειλε λίγο ἀργότερα στὸ Λοῦδο. ὁ Κοντσίνο ἔλαβε ἐπιστολὴ τοῦ διοικητοῦ τῆς φυλακῆς.

Ὁ βαρὺνός ντὲ Νεβίλ ἀνέφερε μ' αὐτὴν στὸ Βασίλειον ὅτι ὁ ἱππότης Ρομπιστάν εἶχε ἀδελφὸν στὴ Βασίλισσα τὸν δουκά τῆς Γκὺζ καὶ ἐζητοῦσε

22

διαταγὲς τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ.

ΣΤΟ ΜΕΝΤΟΝ

Ἐνῶ αὐτὰ συνέβαιναν στὸ Λοῦδρο, ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ ἔτρεχε στὸ Μεντόν, γιὰ νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα καὶ τὴ θυγατέρα του.

Ἦταν τρεῖς τὸ πρῶτ' ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ.

Ἡ Βιολέττα καὶ ἡ Γιζέλλα εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ πανδοχεῖο τῆς «Χήνας» ἐπειδὴ ἐφοδούντο νὰ παραμείνουν στὴ γειτονικὴ ἐπαυλὶ, ὅπου ἐκινδύνευαν περισσότερο νὰ πέσουν καὶ πάλι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τους.

—Τὰ τολμηρὰ σχέδιά μου, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς συζύγου καὶ τῆς κόρης του, ἀνέκουν πιά στὸ παρελθόν. Ἐφεξῆς θ' ἀφιερῶς τὴ ζωὴ μου στὴν εὐτυχία σας. Ὁ Σέγκ-Μάρς, ἀγαπητὴ μου Γιζέλλα, σὲ ἐπρόδωσε φευγόντας μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Ἀλλὰ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν μὲ λυπεῖ πιά. Θὰ βροῦμε ἕνα ἄλλον εὐπατρίδην, πού νὰ εἶναι περισσότερο ἀξίος ἀπ' αὐτόν, γιὰ νὰ γίνῃ συζυγός σου.

—Πατέρα μου, εἶπε ἡ Γιζέλλα, ἀρκετὰ ἀποφάσεις δὲν καταρτίζοντο νὰ ληφθῇ.

Ἡ τολμηρὴ ἐπιχειρησις τοῦ δουκὸς τῆς Γκὺζ ἀνεμένετο γιὰ τὸ θράδυ ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Ἀλλ' ἐνῶ ὅλοι διηρωτῶντο τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, τὰ πλῆθη, πού ἦσαν σκορπισμένα πρὸς τοὺς δρόμους, ἀρχισαν ξαφνικά νὰ διαλύωνται.

Τί εἶχε μεσολαβήσει;

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, πού ἐπερίμεναν τὸν Γκὺζ γιὰ νὰ τὸν ἀνακηρύξουν ὡς ἀρχηγόν των, ἐπληροφόρησαν σὲ μιᾷ στιγμή ὅτι ὁ τολμηρὸς δουξ δρισκόταν στὴ Βασίλισσα.

Τὴν εἶδον αὐτὴ ἀνήγγειλε λίγο ἀργότερα στὸ Λοῦδο. ὁ Κοντσίνο ἔλαβε ἐπιστολὴ τοῦ διοικητοῦ τῆς φυλακῆς.

Ὁ βαρὺνός ντὲ Νεβίλ ἀνέφερε μ' αὐτὴν στὸ Βασίλειον ὅτι ὁ ἱππότης Ρομπιστάν εἶχε ἀδελφὸν στὴ Βασίλισσα τὸν δουκά τῆς Γκὺζ καὶ ἐζητοῦσε

22

τέρα της καὶ τὴ δυστυχισμένη Βιολέττα.

Ἡ νέα ἔτρεξε ἀμέσως νὰ κλείσῃ ὅλες τὶς πόρτες καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὰ παράθυρα.

Ἀλλὰ τώρα ἡ ἐπαυλὶς ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ παντοῦ.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ Γιζέλλα ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ Κοντσίνο, πού ἐκτυπούσε πρὸς τὸ μέρος τῆς κεντρικῆς εἰσόδου, φωνάζοντας:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως ἀνοίξατε!

Ἡ Γιζέλλα ἤκουε συγχρόνως κτυπήματα στὰ παράθυρα τοῦ κάτω πατώματος καὶ ἔτρεπε στὴ σκέψις ὅτι σὲ λίγο θὰ ἐπέφτε καὶ πάλι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν της.

—Ὅχι, ἀνέκραξε τότε. Εἶνε ποσιμότερο νὰ πεθάνω.

Ἀλλ' ἐνῶ ἐσυλλογίζετο μὲ ποῖον τρόπον νὰ τερματίσῃ τὴ ζωὴ της, εἶδε τὴν πόρτα νὰ ὑποχωρῇ καὶ εἰκοσι περίπου ἄνδρες νὰ εἰσέρχωνται μέσα στὴν ἐπαυλὶ.

Ἡ Γιζέλλα ἀνεγνώρισε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὸν Ρομπιστάν ἀνάμεσα στοὺς ὀπλοφόρους.

Μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι, δμοῖος μὲ γίγαντα, ἐπρὸςπαθοῦσε νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσουν.

Ὁ ἀγὼν ἦταν τρομερός. Ἀλλ' ὁ Ρομπιστάν ἀντελήφθη ὅτι μὲ τὸ ξίφος μόνο δὲν θὰ μπορούσε νὰ διασκορπίσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν μακροβόλων ἀνθρώπων.

Διέκρινε τότε ἕναν σιδερένιο μοχλὸ σὲ ἀπόστασι μερικῶν ὁδημάτων καὶ ὁ Ρομπιστάν ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὸν ἄρπαξε ἀμέσως στὰ χέρια του, τὸν ἐσήκωσε ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ἄρχισε νὰ καταφέρῃ τρομερὰ κτυπήματα γύρω του.

Ἐπτά ἀπὸ τοὺς ὀπλοφόρους μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ρινάλτο ἐπῆσαν κατὰ γῆς.

Ὁ Ρομπιστάν ἐπῆρε τότε στὴν ἀγκαλιά του τὴ Γιζέλλα καὶ ἐπαφελούμενος ἀπὸ τὴν ἀμνηχανία στὴν ὁποία εἶχε φέρει τοὺς ἐχθρούς του ἔτρεξε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ ἐξηφανίσθη.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ἐπῆρθε ἀπὸ τὸν τοῖχον τῆς ἐπαυλῆς, μαζί μὲ τὸ πολυτίμον φορτίον του.

Ἐξῶ ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον τῆς «Χήνας» ἐστάθμευε τὸ ἀμάξι πού ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρῃ τὸν δουκά τῆς Ἀγκουλέμ καὶ τὴν οἰκονομίδα του στὸ Ὁρλεάν.

Ὁ Ρομπιστάν ἐπῆρθε μέσα σ' αὐτὸ, ἐταποθέτησε πλάι του τὴ Γιζέλλα καὶ ἐφώνασε πρὸς τὸν ἀμάξι:

—Γρηγόρα! Στὸ Παρίσι!

Ἐνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, συνοδεία ἱππέων διέσχισε τὸ Μεντόν. Ἦταν ὁ Κοντσίνο μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπῆσαν στὸ Λοῦδρο, ὅπου ἐγνώριζαν ὅτι σημαντικὰ γεγονότα ἐπρόκειτο νὰ ἐκτυλισθοῦν

22

ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Ἦταν δέκα περίπου ἡ ὥρα, ὅταν ἐφθασαν ἐκεῖ.

Ὁ Λουδοβίκος Γ' ἐστέκετο κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, μὲ τὰ μάτια πρὸς τὴν πόλιν τῶν Παρισίων.

Γύρω του εὐρίσκοντο ὁ Ρισελιέ, ὁ Λουβίν, ὁ Ὁρνάνο καὶ πλῆθος αὐλικῶν. Τὸ βλέμμα ὅλων ἦτο ἀνέσυχον καὶ ταραγμένο.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ρισελιέ ἐπλησίασε τὸν Βασιλέα καὶ ἔρωτησε σιγὰ:

—Μεγαλειότατε, ἡ ἀπόφασίς σας εἶναι σταθερὰ καὶ ἀπαλ λαγήνη ἀπὸ τὸν Κοντσίνο;

—Κύριε Ρισελιέ, ἀπήντησε ὁ Βασιλεὺς, ἀκούσατε νομίμως τὴ διαταγὴ πού ἔδωκα πρὸς τὸν Βιτρώ.

—Ναί, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ στρατάρχου εἶναι ἀκόμη πολὺ μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι τὸ ἐπιχειρήμα αὐτὸ εἶναι παράτολμο. Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

Κατὰ τὴν γνώμη μου, ὁ Κοντσίνο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀδηνυθῇ στὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερος ἐπὶ μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη.

22

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔδωκε ἕνα πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη του.

Ὁ Ρομπιστάν δρισκόταν κοντὰ τὸν Βιτρώ. Μὲ ἀστραπαῖα κίνησι ἄρπαξε ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια τοῦ λοχαγοῦ.

—Καταραμένε Ρομπιστάν! ἐφώνασε ὁ Κοντσίνο. Θὰ πεθάνῃς!

Οἱ δύο ἐχθροὶ εἶχαν φθάσει σὲ ἀπόστασι δέκα ὁδημάτων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ Κοντσίνο ἦταν πελιδνὸς καὶ παραμορφωμένος. Ὁ Ρομπιστάν γαλήνιος καὶ ἀτάραχος.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, οἱ δύο ἄνδρες ὤψωσαν τὰ πιστόλια πού ἐκρατοῦσαν στὰ χέρια τους.

Οἱ δύο ἐκτυροκροτήσεις ἀκούσθηκαν σὰν μιὰ κρόνη.

Ὁ Κοντσίνο ἔπεσε, ὁ Ρομπιστάν ἔστεκεται πάντοτε βρόχιος καὶ ἀπαθής, ἐνῶ ὁ Κοντσίνο εἶχε κυλισθῇ κάτω.

—Κοντσίνο, εἶπε ὁ ἱππότης, πλησιάζοντάς τον, ἐν ὀνόματι τῆς Βιολέττας, ἐν ὀνόματι τῆς Γιζέλλας, ἐν ὀνόματι μου, ἐπῆρε τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

22

πράγματα. Ἐάν μοῦ τὰ παραχωρήσετε, θὰ σὰς εἶμαι αἰώνως εὐγνώμων. Τὸ πρῶτον εἶνε νὰ δώσετε χάριν στὸν μαρκήσιο ντὲ Σέγκ-Μάρς.

—Τὴν χορηγῶ χωρίς δρους, εἶπε ὁ Βασιλεὺς. Μαρκήσιε, μὴ συνωμοτῇς πιά ἐναντίον μου.

—Τὸ δεύτερο πρᾶγμα πού ζητῶ, εἶπε ὁ Ρομπιστάν, εἶναι ἡ χάρις τοῦ δουκὸς ντ' Ἀγκουλέμ.

—Καί ἡ δεύτερη αἰτήσίς σου εἶναι δεκτή, εἶπε ὁ Βασιλεὺς, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον. Δουξ, δέχεσθε τὸν ὄρον μου;

—Ναί, Μεγαλειότατε. Γιατὶ εἶμαι δέβιος ὅτι ὁ ὄρος αὐτὸς θὰ εἶναι ἀξίος εὐπατρίδου.

—Ἰδοῦ, ποῖος εἶναι ὁ ὄρος μου! εἶπε ὁ Βασιλεὺς.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἐπῆρε τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζέλλας καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὸ χεῖρ τοῦ Ρομπιστάν.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ δουξ ντ' Ἀγκουλέμ, δέχομαι

τὸ χεῖρ τῆς Γιζ

κό, κατ' ἀφήγησιν αὐτόππου μάρτυρος.

Πρόκειται γὰρ ἕναν Κινέζο πού εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἀποκεφαλισμό, ἀλλὰ ἐζήτησε χάρι νὰ μὴν τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, ἀλλὰ νὰ τὸν σταυρώσουν, γιὰ νὰ μὴ θρεθῇ ἀκέφαλος κατὰ τὴν δευτέρα παρουσίᾳ.

Τὸν ἐσταύρωσαν λοιπὸν καὶ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὥρες. Πέρασαν ὅμως πέντε μέρες καὶ ἀκόμα ἦταν ζωντανὸς ἐπάνω στὸ σταυρό. Τέλος, ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς δημίους νὰ τὸν ἀποτελειώσουν γιὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀρνήθηκαν. Καὶ μόνο τὴν πέμπτη ἡμέρα πέρασαν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο δύο εὐρωπαῖοι πού τὸν λυπήθηκαν καὶ τὸν ἐσταυράγισαν μετὰ τὰ μαντήλια τοὺς, μετὰ κινδύνον μάστιγα τῆς ζωῆς τῶν, γιὰτὶ ἀνὰ τοὺς ἐβλεπαν οἱ Κινέζοι, θὰ τοὺς ἐσκότωναν.

Ἄλλα παραδείγματα σταυρώσεως εἶνε τῆς μοναχῆς Φραγκίσκας, πού σταυρώθηκε μὴν τῆς στ' 1759 γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Κυρίου, καὶ ἐξῆς, ἀφοῦ ἔμεινε ἐπάνω στὸν σταυρὸ ἐπὶ 7 ὥρες. Τέλος, εἶνε τὸ παράδειγμα τῆς Ἀδελφῆς Μαρίας, πού ἐσταυρώθηκε μὴν τῆς δυο φορὲς τὴν ἴδια ἐποχὴ, καὶ ὅμως ἐξῆς, ὅπως ἔγινε καὶ σὲ ἄλλους θρησκολήτους.

Ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου, πολιτισμένα καὶ μὴ, ἔχουν καταργήσει ἀπὸ καιρὸ τὴν φρικτὴ αὐτὴ ποινὴ, πού διατηρεῖται μόνον σὲ μερικὲς περιφέρειες τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Κίνας.

ΣΤ. ΣΤΩ. Ι. ΚΟΣ

★

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΟΥΕΛΛΙΓΚΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΓΑΛΛΟΣ ΔΕΚΑΝΕΥΣ

Ἕνας ἀνώτερος Γάλλος ἀξιωματικός, σὲ μιὰ τελευταία του μελέτῃ, πού ἀσχολεῖται μετὰ τὴ σημερινὴ στενὴ Ἀγγλογαλλικὴ φιλία, ἀναφέρει τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικώτατο ἀνέκδοτο:

Τὴν ἐποχὴ πού ὁ γαλλικὸς στρατὸς δρισκόταν ἀπέναντι τῆς Τόρρες Βέδρας, ἀπὸ τὰ ἀντιπαλὰ ἀγγλικά στρατεύματα δὲν τὸν ἐχώριζαν παρὰ μερικὰ ἀμπέλια, μέσα ὑπὸ ὅποια ὑπῆρχαν καὶ ἀποθήκες κρασιοῦ. Οἱ στρατιῶτες τῶν δύο ἔθνων ἔπιναν ἀδελφικὰ τὸ κρασί τῶν ἀποθηκῶν χωρὶς ποτὲ νὰ συμβῇ τὸ παραμικρὸ ἐπεισόδιο. Μιά μέρα, ὅμως, ἕνας Γάλλος δεκανεὺς πού βρέθηκε μόνος μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους στρατιῶτες, πού τὸν ἔφεραν μπροστὰ στὸ στρατηγὸ τοὺς, τὸν Οὐέλλιγκτον.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγες ἐρωτήσεις, ὁ δεκανεὺς ἔπρεπε τὴν ἀδεια νὰ φύγῃ γιὰ τὸ στρατόπεδο τῶν, ἀντὶ ὅμως νὰ τὸν κάμῃ ἀνέσῳς, ἔμενε ἀκίνητος στὴ θέσι του, πρὸς μεγάλη ἐκπλήξι τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ.

— Πήγαινε, λοιπὸν, τοῦ ἐπαναλαμβάνει ὁ στρατηγός.

Ὁ Γάλλος, γὰρ νὰ κινηθῇ ἀποκρίνεται ἀπότομα:

— Στρατηγέ, οἱ στρατιῶταί

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΠΩΣ ΝΗΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΒΟΥΔΔΙΣΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΩΑΜΕΘΑΝΟΙ. — ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΣΙΣ ΓΙΑ ΕΞΙΛΑΣΜΟ. — ΠΩΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΡΑΜΑΖΑΝΙ.

Νηστεία καὶ προσευχὴ εἶνε τὸ σύνθημα τῆς Σαρακοστής, πού τελειώνει τὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν. Ὁ χαρακτήρας τῆς νηστείας αὐτῆς εἶνε βέβαια καθαρῶς χριστιανικός, ἀφοῦ ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς προετοιμάσῃ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ νὰ γορτάσωμε τὸ Πάσχα. Κάτι παρόμοιο ὅμως δρισκομε σὲ ὄλους ἀνεξαιρέτως τοὺς λαοὺς, τοὺς σύγχρονους καὶ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ κῆληστα.

Στὴν ἀρχαία Ρώμῃ προτοῦ γίνοντο οἱ ἐορτὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδωνίδος, οἱ πιστοὶ πενθοῦσαν κατὰ τὸν πῶ ἐκδηλον τρόπο γιὰ τὸν πρόωγον θάνατον τοῦ Ὁραίου Θεοῦ. Τὸ ἴδιο γινώταν γιὰ τὴς ἐορτῆς ἀιγυπτιακῆς καταγωγῆς, πρὸς τιμὴν τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὁσιρίδος, τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἄτῃ.

ΡΩΜΗ ΚΑΙ ΙΝΔΙΑ

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς ἐορτὲς ἐγίνονταν στὴ Ρώμῃ ἀπὸ τῆς 15 μέχρι τῆς 27 Μαρτίου, δηλαδὴ τὴν ἑβδομ. Ἡ 22α τοῦ μηνὸς ἦταν ἡμέρα πένθους. Οἱ πιστοὶ τὴν περνοῦσαν μετὰ νηστείας καὶ προσευχῆς, καὶ οἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς τὸν γενικό πένθος ἔφθαναν σὲ κατακόρυφο στίς 24 τοῦ μηνός. Τότε οἱ Γαλάται καὶ οἱ Φρύγες ἐθανάναν ὡς τὸ σημεῖο νὰ μαστιγώνονται καὶ νὰ σχίζουν τὰς σάο-κες τοὺς, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην ἦσαν ὅλοι χαρούμενοι γιὰτὶ ὁ Θεὸς ἐαναγεννιόταν καὶ οἱ πιστοὶ ἐδείκνυν τὴν χαρὰ τοὺς μετὰ χοροῦ καὶ συμπόσιας.

Τὴν ἴδια περίπτου νηστεία

σου δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μετὰ αἰχμαλωτίσθουν.

— Γιατί; ἐρωτᾷ ὁ στρατηγός.

— Γιατί ἡ ἀποθήκη εἶνε οὐδέτερο ἔδαφος καὶ δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μετὰ αἰχμαλωτίσθουν ὅπως κι' ἐγὼ δὲν τὸ εἶχα. Κατεχράσθηκα τὴν καλὴ μου πίστι. Οἱ στρατιῶτες πρὸς περὶ νὰ φέρωνται καλύτερα.

καὶ μετὰ τὴν ἴδια μορφή σὰν τὴ δική μας σαρακοστή, δρισκομε σὲ πολλὰ σύγχρονες θρησκείες. Ἄν καὶ ἡ χριστιανικὴ σαρακοστή ἔχει τὴν καταγωγὴν ἀπὸ τὴ νηστεία τῶν σαραντῶ ἡμερῶν στὴν ὁποίαν ὑποβλήθηκε ὁ Χριστὸς προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἱερ. Του ἀποστολῆς, ὡστόσο ἔχει μεγάλη συγγένεια μετὰ τῆς νηστείας ἄλλων θρησκειῶν καὶ ἰδίως τῆς ἐβραϊκῆς. Εἶνε δὲ γνωστὸς ὅτι νηστείες στίς ὁποῖες ὑποβάλλονται οἱ Ἑβραῖοι δταν πρόκειται νὰ γιορτάσουν κάποιο σπουδαῖο γεγονός τῆς ἱστορίας τῶν.

Ἀκόμη μεγαλύτερη συγγένεια μετὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας δρισκομε στίς νηστείες δύο ἄλλων μεγάλων θρησκειῶν: τῆς βουδδιστικῆς καὶ τῆς ἱσλαμικῆς.

Γιὰ τοὺς βουδδιστὰς ἡ νηστεία συνίσταται σὲ μιὰ μακρὰ περίοδο ἀποχής ἀπὸ φαγητὸ καὶ κάθε σωματικὴ ἀπόλαυσι. καὶ προηγείται τῆς γεννήσεως τοῦ Κρίσνα. Οἱ δημόσιες ἐορτὲς τῶν Ἰνδῶν πού συνδέονται μετὰ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς νηστείας, εἶνε γνωστὰ στὰ διάφορα μέρη τῶν Ἰνδιῶν μετὰ διάφορα ὀνόματα, διαφέρουν δὲ καὶ στὴ μορφή τοὺς.

Στίς βόρειες ἐπαρχίες τῆς χώρας λέγονται Ντασάχρα, κατὰ τὴν διάσκεψιν τῶν ὁποίων οἱ πιστοὶ πλύνονται στὰ νερά τοῦ Γάγγη γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίαις τῶν. Στὴ Βεγγάλη καὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἰνδίας λέγονται Ντούγκκα - Πούγια, ἢ λατρεία τῆς καταστολῆς. Στίς νότιες ἐπαρχίες λέγονται Σισαθ - Πούγια, κρ-

— Ἐχεις δίκην, ἀποκρίθηκε Οὐέλλιγκτον, πῆγαινε νὰ φᾶς μαζί με τοὺς ὑπέρτερες μου κι' ἔπειτα γύρῃς στοὺς συντρόφους σου.

Ὁ Γάλλος καὶ πάλι μένει ἀκίνητος.

— Δὲν ἀκούεις τί λέω, δεκανεά;

— Ἀκούω, στρατηγέ, ἀλλὰ

τοὺν τέσσερις μῆνες, κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ὁποίων δὲν παντρεύονται, δὲν ἐπισκευάζουν τὴς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ δὲν κατασκευάζουν κρεβάτια. Ἡ περίοδος αὕτῃ ἀντιπροσωπεύει τὸν ὕπνο τοῦ Θεοῦ Βιανού, ἡ νηστεία τὴν ἀρχὴ τῆς θείας ἀναπαύσεως καὶ οἱ γιορτὲς τὸ ζῦνημα.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΜΩΑΜΕΘΑΝΩΝ

Ἀκόμη πλησιέστερη μετὰ τὴς δικῆς μας ἐορτῆς τῆς σαρακοστής, τόσο στὴν ἐποχὴ ὅσο καὶ στὴν ἐνοσίαν, εἶνε αὐτὲς πού τελούνται στὴ Γερμανία, ὅπου ἀκριβῶς συμβολίζουν τὸν νάρκωσι καὶ τὸ ζῦνημα τῆς φύσεως. Διαφέρουν ὅμως βαθύτατα οἱ τελετές, πού ἔχουν σκληρότατον χαρακτήρα. Σὲ περασμένην ἐποχὴ στὴ μέση τῆς τελετῆς αὐτῆς ἐθυσίαζαν ἕναν ἄνθρωπον, πού τὸν ἀντικατέστησαν ἀργότερα μετὰ σκύλον, ἀλλὰ τώρα μετὰ τὴν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ οἱ θυσίαι αὐτὲς ἔχουν καταργηθῇ τελείως.

Οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουν τὸ γνωστὸν Ραμαζάνι, πού ἔχει τὴν καταγωγὴν τοῦ χριστιανικῆς σαρακοστής, ἀφοῦ εἶνε καὶ μεταγενέστερο. Ὅλο τὸν μῆνα τοῦ Ραμαζανίου (ἀπὸ τὸ ἕνα νέο φεγγάρι σὲ ἄλλο) δύο ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μιὰ κανονικὴ εἰδοποιεῖ τοὺς πιστοὺς ὅτι πρέπει νὰ παρασκευάσουν τὸ πρωῒν φαγητό. Καὶ δταν φατίζῃ ἀρκετὰ πιάττα ὁρίζον, ἕνα νέο σῆμα εἰδοποιεῖ τοὺς πιστοὺς ὅτι ἀρχίζει ἡ νηστεία. Ἀπ' αὐτῇ τῇ στιγμῇ κάθε καλὸς Μουσουλμάνος δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ φάῃ, οὔτε νὰ πιῇ, οὔτε νὰ καπνίσῃ, οὔτε νὰ κάμῃ χρῆσι ἀρωμάτων, οὔτε κἂν νὰ καταπιῇ τὸ σάλιο του. Μπορεῖ μόνον νὰ πλυθῇ, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν δρον νὰ μὴ δουλήσῃ τὸ κεφάλι σὲ νερό, γιὰ νὰ μὴν περᾶσῃ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τ' αὐτιά.

ΕΝΑ ΘΕΑΜΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ

Καθὼς βλέπετε, τὸ πρᾶγμα καταντάει λιγάκι κωμικό, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χαμογελάσωμε. Τὸ θέαμα ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος πού, σὲ κάθε χώρα καὶ κάθε ἐποχὴ, κάθε πίστεως καὶ κάθε θρησκείας, στὰ κατακείμενα μοναστήρια καὶ στὴν ἐλεύθερη ζωῇ, φορώντας κατάμυρα ράσα ἢ ἀκόμη τὰ κοστούμια τοῦ καρναβαλίου, ἀμαρτάνει καὶ ἐξαγνίζεται, πέφτει σὲ σφάλματα καὶ νηστεύει γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰς ἀμαρτίαις, αὐτὸ τὸ θέαμα εἶνε κατὰ παραπάνω ἀπὸ μεγαλειώδες: εἶνε συγκινητικό. ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο πού κρύβεται στὴ σκιά του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόσο μεγάλην ἀντίθεσιν μετὰ τὸ ὑπερλαμπρὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

δὲν πηγαῖν.

— Γιατί; ἐρωτᾷ ὁ Ἀγγλος στρατηγός.

— Γιατί Γάλλος στρατιώτης δὲν τρώγει ποτὲ μετὰ ὑπέρτερες!

Ὁ Οὐέλλιγκτον ἐχαιρέτησε τὸν δεκανεά καὶ τὸν ἐκράτησε νὰ συμφάγῃ μαζί του

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΜΑΣ ΛΑΜΠΟΥΝ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΜΑΣ. — ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΟΣΜΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΕΤΗΡΗΘΗ ΠΟΤΕ ΠΑΡΟΜΟΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ. Η ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΩΣ.

ΤΗΣ ΓΑΒΡΙΕΛΛΑΣ ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝ

— συζύγου του μεγάλου αστρονόμου —

Ἐχομε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἕνα οὐράνιον φαίνόμενο, σπανιότατο καὶ ἀληθινὰ θαυμαστὸ, πού θὰ ἔκανε νὰ ἀνατριχιάσῃ ἀπὸ ἐνθουσιασμό τὴν ψυχὴ τοῦ μεγάλου Νοστράδαμου. Ὅλοι οἱ μεγάλοι πλανῆται, πού ἀνέκουν στὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἡλίου, φαίνεται πῶς ἔχουν δώσει ραντεβού στὸν οὐρανὸ μας, γιὰ νὰ ὁμορφύνουν καὶ νὰ φωτίσουν τὴς νύχτας μας. Ὅλοι εἶνε συγκεντρωμένοι σὲ ἴδιο σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ θόλου, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ παραστοῦν μάρτυρες τῆς παραφροσύνης, πού ἔχει καταλάβει τὴ Γῆ μας. Οἱ πέντε ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁρατοὶ καὶ μετὰ γυμνὸν ὄφθαλμό.

Ὅσο τοῦλάχιστον φθάνει ἡ μνήμη τῶν ἀνθρώπων, παρόμοιο φαίνόμενο δὲν παρετηρήθη ποτὲ. Καί, κατὰ μιὰ μοιραία συμπτῶσι, τὸ φαίνόμενο αὐτὸ παρουσιάζεται σὲ μιὰ περίοδο, πού εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀπρόσπῃτα...

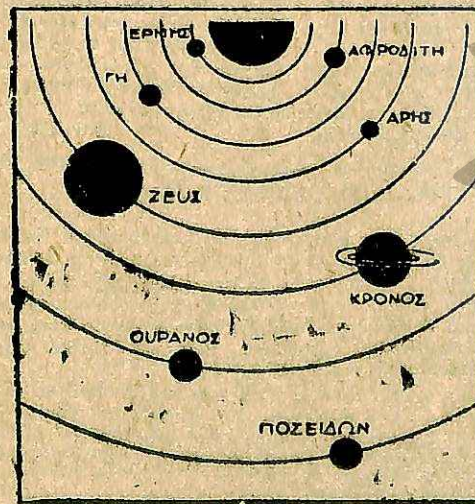
Μόλις δύση ὁ Ἡλιος, μιὰ λάμψις ἐμφανίζεται πρὸς τὸ δικτὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Εἶνε ἡ Ἀφροδίτη, τὸ ἀστρο τοῦ Ποιμένος, πού λάμπει σὰν φᾶρος καὶ πού ἡ λάμψις τῆς ἐπισκιάζει τὴ λάμψιν τῶν ἄλλων πλανητῶν, πού εἶνε συγκεντρωμένοι γύρω τῆς. Ἡ λάμψις αὐτὴ θὰ αὐξάνεται συνεχῶς ὡς τὴς πρώτες ἡμέρες τοῦ Μαΐου γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἔπειτα νὰ ἐξαφανισθῇ σιγά-σιγά.

Δεξιὰ τῆς, διακρίνεται ὁ μυστηριώδης Ἑρμῆς, πού εἶνε ὁρατὸς μόνον κατὰ τὴς πρώτες ἑσπερινῆς ὥρες.

Καὶ ἔπειτα ἔρχονται μετὰ τὴ σειρά, ὁ Ζεὺς, πού εἶνε ὁ λαμπρότερος μετὰ τὴν Ἀφροδίτη, ὁ σκοτεινὸς Κρόνος καὶ τέλος ὁ Ἄρης, μετὰ τὸ ἐρυθρὸν φῶς τοῦ πού ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν ἀρχαίότητά, νὰ τὸν ὀνομάσουν Θεὸ τοῦ πολέμου.

Ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Κρόνος δρισκονται στὸν ἀστερισμὸ τῶν Ἰχθύων. Ὁ Ἄρης στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Κριοῦ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ.

Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἕνα μακρυνὸ ἀστρο, ὁ μυστηριώδης Πλούτων, πού μετέχει καὶ αὐτὸς στὴ συγκεντρωσὶ τῶν ἄλλων πλανητῶν. Εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν διακρίνῃ κανεὶς χωρὶς ἰσχυρὸ τηλεσκόπιον. Καὶ ὅμως δρισκεται ἐκεῖ, στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Καρκίνου, ὑπακούοντας καὶ αὐτὸς στὴν ἔλξιν τοῦ Ἡλίου, πού τὸν κάνει νὰ περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του μέσα στὸ

σκοτάδι τοῦ διαστήματος. (Ἡ περιστροφή τοῦ αὐτοῦ γίνεται μετὰ δῆμα χελώνας).

Τέλος, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς καὶ προτοῦ οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοῦ οὐρανοῦ, ὁφάνεται ὁ Ποσειδῶν, συμπληρώνων αὐτὴν τὴν ἐξαιρετικὴν συγκεντρωσὶ τῶν ὀκτῶ θυγατέρων τοῦ Ἡλίου. Οἱ δύο ἄλλες θυγατέρες του, ἡ Σελήνη καὶ ἡ Γῆ μας, κινούνται καὶ αὐτὲς ἐκεῖ στὸν οὐρανόν.

Φυσικὰ, ἡ γειννιάσις αὐτῆς τῶν πλανητῶν σὲ τὸ Ζωδιακὸ εἶνε φαινομενικὴ μόνον. Τεράστιες ἀποστάσεις τοὺς χωρίζουν τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ἀπὸ μᾶς.

Τὴν 1η Μαρτίου, ἔξωθεν, ὁ Ἑρμῆς δρισκοταν σὲ ἀπόστασι 132 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ Γῆ. Ἡ Ἀφροδίτη σὲ ἀπόστασι 159, ὁ Ἄρης σὲ ἀπόστασι 268, ὁ Ζεὺς σὲ ἀπόστασι 865, ὁ Κρόνος σὲ ἀπόστασι 1481, ὁ Οὐρανὸς σὲ ἀπόστασι 2982, ὁ Ποσειδῶν σὲ ἀπόστασι 4375 καὶ ὁ Πλούτων σὲ ἀπόστασι 4700 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων.

Ἡ πορεία τῶν πλανητῶν προσεγγίζει καὶ ἀλλοτε τοὺς ἀπομακρύνει. Ἀλλ' ἡ πορεία τοὺς αὐτῆς εἶνε τόσο καλὰ ρυθμιμένη, ὥστε ποτὲ δὲν προσκρούουν ὁ εἰς ἐπ' αὐτὸν στὸν ἄλλο.

Ἀλλ' ἡ οὐράνια αὐτὴ παρέλασις δὲν περιορίζεται ὡς ἐδῶ.

Στὴν ἐξαιρετικὴ καὶ ταυτόχρονη συγκεντρωσὶ ὅλων τῶν πλανητῶν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα μας προστίθεται ἀκόμη ἕνα φαίνόμενο ἐξ ἴσου σπάνιον: Δύο κομητινὶ ἄστρα, ὁ Φαίη καὶ ὁ Ζακομπίν - Τζίνερ, δρισκονται τὴν 1η Μαρτίου σὲ σύνοδο μεταξὺ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Διὸς, χωρίζόμενοι μετὰ τοὺς ἀπὸ μιὰ γωνία 4 μόνον μοιρών καὶ σὲ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ, ὁ πρῶτος 388 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων καὶ ὁ δεύτερος 276 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων.

Οἱ δύο αὐτοὶ κομητιὰ προσεγγίζουν ὁλοένα περισσότερο πρὸς τὴ Γῆ μας. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνουν ὁρατοὶ μετὰ γυμνὸν ὄφθαλμό.

Ἄς προσθέσωμε σὲ ὅλα αὐτὰ τὴν προσεγγιστὴν πλανήτην Ἀντέρωτος, πού εἶνε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ.

Τὸ ἀστρον αὐτὸ ἀνέκει στὴν κατηγορίαν τῶν νάνων τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Εἶνε ἕνας λιλιπούτειος κόσμος διαμέτρου μόνον δύο χιλιομέτρων. Ἀνεκαλύφθη μόλις πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῶν Βρυξελλῶν, πού ἐμελέτησε κατόπιν λεπτοῦ ἔργου τὴν τροχιά του. Ἀπὸ τῆς γενόμενης παρατηρήσεως, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ἀντέρως προσεγγίζει σὲ ὀρισμένες περιόδους τὴ Γῆ μας, σὲ ἀπόστασι 2 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων μόνον. Ὁ Βέλγος ἐπιστήμων λέγει μάλιστα ὅτι ἀρκεῖ μιὰ ἐλαφρὰ ἀπόκλισις 1/2 μοίρας στὴν τροχιά του, γιὰ νὰ βρεθῇ μέσα στὸ πεδίον ἔλξεως τῆς Γῆς μας. Ἐὰν αὐτὸ συμβῇ, ὁ Ἀντέρως θὰ πέσῃ ἐπάνω στὸν πλανήτην μας.

Τὴ θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πτώσις; Πρέπει νὰ φαντασθῶμε ἕνα διάπυρον ὄρος, ὕψους 2000 μέτρων, τὸ ὅποῖον θὰ κατέπιπτε ἐπάνω στὴ Γῆ. Τὸ πηλὸν αὐτὸ ὄλεμα θὰ ἐισχωροῦσε τότε σὲ βάθος χιλιάδων μέτρων μέσα στὸ ἔδαφος καὶ θὰ ἐδημιουργοῦσε ἕναν τεράστιον κρατήρα. Θὰ ἐπακολουθοῦσε ἕνας σεισμὸς σ' ὅλη τὴν ἑκτασί τοῦ πλανήτου μας καὶ μεγάλες πόλεις θὰ μετεβάλλοντο σὲ ἐρείπια μέσα σὲ διάστημα δευτερολέπτων μόνον!

Εὐτυχῶς ὅμως, ὁ κίνδυνος ἐπέραςαι πιά καὶ ἡ ἀπειλὴ αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐπαναληφθῇ, προτοῦ παρέλθουν χιλιάδες χρόνια.

ΓΙΑΤΙ ΠΕΝΘΟΥΝ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΣ ΘΥΓΑΛΟΣ

Ἄν πρέπει νὰ πιστέψωμε μιὰ λαϊκὴ παράδοσι πού ἀνάγεται στὰ πρώτα χρόνια τοῦ χριστιανισμοῦ, τὰ χελιδόνια εἶχανε στὴν ἀρχὴ τὰ φτερά σταχτιά, κι' ἔπειτα ἐγίναν μαύρα. Κατὰ τὴν ἴδια παράδοσι, ἡ ἱστορία τοῦ χελιδονιοῦ εἶνε ἡ ἐξῆς περιεργὴ, συνυφασμένη μετὰ τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ:

Μιά μέρα ὁ Ἰησοῦς ἔπαιζε μπροστὰ στὸ πατρικὸ του σπιτί, στὴ Ναζαρέτ: ἔπαιρνε λάσπη, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐξέμυνε καλὰ ἔκανε μ' αὐτὴν μικρὰ προπλάσματα πουλιῶν μετὰ ἀνοικμένα τὰ φτερά.

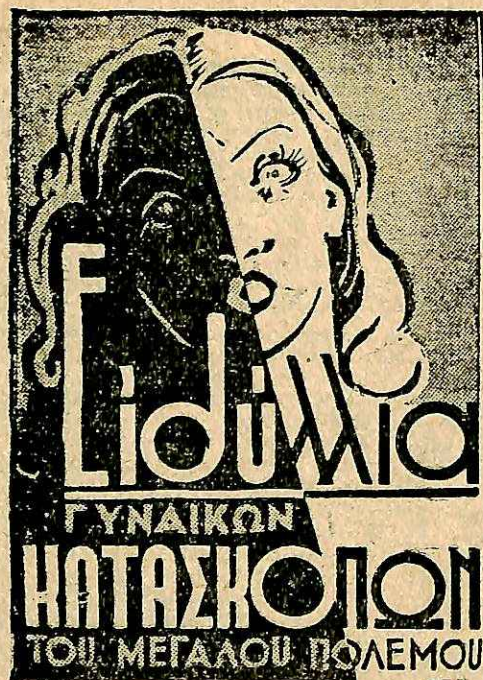
Σὲ λιγάκι περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ ἕνας Φαρισαῖος πού, ἀπὸ τὴν κακία του, βέλησε νὰ καταστρέψῃ τὰ παιχνίδια ἐκεῖνα τοῦ Χριστοῦ, πατώντας ἐπάνω τοὺς. Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς, πού κατάλαβε ἐγκαίρως τὴν πρόθεσιν τοῦ Φαρισαίου, ἐχτύπησε τὰ χερᾶκια του, καὶ τὰ πουλιά, πού ἦταν ἀπὸ λάσπη, ἔπλησαν ἀμέσως ζωὴν κι' ἐπέταξαν στὴ στεγὴ τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σωτῆρος, ὅπου ἔχτισαν τὴ φωνὴν τῶν.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο γεννήθηκαν τὰ πρώτα χελιδόνια. Ἐπειτα, τὰ κομψότατα ἐκεῖνα πουλιὰ ἐπλήθυναν καὶ ἀπὸ τότε χτίζονε τὴ φωνὴν τῶν κάτω ἀπὸ τὴς στέγες τῶν σπιτιῶν.

Ἐπέραςαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε, καὶ ὁ Χριστὸς θὰ εἶχε ἀσφαλῶς λησμονήσει τὸ ἐπεισόδιον μετὰ τὸν Φαρισαῖο. Ὅταν ὅμως τὸν ὡδήγησαν στὸν Γολγοθὰ γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν, τὰ χελιδόνια τὸν ἀκολουθοῦσαν κατὰ τὴν ὁδόν καὶ ἐφάνεραν τὴ θλίψιν τοὺς μετὰ θλίβερα κλαυθίσματα.

Καὶ κατόπιν, ὅταν τὸ ἀκάνθηον στεφάνι κατεβῆσιν ἐπὶ τοῦ μέτωπο, τὰ χελιδόνια ἦρθαν πάλιν ν' ἀπαλλάξουν τὸν Χριστὸ ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριον, παδώντας ἕνα πρὸς ἕνα τ' ἀγκάθια ἀπὸ τὸ στεφάνι.

Τέλος, ὅταν ὁ Χριστὸς ἐβίβησεν ἐπάνω στὸν Σταυρὸ, τὰ χελιδόνια ἐξωτερικεύσαν τὸν πόνο τοὺς κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μετὰ τοὺς ἀνθρώπους: ἐπέβησαν. Τὰ φτερά τοὺς ἀπὸ σταχτιά πού ἦταν ἐγίναν μαύρα. Καὶ ἀπὸ τότε θεωρεῖται μεγάλῃ ἁμαρτία

ΦΡΟΥΛΑΪΝ

ΝΤΟΚΤΟΡ

Η γυναίκα που έσωσε
τη Γερμανία στο

ΣΚΑΓΙΕΡΑΚ

Μια διαπεραστική γυναικεία φωνή ακούστηκε, συγχρόνως μ' έναν πυροβολισμό. Και μια νέα κοπέλλα σωριάστηκε στο λιθόστρωτο, μπροστά ακριβώς στην είσοδο του γαλλικού στρατιωτικού νοσοκομείου της Μασσαλίας.

—Μια γυναίκα αυτοκτόνησε!... έφώναξαν έντρομοι οι διαβάτες σπεύδοντας προς το μέρος της αυτόχειρας.

Σε λίγο μαζεύτηκε γύρω από την λιπόθυμη νέα ένα πλήθος περιέργων. Η νέα είχε κτυπήσει στην άριστερη μασχάλη, απ' την οποία έρρεε άφθονο το αίμα. —Λίγο ακόμα και θα πετούχαινε την καρδιά, παρηγόρησε κάποιος.

—Δεν είναι καιρός για σχόλια, είπε ένας άλλος. Η γυναίκα έχει μια ακατάσχετη αιμορραγία... Πρέπει να την μεταφέρουμε άμεσα στο νοσοκομείο.

Την ίδια στιγμή δέχκαν απ' το νοσοκομείο μερικοί αξιωματικοί και δυο-τρεις γιατροί. Οι τελευταίοι, αφού εξήτασαν την αυτόχειρα προσεκτικά, απεφάνθησαν:

—Πρέπει να την μεταφέρουμε μέσα... Άνοιξε μια άρτηρία. Κιδυνεύει... Θα πεθάνει απ' την αιμορραγία...

—Μα οι κανονισμοί... απαγορεύουν... παρηγόρησε ένας αξιωματικός.

—Δεν μπορούμε ν' αφήσουμε έναν άνθρωπο να πεθάνει επειδή τ' όθελον οι κανονισμοί, τόν απεστόμωσε ο γιατρός.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Όταν η Χίγκερλαντ Πρόστ άνοιξε τα μάτια της αντίκρισε στο προσκήφαλό της το συμπαιγνικό πρόσωπο ενός λευκοφαιμένου νέου.

—Δεσποινίς, της είπε ευγενικά. Είσαθε εκτός κινδύνου...

—Ω, Θεέ μου... πώς απεφάσισα να κάμω μια τέτοια πράξη!... ψιθύρισε η νέα. Πώς είχα τό θάρρος...

—Ήσυχαστείτε... μην κουράζεστε... την συμβούλευσε ο νεαρός γιατρός που στεκόταν όρθιος κοντά της... Όλα τώρα επέρσαν... Είσαθε καλά, θα ζήσετε, θα χαρήτε...

28

τη τη ζωή σας όπως πιά θέλετε...

—Η νέα έκπληξε κατάματα τον γιατρό. —Και όμως!... ψιθύρισε. Δεν θα πρέπει να ζω αυτή τη στιγμή... Θα πρέπει ναχω πεθάνει...

—Και γιατί, αν επιτρέπεται; ρώτησε με ενδιαφέρον ο στρατιωτικός ιατρός.

—Γιατί... γιατί ο πόλεμος αυτός υπήρξε η καταστροφή μου... Η μητέρα μου σκοτώθηκε πριν λίγες μέρες κατά την διάρκεια μιας αεροπορικής επιδρομής στο Βερντέν... και ο αδελφός μου συνεληφθη πριν λίγες μέρες από τους Γερμανούς αιχμαλώτους... Η τύχη των δύο περιμένει θα είναι φρικτή... Απέμεινα «έτσι» μόνη, χωρίς πόρους, χωρίς προστασία, χωρίς οικογένεια και στοργή στον κόσμο...

—Είσαθε όμως τόσο νέα... και ωραία!, είπε ο γιατρός κυτώντας την με θαυμασμό. Και τα μάτια σας μαρτυρούν μίαν ευφύια που θα σας επιτρέψει να αντιμετωπίσετε με θάρρος και επιτυχία τη ζωή...

—Τα παρήγορα λόγια σας μου κάνουν καλό, κύριε... Και μου αποδεικνύουν ότι οι καλοί άνθρωποι δεν έλειψαν ποτέ από τον κόσμο. Τ' όνομά σας παρακαλώ;

—Ρονύ Γκιγιώμ, λοχαγός του υγειονομικού σώματος, χειρουργός του δου νοσοκομείου Μασσαλίας, στο οποίο και βρίσκεσθε... Σας μεταφέραμε εδώ, παρά τους απαγορευτικούς κανονισμούς, γιατί σας είχε προκαλέσει η πληγή μίαν ακατάσχετη αιμορραγία... Επίσης, σας εκάναμε και μια μετάγγιση αίματος για να αποφυγίμε μια κακοήγη αναιμία...

—Μετάγγιση; έτραυλισε η νέα. Και ποιος προσεφέρθη να δώσει το αίμα του για μένα;

—Ο νεαρός γιατρός δεν άφηνησε.

—Ποιος; επέμεινε η νέα με αγωνιώδη περιέργεια.

—Α, αυτό δεν έχει σημασία... Είναι ζήτημα καθήκοντος...

—Αλλά δεν πρέπει να μάθω τον άνθρωπο που μου διαχέυεσε το αίμα του στις φλέβες μου για να μου δώσει την ζωή; Ποιος είναι; Πείτε μου, σας παρακαλώ...

Τότε, ο νεαρός γιατρός έτραυλισε:

—Εγώ...

Η νέα άρπαξε με μίαν απότομη κίνηση το χέρι του σωτήρη της και το έσφιξε με όση δύναμη της επέτρεπε η κατάστασής της. Ύστερα, ψιθύρισε:

—Σας ευχαριστώ... Έχετε μια μεγάλη ψυχή... Δεν θα ξεχάσω αυτό ποτέ...

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΠΛΕΚΕΤΑΙ...

Όταν η Χίγκερλαντ ανέρωσε και έφυγε απ' το νοσοκομείο, ο δεσμός της με τον Ρονύ Γκιγιώμ είχε ήδη εξελιχθεί σ' ένα τρυφερό αισθηματικό ειδύλλιο...

Και κάθε βράδυ, οι δύο έρωτευμένοι συνηθιζόντο στο μικρό φτωχικό διαμερίσμα που κρατούσε η Χίγκερλαντ σε κάποιον απόκεντρο δρόμο της Μασσαλίας...

Όταν είναι καινούσιος νέος, έχει τόσα όνειρα! Πιστεύει ότι με λίγη καλή θέληση και πολλή αγάπη μπορεί ν' αλλάξει η όψη του κόσμου κατά τον τρόπο που συμφέρει σ' αυτόν... Είναι πρόθυμος ν' αναλάβει όλην ευθύνη, να εργασθεί με φανατισμό για να εξασφαλίσει την ευτυχία του έρωτός του.

Αυτό επίστευαν κι' οι δυο νεαροί έρωτευμένοι, ο Ρονύ και η Χίγκερλαντ...

—Θα σας εξασφαλίσω εγώ μια άνετη και ευτυχισμένη ζωή, της υποσχόταν. Θα σας κάμω να λησμονήσετε πολύ γρήγορα όλες τις πικρίες που σας πότισε η ζωή και η μοίρα των κακών περιστάσεων...

—Είσατε ένας άγγελος, Ρονύ, που μου τόν έστελε ο Θεός απ' τον ουρανό!, τού λέγε με τρυφερότητα η Χίγκερλαντ ενώ τον αγκάλιαζε με θέρμη. Αν δεν σε εγνωρίζα, αν δεν δρiscόσταν στον ανέλπιστο δρόμο μου δεν έβρω τί θα γινόμουν σήμερα... Ίσως και να μην υπήρχα...

—Μή λες ανούσιες, Χίγκερλαντ!, την έμάλωνε ο Ρονύ. Έχεις μίαν ανεκτίμητη καρδιά και μια ψυχή που αγκάλιαζει με την καλωσύνη της όλο τον κόσμο... Πώς

θα σ' άφινε ο Θεός να χαθείς...

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΤΗΣ ΧΙΓΚΕΡΛΑΝΤ

Η Χίγκερλαντ Πρόστ, η δαιμονία και ασυλλήπτη «Φρούλαϊν Ντόκτορ», η μεγάλη κατάσκοπος της Γερμανίας, είχε εκλέξει στο μεταξύ την μεγάλη αποστολή που της ανέθεσαν...

Με τον αρκετά επικίνδυνο, αλλά απαραίτητο για την επιτυχία του σκοπού της, αυτότραυματισμό της, στον οποίο έδωσε την εμφάνιση αυτοκτονίας, κατόρθωσε να εισχωρήσει στο 6ο στρατιωτικό νοσοκομείο, όπου είχε την μυστική έδρα του τσ γραφείο της γαλλικής κατασκοπείας θαλασσίαν δυναμειών, να γνωρίσει μ' ένα μέλος - πράκτορα, τον γιατρό Ρονύ, ο οποίος κατασκόπευε τους Γερμανούς τραυματίες αιχμαλώτους που ένοσθλευαν στο νοσοκομείο και να αρχίσει να του εκμαεύει καθημερινώς πολύτιμα μυστικά...

ΜΙΑ ΦΑΕΙΝΗ ΙΔΕΑ

Μα η μεγάλη επιτυχία της φρούλαϊν Ντόκτορ —που άνωμασθηκε κατόπιν έτσι λόγω του δεσμού της ακριβώς αυτού με τον Γάλλο Ιατρό— ήταν άλλη.

Ένα βράδυ, σε στιγμές υπερτάτης ερωτικής έξαρσας, η Χίγκερλαντ, αφού σφράγισε πολλές φορές το στόμα του αγαπημένου της με τα περιπαθή φιλά της, άφηκε μια κραυγή χαράς:

—Ρονύ! φώναξε στον Γάλλο αξιωματικό... Ξέρεις πόσο λατρεύω τον αδελφούλη μου που τον κρατούν αιχμάλωτο οι Γερμανοί και που έχω να πάρω ειδήσεις του ένα μήνα τώρα... Στο τελευταίο γράμμα του που μου στείλε μυστικά μέσω Βελγίου, μου γράφει ότι υποφέρει πολύ κι' ότι έχει ξεγράψει πιά την ζωή του, περιμένοντας από μέρα σε μέρα την έκτέλεσή του... Ω, είναι φρικτό, Ρονύ...

—Φρικτό, πράγματι, αγαπημένη μου... Αλλά τί θές να γίνει;...

—Άκου, Ρονύ... Έχω μια ιδέα... Ο αδελφός μου θεωρείται σχεδόν χαμένος... Αν του μιλούσαμε... αν δρίσκαμε έναν τρόπο να επικοινωνήσουμε έλεύθερα μαζί του... Θα έχη ασφαλώς πολλά μυστικά να μάς καταδώσει... Είναι πολύ έξυπνος... Και ήδη θα γνωρίζω πολλά πολεμικά άπορρητα των γερμανικών στρατηγικών θέσεων...

Τα μάτια του Ρονύ έλαμψαν.

—Η ιδέα σου δεν είναι άσχημη... Αυτό θ' αποτελούσε μια μεγάλη πατριωτική πράξη εκ μέρους του αδελφού σου... Και θα τόν τιμούσε!

—Έπειτα, επρόσθεσε η Χίγκερλαντ, ίσως να δρίσκαμε να του αποδείξουμε κάποιον τρόπο αποδράσεως... Ξέρεις, ο αδελφός μου υπήρξε πολύ προνοητικός... Φεύγοντας για το μέτωπο, μούπε:

«Δεν έρω αν θα έπιστρεψω, αδελφούλα μου... Ίσως να γυρίσω, ίσως έγκαταλείψω και τα κόκαλά μου σε καμιά μάχη... Ίσως και να πεθάνω άδοξα σε κάποιο στρατόπεδο αιχμαλώτων. Πάντως, για να έχωμε μίαν επικοινωνία μαζί, συμφωνούμε από τώρα ως εξής: Θα μου γράφεις τα γραμμάτια σου και θα σου άπαντώ κρυπτογραφικά, σύμφωνα με τον παλιό κώδικα του ναυτικού επιτελείου της Γαλλίας που βρίσκεται από χρόνια σε άχρηστία γιατί άποκαλύφθηκε απ' τους Γερμανούς. Έτσι, κανείς δεν θα υποπτευθεί ποτέ τίποτε, γιατί θα σκεφθεί ότι πρέπει νανε κανείς τελείως άνόητος για να χρησιμοποίη έναν τέτοιο γνωστόν κώδικα...

Ο ΡΟΝΥ ΠΑΡΑΣΥΡΕΤΑΙ...

Και όμως, ο αδελφός σου έσκέφθηκε πολύ άνοητα: Γιατί οι άποκρυπτογράφοι, προκειμένου να έλέγξουν ένα ύποπτο γράμμα, το παραβάλλουν με όλους τους γνωστούς και άγνωστους, έν χρήσει και άχρηστία κώδικας. Μήπως, για το Θεό, τόν έχρησιμοποίησες διόλου;...

—Όχι, εύτυχως, ως τώρα, γιατί δεν μου έδόθηκε η ευκαιρία... Αλλά ήμουν έτοιμη, με το πρώτο γράμμα που θα τού στέλνα...

—Προς Θεού!, ψιθύρισε ο Ρονύ... Άλ-

λά, για στάσου... Λαμπρά... Ο αδελφός σου πρέπει να φανή χρήσιμος στην πατρίδα του, για να του φανή κι' αυτή χρήσιμη. Θα σου δώσω έναν νέο, τόν πιδ τελευταίο, κώδικα... Τόν κώδικα με τόν όποιον συνεννοείται το ναυτικό μας... Είναι τελείως άγνωστος... Θα του γράψης του αδελφού σου ότι ζητούμε πολύτιμες πληροφορίες τών γερμανικών θέσεων... στην περιοχή του Βερντέν. Και θα περιμένης... Αν ο αδελφός σου είνε έξυπνος και τυχερός και δρεθί στο στρατόπεδό του κανένας συναρχμάλωτός του, αξιωματικός του ναυτικού, που θα γνωρίζη ν' άποκρυπτογραφήση το γράμμα σου, έχει καλώς... Άλλως, θα σου δώσω άλλον κώδικα... κι' άλλον, με τόν όποιον θα τού γράψης... Έως ότου αντίληφθί τί τού ζητούμε και άρχιση να μάς άπαντά...

Ο «ΕΙΚΟΝΙΚΟΣ» ΑΔΕΛΦΟΣ

Η επιτυχία όλων τών γυναικών κατασκοπών του Μεγάλου Πολέμου έδραστήθηκε πάντοτε σε μίαν επιπολαιότητα του άνδρος τόν όποιον έμπλεξαν στα έρωτικά δίχτυα τους... Ο Ρονύ, για να έξυπηρετήσει την αγαπημένη του Χίγκερλαντ — αλλά και την πατρίδα του όπως ένόμιζε — δεν διάταξε να της παραδώσει τόν τελευταίο μυστικό κώδικα της ναυτικής υπηρεσίας της Γαλλίας, για να επικοινωνή με τόν άδελφό της...

Άλλά, αδελφός δεν υπήρχε στην πραγματικότητα!... Και γι' αυτό όλα τα γράμματα που έστελνε ο εικονικός αυτός αδελφός απ' την Γερμανία και τα όποια η Χίγκερλαντ μεταβίβαζε στον Ρονύ, περιείχαν ψευδείς πληροφορίες που εξαγίδευαν τούς Γάλλους σε ένέδρες και τούς παρέσυραν στην ήττα...

Στο μεταξύ όμως η Γερμανία, χάρις στον ναυτικό γαλλικό κώδικα που πήρε στην κατοχή της μέσω της δαιμονιώδους φρούλαϊν Ντόκτορ, κατόρθωσε κατά την άποφασιστική ναυμαχία του Σκάγιερακ να σωθή από μια θεοβία πανωλεθρία, στέλνοντας στον έχθρό κατά την υποχώρησή του την είδηση εκ μέρους δθθεν γαλλικού πολεμικού ότι φεύγει προς τα νοτιοανατολικά ενώ στην πραγματικότητα έφευγε προς βορράν...

Η Χίγκερλαντ, μετά τόν τελευταίο αυτό θρίαμβό της, έξαφανίστηκε απ' την Γαλλία... Οι πράκτορες της γαλλικής κατασκοπείας που έκαμαν έρευνα στο διαμέρισμά της δεν δρθηκαν τίποτε άλλο ένδιαφέρον, εκτός από τό άκόλουθο γράμμα:

«Θα έχω πεθάνει, αγαπημένη μου, όταν θα διαδόξης αυτό το γράμμα. Μετά την άποκαλύψη της φρικτής αλήθειας, μόλις κά τάλαβα ποιά ήσουν και ποιος ήταν ο σατανικός ρόλος σου, έσπευσα να σε προδώσω και να τραβήξω κατόπι για τό θάνατό... Σε συγχωρώ, γιατί δύ έκομεις προήρητο από την μεγάλη αγάπη σου προς την πατρίδα σου. Έγώ όμως στάθηκα επίπλαιος και άνόητος... Και γι' αυτό θ' άυτομαωρηθώ φυτεύοντας δύο σφαίρες στην καρδιά μου. Μα ζητώ να με συγχωρήσεις και σύ... Γιατί ό,τι έκαμα, τό έκαμα από τυφή και τρελή αγάπη για σένα... Σ' αγαπάω τόσο φλογερά, τόσο άποκλειστικά που θάμουν Ικανός για όλα... Η άυτοκτονία μου πιστεύω ότι θα συντελέση κάπως στην εξέλιξή μου...

Ρονύ Γκιγιώμ
ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

* Οι γυναίκες έχουν πολλή φαντασία και ευαισθησία, ώστε δεν τούς μένει παρά πολύ όλίγη λογική.

* Όσο άγνές και αν μάς φαίνονται οι γυναίκες, μοιάζουν οι περισσότερες με την βούση εκείνη του Άμμών, που τό νερό της ήταν ψυχρό την ήμερα και την νύχτα έβράζε.

* Οι γυναίκες που αγαπούν, συγχωρούν εύκολότερα τις μεγάλες ακριτομυθίες παρά τις μικρές άπιστίες.

ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ

Η άγγλική αεροπορία άνέθεσε τις πιο έμπιστευτικές υπηρεσίες της σε γυναίκες και αυτό έφάνηκε περίεργο, λαμβανομένου ύπ' όψιν ότι οι γυναίκες φημίζονται για τών φλυαρία τους. Μια άγγλική όμως έφημερίς, η «Νταϊλντ Μαϊνλ», δρίσκει πολύ όρθην την άπόφαση, γιατί, λέει, οι γυναίκες είνε έχέμυθες εκ γενετής. Μιλούν πολύ, γράφει, για να μην πούν τίποτε. Κάτω άπό καταγιισμό λόγων κρύβουν τα μυστικά τους, και οι πιδ φλύαρες είνε οι πιδ έχέμυθες.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ... ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΜΟΡΦΗΣ

Ενας Άγγλος δημοσιογράφος, που έπεσκέφθη τό έν Συρία Άρχηγείον τού στρατηγού Βεύγκαν, διηγείται ότι εκείνο που τούκαμε μεγαλύτερη έντύπωση, ήταν μια πινακίς κοντά στην πόρτα της αίθουσής άναμονής που έλεγε: «Σιωπή! Μη λέτε τίποτε, διότι τίποτε δεν γνωρίζετε. Άν γνωρίζατε κάτι, δεν θα είχατε διάθεσι να τό πητες. Άλλωστε, ο στρατηγός Βεύγκαν έδωσε αυτός ο ίδιος τό παράδειγμα της έχεμυθείας. Όταν ο Άγγλος δημοσιογράφος τού έθεσε μερικά έρωτήματα στρατιωτικής μορφής, ο στρατηγός άρχισε να μιλή εύθυμως. Και στο τέλος, δυο πράγματα μόνον έμαθε: α) ότι ο στρατηγός είχε γελάσει πολύ στην προβολή μιας τελευταίας κινηματογραφικής ταινίας και β) ότι ο στρατηγός διαβάει μ' έξαιρετικόν ένδιαφέρον τό τελευταίο μυθιστόρημα της Μαργαρίτας Μίτσελ «Όσα παίρνει ο άνεμος».

ΟΙ... ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Η άστυνομία του Λονδίνου, έπειδή είχε ύπόνοιες ότι πολλοί κάτοικοι τού Σίτυ δεν συμμορφώνονταν προς τις διαταγές να σβύνουν ή να καλύπτουν με πυκνά παραπετάσματα τά φώτα τών σπιτιών τους, απέφασε να έπιθεωρήση την πόλι δι' αεροπλάνου. Την νύχτα της προπερασμένης Παρασκευής, ένα άστυνομικό αεροπλάνο, τού όποιο έπέδωκεν ένας άστυνόμος, έκαμε πτήση υπέρνω του Λονδίνου

ΤΙ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΕΙ

ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

— Βρέ αδελφέ, δεν μ' άφάνεις να κοιμηθώ με τό ροχαλτό σου!

σε ύψος 600 μέτρων. Κατά την έπιθεώρησι αυτήν μόνον επί ένός πλοίου... έλληνικού, γράφουν τά άγγλικά φύλλα, διεκρίνοντο τά φώτα. Τό αεροπλάνο κατέβηκε και ο άστυνόμος είδε φώς από δυο φεγγίτες τού σκάφους. Την έπομένην, έπέβληθη πρόστιμο δυο λιρών στον ναυλομεστικό όλο που είχε κρατήσει τό πλοίο στο λιμάνι προς φόρτωσι.

«ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ...»

Πόλεμος σημαίνει ύγειαν!, λέει ένας Άγγλος δόκτωρ στο ύπόμνημά του, που υπέβαλε στον Ιατρικό Σύλλογο του Λονδίνου. Ο γιατρός αυτός έκέρδιζε 650 λίρες τό χρόνο, ένώ σήμερα κερδίζει 50 λίρες τό χρόνο. Οι γιατροί, που άνέλσαν την πέλατα τών κληθέντων υπό τά δπλα συναδέλφων των, εισπράττουν έλαχίστα και οι έντολόδοτοι των διαμαρτύρονται για τά γλίσχρα ποσά που παίρνουν! «Άλλ' ή κρίσις, λέει ο δόκτωρ στο ύπόμνημά του, είνε γενική! Οι άνθρωποι κατά την διάρκεια τού πολέμου... ξεχνούν ν' άρρωστήσουν».

Η ΜΟΔΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ

Στην έκστρατεία κατά της κατασκοπείας οι Άγγλοι έπεστράτευσαν και την γυναικεία μόδα. Σε λίγες μέρες, γράφουν τά άγγλικά περιοδικά, θα «λανσαρισθούν» γυναικεία καπέλλα, τά όποια θα ύπενθυμίζουν στο ώραίο φύλο ότι πρέπει να είνε επιφυλακτικό στις φράσεις του. Τά νέα αυτά καπέλλα θα έχουν έπάνω σε μαυρές κορδέλλες, με χρωματιστά γράμματα, τις λέξεις: «Προσοχή!... Ο έχθρος μπορεί να σας άκούσει». Έπίσης πρόκειται να «λανσαρισθή» και μια άλλη ιδιοτροπία της γυναικείας μόδας. Πρόκειται περί μιας νέας πουδριέρας από πετσά, ή όποια θα έχη σχήμα αλταρφυζιόπουλου προηπίδους.

ΟΙ ΓΛΑΡΟΙ ΕΝ... ΠΟΛΕΜΩ

Αν είνε μόνο τά ψάρια που δρiscαν άδικα τών μπελά τους τώρα με τόν πόλεμο και πού σκοτώνονται με τις εκρήξεις τών τορπιλλών και τών όβιδών και κυρίως από τις βόμβες θυθού. Βρiscαν επίσης τών μπελά τους και οι γλάροι και τά άλλα θαλασσίνα πούλια. Και νά, πώς: Όταν καταστρέφεται ένα ύποδρύχιο, τά λάδια τών μηχανών του άπλώνονται στην έπιφάνεια και καταλαμβάνουν μεγάλη έκταση. Όποιο, λοιπόν, πούλι καθήση εκεί έπάνω, κολλά και δεν μπορεί να εύγη πιά, παρ' όλες τις άπεγνωσμένες του προσπάθειες. Χιλιάδες τέτοια αιχμάλωτα πούλια συνήτησαν τελευταίως οι ναυτικοί στην Βόρειο Θάλασσα και άρκετά έλευθέρωσαν.

ΟΙ ΑΜΑΧΟΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

«Ενα σιγαρέττο διά τούς στρατιώτας τού μετώπου», γράφουν πινακίδες, που άνηρτήθησαν στα περισσότερα καπνοπωλεία τού Παρισιού. Από κάτω δε άκριβώς, υπάρχει κιόχιο, στο όποιο, κάθε άγοραστής, ρίχνει ένα σιγαρέττο για τούς πολεμιστάς. Κάθε έβδομάδα, ένα φορητό άυτοκίνητο, περισυλλέγει τά συγκεντρωμένα, κατά τόν τρόπο αυτόν σιγαρέττα, τά όποια στέλλονται μετά στους στρατιώτες της γραμμής Μαζίν.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ,
ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

18ον

—Ναί, αν έπερίμενες, αν έχυνες και έ-
να μόνο δάκρυ για τον θάνατό μου, τα
πράγματα θα ήσαν διαφορετικά. Όταν
δμως απ' το ίδιο το στόμα σου πληρο-
φορήθηκα τό έγκλημά σου, όταν έμαθα ό-
τι μόλις τρεις μήνες μετά τον γάμο μας
είχες γίνει ή έρωμένη ενός άλλου, όταν
διεπίστωνα πιά ότι ό έρως μου, τό όνομά
μου, ή κοινωνική μου θέσις, ή τιμή μου
έχρησιμούν ως άσπις για να άποκρύ-
πτουν τις σχέσεις σου μ' έκαίνον ποιά ά-
ποκαλούσαν «φίλον»... Θεέ μου! Πού θη-
τός με σάρκα και όστά μπορούσε να συγ-
χωρήση μία τέτοια ποταπή προδοσία!

Μέ άκουσε προσεκτικά. Όταν έτελεί-
ωσα, ένα έλαφρό χαμόγελο έφάνισε τό
πρόσωπό της κι' έχρωμάτισε κάπως τό
ώρπα χείλη της. Έρθε κοντά μου ψιθυρί-
ζοντας:

—Φάβιε! Φάβιε...

—Ναί, Φάβιε! άπήντησα μελαγχολικά.
Τί ζητάς από τό φάντασμα του Φαβίου;
Πρός τί καλείς τό όνομα εκείνου για τον
όποιον έτρεφες τόσο μίσος; Τί ζητάς έσύ,
Νίνα, την όποία αγάπησα τόσο όσο λίγοι
άνδρες αγάπησαν γυναίκα, έσύ που ποτέ
δεν μου χάρισες την αγάπη σου, έσύ που
κοιμάτισες την καρδιά μου και μ' έφε-
ρες στην θέσι που βρίσκομαι σήμερα;

Ένας δυνατός και δοθής λυγμός μ'
έμπόδισε να συνεχίσω. Η Νίνα τόν ά-
κουσε. Καί τό χαμόγελο στά χείλη της
έγινε ζωρότερο. Πλησίασε άκόμη περισ-
σότερο και άγκάλιασε με τό χέρια της
τό λαιμό μου:

—Φάβιε, ψιθύρισε χαμηλόφωνα. Φάβιε,
συγχώρησέ με! Πρόό λίγοι άνανωρίζω
ότι μίλησα άπερίσκεπτα. Όχι, δεν σε μι-
σώ... Έλα, θα κάμω ό,τι μπορέσω για να
ξεχάσης όσα υπέφερες... Θα σ' αγαπάω,
θα σου είμαι πιστή. Θα άφοσιωθώ όλότε-
λα στην αγάπη σου. Θα είμαι πιά παν-
τοτεινά δική σου... Έλα, ξέρεις καλά ότι
δεν έχασα άκόμη την όμορφιά και τό
νειάτα μου...

Και κρεμάστηκε στο λαιμό μου, πλη-
σιάζοντας τό χείλη της στα δικά μου ενώ
τά μεγάλα μάτια της με κυττούσαν έπι-
μονα κι' έρευνητικά, προσπαθώντας να
μαντέψουν την άπάντησή που θα έδινε.

—Η όμορφιά και τό νειάτα είνε μόνο
τροφή για τό σκουλήκι, είπα. Τί αξία
μπορεί νάχη ένα ώραιο νεανικό σώμα ό-
ταν κατοικείται από μία σατανική ψυχή;
Μου ζητάς συγγνώμη; Ό, μού την ζητάς
πολύ άργά, πάρα πολύ άργά... Μιά τέτοια
άδικία δεν είνε δυνατόν πιά να συχωρη-
θώ...

Είπα τό λόγια αυτά με φωνή δροντώ-
δη κι' επιβλητική κι' έσιώπησα. Η Νίνα
έξακολουθούσε νάχη τό χέρια της γύρω
από τον λαιμό μου. Τά μάτια της όμως
με κυττούσαν έρευνητικά σαν νάθελαν να
άνακαλύψουν κάτι...

Έξω ό άέρας φυσούσε μανιασμένος και
ή σιδερένια πόρτα του μασωλείου έτριζε
υπόκωφα σαν νάθελε να ξεφύγη απ' τούς
άρμους της...

Ξαφνικά, τό πρόσωπό της φωτίστηκε
από μία λάμψη θριάμβου. Και πρίν προ-
φτάσω να μαντέψω τούς σκοπούς της, έ-
χωσε με άστραπιαία ταχύτητα τό χέρι της
στην τσέπη του γιλέκου μου, απ' την ό-

ποία ανέσυρε τό μικρό στιλέττο που εί-
χα πάρει μαζί μου.

—Πολύ άργά; δρυκήθηκε γελώντας.
Όχι! Δεν είνε πολύ άργά... Πέθανε, ά-
θλιε, τώρα!...

Η χαλύδβινη λεπίδα του στιλέττου ά-
στράφη κάτω απ' τό ώρπο φώς τών κε-
ριών, καθώς διευθύνονταν προς τό στήθος
μου.

Εύτυχώς είχα αντιληφθώ έγκαίρως τον
τρομερό κίνδυνο που διέτρεχε ή ζωή μου.
Με μίαν άπότομη κίνησι έπessa έπάνω της
μ' όλο τό θάρρος του σώματός μου, και
κατάρβωσα ν' άρπάξω τό δολοφονικό χέ-
ρι της.

Ήταν καιρός! Ένα δέκατον του δευ-
τερολέπτου, και θάπτεφα νεκρός κάτω ά-
πό τό ύπουλο χτύπημα της άπαισίας αύ-
της γυναίκας.

Προσπάθησα ν' άποσπάσω από τό χέρι
της τό δολοφονικό όπλο. Η άπελπισία,
δμως, της είχε δώσει μίαν υπεράνθρωπη
δύναμι. Καί έπάλασε ν' άπαλλαγί όπως ή
λέαινα όταν ζητά να προστατεύση τό μι-
κρά της.

Η πάλη μας έκράτησε άρκετά λεπτά.
Είχαν ξεσπασί τή ρούχα μας καθώς προσ-
παθούσε να καταβάλει ό ένας τόν άλλον.

Τέλος, με μίαν υπεράνθρωπη προσπά-
θεια κατάρβωσα να την ρίξω χάμω άνίκα-
νη ν' άντισταθί και ν' άποσπάσω τό φο-
νικό όπλο από τό χέρια της.

—Όστε, είχες σκοπό να με ξεκάνης,
έλεεινί! έφώναξα άγανακτισμένος και άη-
διασμένος μαζί για την χυδαία πρόθεσι
της. Σε έσπέρησα όμως από μία πολύ με-
γάλη εύτυχία... Άλήθεια, τί θρίαμβος θα

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ
Ένα νέο άριστούργημα του συγγα-
φέως της «Λευκής ντέ Μοράν»
ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ
«Ο ΝΟΘΟΣ»

Μιά συγχρονιστική τραγωδία. Η άπο-
θέωσις του άγνού έρωτος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

γεμάτο από συγκινητικά έπεισόδια,
συνταρακτικές σκηνές άγωνίας και έ-
ρωτικού σπαραγμού.

Ένας άνεμοστρόβιλος άνθρωπίνων
παθών, που ξεσπούν με άφάνταστη ά-
γριότητα, για να συντρίψουν τά πάν-
τα...

«Ο ΝΟΘΟΣ»

ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ήταν για σένα αν κατάρβωνες να διαπε-
ράσεις την καρδιά μου μ' αυτό τό στιλέτ-
το και να μ' αφήσεις νεκρό στον τόπο!
«Και με πόση χαρά θα έφευγες απ' έ-
δω μέσα και θα έπέστρεφες στον κόσμο
για να συνεχίσης τον ώραιο ρόλο της ά-
παρηγόρητης χήρας του τόσο περίφημα
ξέρεις να υποδύεσαι... Καί όμως είχες
πρόό λίγοι τό θράσος να μου ζητήσης
συγγνώμη...

Η έκφρασις του προσώπου της με ά-
νάγκασε να διακόψω τό κατηγορητήριό
μου. Ξαφνικά τό βλέμμα της είχε γίνει ά-
πλανές και τέλος προσηλώθηκε με τρόπο
σε μία σκοτεινή γωνία του μασωλείου:

—Σιωπή, σιωπή!, ψιθύρισε με φωνή
που έτρεμε. Κυτάζε εκεί! Στέκει όλότε-
λα άκίνητος... Καί πόσο άχρως είνε... Μή
μιλάς... μην κινηθής... σιωπή! Δεν πρέπει
ν' άκούσθης τη φωνή σου. Θα πάω κοντά
του να του τά πώ όλα, όλα...

Σηκώθηκε και έτεινε τά χέρια της ίκε-
τευτικά προς ένα σημείον, όπου είχε καρ-
φώσει τά μάτια της:

—Γκούιντο! Γκούιντο!, έφώναξε θρη-
νητικά:

Έκύνταζε προς τό σημείο που είχα
στραφή ή προσοχή της, μ' έναν άνεξήγη-
τό φόβο στην καρδιά. Δεν έδλεπα όμως
τίποτε. Τό σκοτάδι στη γωνία εκείνη ήταν
βαθύ. Την ίδια στιγμή ένοιώσα τη Νίνα ν'
άρπάζει τό μπράτσο μου και να τό σφιγ-
γει με δάμνη:

—Σκότώσέ τον!, ψιθύρισε με άγριον
τόνο. Σκότώσέ τον και τότε θα σ' αγα-
πάω. Θεέ μου, ά!

Με κραυγές τρόμου άπισθοχώρησε βια-
στικά σαν να την άπειλούσε κάποιο άό-
ρατο πλάσμα, που βρισκόταν άπέναντί
της.

—Έρχεται κοντήτερα, έρχεται... Ό-
χι, Γκούιντο, όχι! Δεν θα μ' άγγίξεις,
δεν πρέπει να τολμήσης να κάμης ένα τέ-
τοιο πράγμα... Ο Φάβιος είνε πεθαμένος
και έγω είμαι έλεύθερη...

Έσήκωσε και τό δυό της χέρια σαν να
θελε να προφυλαχθί από ένα τρομερό χτύ-
πημα και άφήνοντας μίαν ίσχυρή τρομά-
χη και κυλίστηκε έπάνω στο πλάκα-
στρομένο πάτωμα του μασωλείου, άναί-
σθητη.

—Μήπως πέθανε, ψιθύρισα μέσα μου,
ένώ κυττούσα τό άκίνητο σώμα της με τη
μεγαλύτερη άδιαφορία του κόσμου.

Με είχε καταλάβει ή ήδονή της έκδική-
σεως δολοφονική και ή ίκανοποίηση που έ-
νοιώθα ήταν άπόλυτη. Γιατί, όφείλω να ό-
μολογήσω, ότι τη στιγμή που είχα δώσει
τόν θάνατο στον Γκούιντο με τη σφαίρα
του περιστρόφου μου, είχα νοιώσει μία
μεγάλη χαρά. Άλλά ή χαρά αυτή ήταν
άνάμικτη με μία δόσι λυπής: Ένώ τώρα...
Τώρα δεν υπήρχε ούτε τό παραμικρότερο
ίχνος όίκτου στην καρδιά μου...

Τό άμάρτημα του Φερράρι ήταν μόν
μεγάλο, έ κ ε ί ν ο υ όμως τόν έθωλο στον
πειρασμό... Τό έγκλημά της, λοιπόν, ή-
ταν ποσό μεγαλύτερο από τό δικό του.

Και τώρα, βρισκόταν άκίνητη στο έδα-
φος, ίσως λιπόθυμη, αλλά ίσως και νε-
κρή...

Ήταν άλήθεια, άραγε, ότι είχε έμφα-
νισθί τό φάντασμα του Γκούιντο; Ότι
παρουσιάστηκε έμπρός στα μάτια της έ-
νοχης συνειδήσεώς της;

—Ναί, Γκούιντο, έφώναξα δυνατά.
Βλέπεις τά άποτελέσματα της διαγωγής
της! Άλλά ή παρουσία του πνευμάτός
σου έδω μέσα περιττεύει πιά, τώρα που
έκδικήθηκες, όπως έκδικήθηκε και έγώ...
Μπορείς να έπιστρέψης εν ειρήνη, από τη
γη και τούς θνητούς κατοίκους της...

Προχώρησα άργά προς την σκάλα του
μασωλείου. Ήταν καιρός—έσκέφθηκα—
να την έγκαταλείψω εκεί! Ήταν νεκρή ί-
σως... Άν, πάλι, δεν ήταν... δεν θ' άρ-
γούσε να πεθάνη εκεί μέσα.

Στάθηκα για λίγο άναποφάσιτος.

Ό άγριος άέρας έξακολουθούσε να χτυ-
πά με όρμη έπάνω στη σιδερένια πόρτα
του τάφου. Τό φώς τών κεριών είχε άρχί-
σει να τρεμοσβίλλη... Όλόκληρο τό υγρό
μνημείο σιγά-σιγά βυθιζόταν στο σκοτάδι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Η ΓΥΝΑΙΚΑ που ξετρέλλανε τούς κυβερνήτες της 'Αμερικής

ΑΜΕΡΙΚΑ ΒΕΣΠΟΥΚΙ

Από την αρχαιότητα ως την εποχή
μας, άπειρες έχουν γραφή ιστορίες για γυ-
ναίκες που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη
ζωή τών άνδρών, που είτε κατείχαν σπου-
δαίες θέσεις, είτε ήσαν κοινοί θνητοί —
για γυναίκες που, όπως ή κοκκινομαλλούσα
Κλεοπάτρα, άλλαξαν και αυτό τό δρόμο
της ιστορίας.

Πάντα όμως οι γυναίκες αυτές άσκού-
σαν την επίδρασή τους σε μεμονωμένα ά-
τομα και έβθναν εκεί που ήθελαν να φθά-
σουν. Μόνο μία γυναίκα άναφέρεται που
κατέκτησε όλη την κυβέρνησι και την άνώ-
τερη διοίκηση τών 'Ηνωμένων Πολιτειών:
τόν πρόεδρο, τό υπουργικό συμβούλιο, τό
όμοσπονδιακό δικαστήριο, τη Γερουσία
και τό Κογκρέσσο. Καί αυτά όλα χωρίς
να έξασκήση την σαγήνη της σε καένα
από όλους αυτούς τούς 'Αμερικανούς.

ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΓΑΜΗΝΕΣ

Η ιστορία άρχίζει την εποχή που ήταν
πρόεδρος της 'Αμερικής ό Μάρτιν Βάν
Μπάρεν. Τότε ένεαυάνισθη στην Βάσιγκτων
μία έλκυστική και πολύ μορφωμένη 'Ιτα-
λίδα. Ήταν νέα, ψηλή, χαριτωμένη, ή προ-
σωποποίησης του σεξ-άππηλ και που έκτός
της μητρικής της γλώσσας μιλούσε περι-
φημα τά άγγλικά και τά γαλλικά. Φαινό-
ταν επίσης νάχη άρκετά χρήματα, τέλος
δε τίποτε δεν υπήρχε σ' αυτήν που να μην
τη φαντασθί κανείς σαν τό τελειότερο πλά-
σμα. Τυχάρια, έξ άλλου, έγνώσθη ότι ήταν
έξόριστος και ότι ώνομαζόταν κυρία 'Αμέ-
ρিকা Βεσπούκι, καταγομένη κατ' ευθείαν,
όπως ίσχυριζόταν, από τόν 'Αμερίγκο Βε-
σπούκι τόν άνθρωπο που δεν άνεκάλυψε
μην την 'Αμερική ό ίδιος, της έδωσε όμως
τό όνομά του.

Η Βάσιγκτων δεν ήταν τότε ή σημερινή
μεγαλούπολις και όλοι συνεκέντρωσαν την
προσοχή τους στην ώραιο 'Ιταλίδα, με τό
τόσο ιστορικό όνομα: Η κοινωνία της ά-
μερικανικής πρωτεύουσας δεν μιλούσε πα-
ρά μόνον γι' αυτήν, όλοι έπροσπαθούσαν
να έξασφαλίσουν την παρουσία της στις
δεξιότητες τους και όπως γρήγορα άρχισε
να διαδίδεται, ό άλλοτε πρόεδρος Τζόν
Κουίνσν 'Ανταμς, την έρωτεύθηκε τρελλά.
Μολονότι κανείς δεν θα μπορούσε να βε-
βαιώσει αν ή διάδοσις ήταν άληθή, τό γε-
νηός ήταν ό,τι ό άλλοτε αστήρτος στον
εαυτό του και στους άλλους 'Ανταμς, έγ-
κατέλειψε την αστήρησή των αρχών
του και άρχισε να έπισκέπτεται τακτικά
την 'Ιταλίδα. Ό Ντάνιελ Ουέμστερ επί-
σης, που έπαιζε τότε μέγαν ρόλον στα
γράμματα και στην κοινωνία της Βάσιγ-
κτων ενδιαφέρθηκε για την 'Ιταλίδα και έ-
φρόντισε να γνωρίσθ με τά σπουδαιότερα
πρόσωπα της πρωτεύουσας. Προς τιμήν της
έδόθησαν τότε πολλές δεξιώσεις, στις ό-
ποιες προσήλθαν γερουσιασται, ύπουργοί,
βουλευται και μέλη του ανώτατου όμο-
σπονδιακού δικαστηρίου με τις γυναίκες
και τις κόρες τους. Σε λίγο, ή κυρία Βε-
σπούκι έγινε δεκτή και στον Λευκό Οίκο,
στο προεδρικό δηλαδή μέγαρο κι' έτσι έ-
γινε πιά, άναμφισβήτητα τό πρόσωπο της
ημέρας.

Η έκμεταλλεύσις της ευκαιρίας
Μετά λίγες έβδομάδες άρχισε να δείχνει
ποιά είνε: Υποτασσόμενη ταχα στις παρο-
κλήσεις και στις ύποδείξεις υπέβαλε
αίτησι στο Κογκρέσσο και ζητούσε να πο-
λιτογραφηθί 'Αμερικανής ύπηκος και άκό-
μη να της δοθί σημαντική έκτασις γής
επιμήκης ένεκεν διότι κατήγετο από τόν
μεγάλο ποιντοφόρο και γεωγράφο, του ό-

ποίου τό όνομα έφερε.

Η αίτησις της έλήφθη σοβαρώς ύπ' όψει,
τόσον μάλιστα σοβαρώς, ώστε να παρα-
πεμφθί σε ειδική έπιτροπή, γιατί την έ-
ποχή εκείνη τά δικαιώματα του Κογκρέ-
σου και του Προέδρου ήσαν πολύ περιώ-
ρισμένα. Η κεντρική κυβέρνησις δεν είχε
κανένα προηγούμενο που να βασισθί σ'
αυτό και να δεχθί την αίτησι της κ. Βε-
σπούκι. Η δύναμις όλη ήταν συγκεντρωμέ-
νη στα χέρια του Δημοκρατικού Κόμματος
που κατ' αρχήν ήταν αντίθετο σε κάθε τι
που δεν θα τό επέτρεπε, κατηγορηματικά,
τό Σύνταγμα. Κατά συνέπειαν ή αίτησις
της 'Ιταλίδος δεν έγινε δεκτή από την ει-
δική έπιτροπή, ή όποια μ' ένα έγγραφο
που θεωρείται μοναδικό στα κοινοβουλευ-
τικά χρονικά της 'Αμερικής έξέφραζε την
λύπη και την άδυναμία του Κογκρέσσου
να εισακούσθ την παράκλησί της. Τό έγ-
γραφο κατέληγε με την σκιαγραφία της
'Ιταλίδος, την όποιαν μας την παρουσιάζει
έτσι: «...έναν, άξιοπρεπή, χαριτό-
δρυτον κυρία, προικισμένη με ύψιστην
πνευματικήν καλλιέργειαν και καρδίαν
παλλούσαν διά την 'Αμερικήν και την άν-
θρωπινήν έλευθερίαν».

Η έπιτροπή όμως, αν και άπέρριψε την
αίτησιν της κυρίας Βεσπούκι, έκαμε κάτι
άλλο γι' αυτήν. Στο ίδιο έγγραφο συνη-
τούσε την 'Ιταλίδα στον άμερικανικό
λόο και έπεκατέτο την γενοικιοδωρία του
γιατί έλεγε «τό όνομα της 'Αμερικής, τό
όνομα δηλαδή της πατρίδος μας έπρεπε
να τιμηθί εις τό πρόσωπον της έξορίστου,
από τόν πρόγονον της όποιαν έχομεν τό
μέγα και ένδοξον όνομα».

Η σύστασις αυτή άξίζει πολύ περισσό-
τερο από ό,τι στην αρχή φαινόταν. Ό κο-
σμήτωρ του Κογκρέσσου άνοίξε κατάλογο
εράνων ύπέρ της λατινικής δημοφιλίας
στον όποιον έσπευσαν να έγγραφουν ύ-
πουργοί, γερουσιασται, βουλευται, δικα-
σται, όλοι οι άνώτατοι βαθμοί της 'Α-
μερικής, τραπέζιται, έμποροι, πλούσιοι ει-
σοδηματiai, μολονότι κανείς δεν ήξερε από
που ξεουτρώσε ή λατινική αυτή όμορφία,

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Μία ή δύο έβδομάδες άκόμη και ή 'Ιτα-
λίδ έξόριστος θάπαινε στα χέρια ένα χρη-
ματικό ποσό—πρόϊον του εράνου—ίκανό
να της έξασφαλίσθ ως τό τέλος του βίου
της την πολυτελέστερη ζωή. Τότε όμως
άκείδως, άρχισαν να κυκλοφορούν μερικές

περίεργες φήμες, οι όποιες, όπως άπεδεί-
χθη, προήρχοντο από τις ζένες προσείες,
που δεν συνεμρίζοντο τον γενικό ένθουσια-
σμό για την 'έξορίστου. Καί όχι μόνο αύ-
τό, αλλά την είχαν κρατήσει σε άπόστασι
και σε καμμία τους δεξιόσσι δεν έκάλεσαν
την 'Ιταλίδα σαγήνεύτρα.

Οι φήμες έλεγαν ότι δεν ήταν ή κυρία
'Αμέρিকা Βεσπούκι, αλλά ότι είχε ένα ύ-
ποπτο παρελθόν στο Παρίσι και την Φλω-
ρεντία. Υστερότερα οι φήμες προσέλαβαν
περισσότερο συγκεκριμένη μορφή. Έλεγαν
πως υπήρχε έρωμένη του δούκως της 'Ορ-
λεάνης, υιού του βασιλέως Λουδοβίκου —
Φιλίππου της Γαλλίας και ότι ή ιστορία
της έξορίας της ήταν έντελώς διαφορετική.
'Απλούστατα, είχε υποχρεωθεί να έγκατα-
λείψη τό Παρίσι, όταν είχαν κοινολογηθί
οι σχέσεις της με τόν δούκα της 'Ορλεά-
νης.

Η κοινωνία της Βασιγκτων άνεστα-
τώθη. Οι «400» ιδία, οι άριστοκρατικές
δηλαδή οικογένειες της άμερικανικής πρω-
τεύουσας, δεν μπορούσαν να συχωρήσουν
τόν έμπαιγμόν τους από την 'Ιταλίδα τυ-
χοδιώκτιδα.

Πολλοί όμως δεν ήθελαν να πιστέψουν
τις φήμες, όταν παρουσιάσθηκε μία μονα-
δική ευκαιρία για την έπιβεβαίωσι ή την
διάψευσί τους. Ο άδελφός του δούκως της
'Ορλεάνης, ό νεαρός πρίγκηψ Ζουανβίλ,
είχε ξεκινήσει από την Γαλλία κι' έρχόταν
στην 'Αμερική. Κι' έτσι, όλοι οι 'Αμερικα-
νοί, από τό προέδρου ως τόν τελευταίο
πολίτη, περίμεναν με χτυποκάρδι την άφι-
ξί του Γάλλου πρίγκηπος, που θα διέλυε
τό μυστήριο της ζωής της κ. Βεσπούκι.

Πράγματι, έφθασε ό πρίγκηψ του Ζουαν-
βίλ και με μία του δήλωσι, στην όποιαν
περιελάμβανε και ένας ύπαινιγμός, όχι
και τόσον εύχάριστος για την 'Ιταλίδα,
κατεκρήμισε τόν χάρτινό της πύργο.

Άλλ' ή 'έξόριστος δεν ήταν γυναίκα
να χαθί εύκολα. Είχε λάβει εν τώ μεταξύ
τά μέτρα της: Κρυφά, χωρίς κανείς να την
πάρη είδησι, είχε συνθέσθ μ' έναν πλουσι-
ώτατο Νεοϊορκέζο κι' όταν άπεκαλύφθη
ποιά ήταν κατέφυγε σ' αυτόν. Άπομμε-
νωμένη, έζησε μερικά χρόνια μαζί του,
αλλά και χωρίς τό παραμικρό να της λεί-
πη και ως την εποχή, που ό 'Αμερικανός
έρασστής της άπέθανε.

Τότε, όταν διεπίστωσε ότι δεν την άνέ-
φερε στη διάθίκη του, επέστρεψε στη
Γαλλία και σε λίγο έδαφάρβωθη στον ήμι-
κόσμο του Παρισιού.

Τί άπέγινε ή γυναίκα αυτή που κατέ-
κτησε για ένα μικρό χρονικό διάστημα ό-
λους τούς 'Αμερικανούς, λέγει τό άμερικα-
νικό περιοδικό, που γράφει τά παραπάνω
δεν ξέρουμε.

Τό μόνον είνε βέβαιον ότι οι άκαμπτai
πολιτικοί και οι σεβάσιμοι δικασται και
νομοθέται έφθασαν σ' ένα γού άνακουφίσεως
μόλις ή κυρία 'Αμέρিকা Βεσπούκι έγκατέ-
λειψε τό άμερικανικό έδαφος.

ΛΕΩΝ ΣΙΤΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΕΡΙ ΗΘΟΠΟΙΪΑΣ

Ό λ ο χ ί α ρ.—Τί δουλειά έκάμεις
τουό λόγου σου πρίν έρθης στο στρατό;
Ό σ τ ρ α τ ι ώ τ η ς.—Ηθοποιός,
κύρ λοχία.

Ό λ ο χ ί α ς.—Κρίμας σ' εμένα, κά-
κομοίρη μου! Ηθοποιός και να μην μπο-
ρής να παραστήσης έναν άπλο στρατιώ-
τη;

ΤΙ ΘΑ ΕΛΕΓΕ

Η σ ύ ζ υ γ ο ς.—Μ' αυτό τό θρώμι-
κο σακκάκι πήγες στο γραφείο, Νίκα
μου; Τί θα λέγα ό συνάδελφός σου;
Ό σ ύ ζ υ γ ο ς.—Α!... Είμαι κι'
αυτός πάντρεμένος!

ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Ένα λογοτεχνικό αισθηματικό αριστουργηματάκι της ΑΛΙΣ ΝΤΑΡΝΑΚ

—'Αντίο, Φίλιππε!

Η λεπτή σιλουέττα, με το ρόζ φόρεμα, έπλαισιώθηκε για μια στιγμή στην είσοδο της βεράντας, που την έγείμιζαν χρυσόπορφυροι χαίμαρροι του ήλιου που θα βασίλευε σε λίγο.

Ένας νέος άνδρας σταμάτησε τη δουλειά του και σήκωσε το κεφάλι. Ήταν γιατρός και φαινόταν κουρασμένος από τον κάματο της ημέρας και τη ζέστη.

—'Αντίο, Μπέττυ...

Ένα ελαφρό τρίξιμο ακούστηκε στα σκαλοπάτια, ένας σπασμωδικός βήχας, ένας βήχας που τον έγνώριζε καλά ο νέος. Ξανάφθασε πάλι ο βήχας σε λίγο από τον κήπο που τον έπλημμυριζαν τα άρωματά των λουλουδιών. Ο Φίλιππος χωρίς να το θέλη, έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο όπου έφθαναν τα μακρὰ κλώνια μιας βαλάντιδας. 'Ανάμεσα από τα φύλλα ξεχώρισε τη λεπτή σιλουέττα, να σπεύδη προς την έξωπορτα. Σιγή... αόριστη. Το ρόζ φορεματάκι σαν να έδισταζε για μια στιγμή, ύψωσε τα βλέμματα προς το παράθυρο από το οποίο έβλεπε ο Φίλιππος. Κι' έπειτα, απότομα, το ρόζ φορεματάκι πέρασε την έξωπορτα.

Στο ήρεμο δειλινό, άκουστηκε το γειτονικό ρολόι να σημειώνει την ώρα, ανάμεσα στις τριλλίες των πουλιών που πήγαιναν να κοιμηθούν. Ο Φίλιππος το ήξερε πώς η Μπέττυ δεν θα ξαναγύριζε. Ω,

τά πράγματα δεν έπληραν τη μορφή του δράματος! Για όλους ήταν γεγονός: χωρίς σημασία ή αναχώρησις της κ. Κρουαζόν σε μια μακρινή της θεία. Τα φερσίματα όμως στην μικρή πολιτεία, του όμορφου εκείνου νεαρού ξένου που δεν έννοουσε να φύγει από το ξενοδοχείο, οι περιπτώσεις του λόγου-ρα στη βίλλα, οι περιπλανήσεις της Μπέττυ στην έσοχη, έφώτισαν με μιάς τον νεαρό γιατρό.

Υπέφερε. Το ήξερε καλά πως υπέφερε. Το ένστικτό του όμως του μιλούσε για όλα, του είχε αποκαλύψει τα πάντα. Είχε εντούτοις, αφάνταστη θέληση και με τη θέλησή του θα κατέπνιγε τον πόνο του. Ναι, είχε το ένστικτο που του απέκαλυψε την αλήθεια, αλλά και τη θέληση να πνίξη την οδύνη. 'Ετσι, χωρίς λόγια περιττά, χωρίς φιλονεικίες, χωρίς θόρυβο, της έδωσε την έλευθερία που του έζητούσε, σιωπηλά.

—'Αλλά νά, τί ετράβηξε άμέσως την προσοχή του νεαρού γιατρού μόλις συνετέλεσε η φυγή της γυναίκας του:

Το μικρό χρυσωμένο κλουβί της Μπέττυ, που ήταν όπως πάντα κρεμασμένο στη βεράντα. Το αϊμαλωτισμένο πουλάκι, μια καρδερινούλα, ανέδιδε τα τελευταία της τερέτισματα μέσα στο δειλινό. Κανείς δεν το είχε φέρει στο σπίτι... 'Ετσι, μόνο του έφθασε ένα πρωί... 'Εμπήκε στο μπουντουάρ της Μπέττυ κι' αυτή τώπιασε και τώβαλε στο χρυσωμένο κλουβί. Ξτυπούσε τώρα τις φτερουγισμένες του και τις ζετινάδες προτού κουρνιάσει στο καλαμάκι του. Το πουλί ζετινάχτηκε άλλη μια φορά και ώρμησε έξω. Πέρασε από το ανοιχτό παράθυρο με τερέτισμα χαράς.

Πήγε κι' έκάθισε στο ψηλά κλαδιά της καστανιάς. Ο Φίλιππος το παρακολούθησε με τα μάτια άρκετη ώρα... 'Εξαφνα, το πουλάκι έδιστασε... Σαν να φοβόταν αυτή την άπροσδόκητη έλευθερία...

Και ο νεαρός γιατρός άκινήτος, άρχισε να κλαίει.

Σεπτέμβριος. Με τις πρώτες καταχνιές, ξεσπά το μεγάλο δράμα. Έρχεται ο πόλεμος. Ο Φίλιππος —κινητοποιείται και πρέπει να φύγει μετά λίγες ή μέρες στο μέτωπο...

Και είνε αυτό το πρωί, ένα πρωί παρόμοιο με όλα τα άλλα γκριζα πρωινά, που το δυνατό θάλλει και η κορφή του δεν ορθώνεται στον γαλάζιο ουρανό, αλλά χάνεται μέσα στα σύννεφα. Η Νανά, η γρήα υπηρέτρια, μπαίνει σιγά και τον ελδοποιεί πως μια πελάτις θέλει να του μιλήσει.

Μια άοριστη διαίσθησις τον κάνει να διατάξει για λίγα δευτερόλεπτα. Δεν ξέρει και ο ίδιος γιατί. Λέει όμως στην Νανά να την εισαγάγει, και σε λίγο η επισκέπτρις διαγράφεται στην είσοδο του δωματίου. Πικρό βέλο κρύβει τα χαρακτηριστικά της κι' ένα τριμμένο έπανωφόρι σκεπάζει το σώμα της, που θα μπορούσε νάνε το σώμα μιάς γρήας, ή μιάς νέας κοπέλλας.

—Τί με θέλετε; τη ρωτά άπλά.

Τα λεπτά έρχονται και περνούν και εκείνη τηρεί σιγή.

Το αδύνατο όμως χέρι της ύψώνει το πικρό πέπλο και τότε προβάλλει ένα λιπόσαρκο πρόσωπο, που δύσκολα θα μπορούσε κανείς να το αναγνωρίσει... 'Η Μπέττυ;! Ναι, η Μπέττυ, άλλ' όχι και η ώραία, εύθυμη γυναίκα των ευτυχισμένων ημερών! Τα μεγάλα της μάτια τα φλέγει ο πυρετός, το ίδιο και τα μάγουλά της που είχαν τό δυσσινί χρώμα που δίνει ή έξαψις της άρρώστειας.

Τη ρωτά για να τελειώσει το γρηγορότερο ή θλιβερή αυτή συνάντησις.

—'Ήσουν δυστυχισμένη; 'Η Μπέττυ ψιθυρίζει:

—Ναι... δεν καταλάβαινα, Φίλιππε...

Της έρχεται βήχας και λίγο άκόμη και θα σωριασθή χάμα. 'Ο γιατρός την διατάσσει με την έπιβολή του επιστήμονος που δεν υπακούει παρά στο καθήκον του:

—Γδύσου νά σ' άκροασθώ.

—Εκείνη κουνά το κεφάλι, με λύπη.

—'Οχι, δεν άξίζει τον κόπο. Ξέρω πως πιά δεν υπάρχει σωτηρία.

Και όμως τον κυττάζει με αγωνία, ένψ εκείνος την εξέταζει...

—'Εξαφνα ο Φίλιππος σηκώνεται κατακίτρινος και κλείνει τα μάτια. Γίνεται πάλι μέσα του: Πετάνε στο δρόμο μιάς έτοιμοθάνατη; Πριν λίγο άκόμη θα μπορούσε να της πη: «Νά, εκεί είνε το νοσοκομείο! Πήγαινε! Οι νοσοκόμες θα σε περιποιηθούν!» Τώρα όμως που ξέρει... Τώρα που ο ίδιος έδιάβασε τη θανατική καταδίκη; Τώρα δεν είνε ή λύπη που τον συντρίβει, αλλά κάτι χειρότερο. Σαν νάπαθε ή θέλησίς του πλήρη εξουθένωση, ένα αισθημα άφοσίωσης, μια θερμή στοργή γι' αυτή την γυναίκα, που τον τραυματίσε πριν από τον πόλεμο, τον πλημμυρίζει... Σηκώνεται, την πιάνει από τους ώμους μ' άπέραντη γλυκύτητα. 'Εκείνη τον κυττάζει, ένώνει τα χέρια, έκλιπαρεί:

—Φίλιππε, μη με διάξεις...

—'Ελα, της άπαντά, ή Νανά θα σε περιποιηθή...

Και τότε, άργά, το βλέμμα της έτοιμοθάνατης στρέφεται προς το άδειο κλουβί, το μικρό κλουβί που είνε πάντα κρεμασμένο στη βεράντα.

—Ω, δεν πρέπει, Φίλιππε, του λέει, ν' άνοίγωμε την πόρτα στα πουλιά που δεν ξέρουν να πετάζουν.

ΑΛΙΣ ΝΤΑΡΝΑΚ

ΜΕΓΑΛΟΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ κατά την Μεγάλη Έβδομάδα, παρασκευάζουν μιά μεγάλη ποσότητα μικρών ψωμιών, παραγεμιστά τσουρέκια, γλυκίσματα, αλαντικά και πιζα νκι, δηλαδή αυγά βραστά γενικώς και ζωγραφισμένα με παραστάσεις ιστορικές ή έθνικούς θρύλους, και τα όποια, σε μερικές περιοχές, είνε αληθινά έργα τέχνης. Ένας παπās περιέρχεται τα σπίτια και άγιάζει όλα αυτά τα τρόφιμα, ή τα άγιάζει μέσα στην εκκλησία.

Από τη Μεγάλη Παρασκευή το πρωί, νηστεύουν άπολύτως ως το Μεγάλο Σάββατο. Το Σάββατο βράδυ όμως το δείπνο είνε άφθονο. Το τραπέζι στολίζεται ωραιότατα: στη μέση των γλυκισμάτων, των κρεάτων και των διαφόρων αλαντικών θρονιάζεται ένα άρνι... τεχνικό. Πριν άρχισα το δείπνο, κόβουν ένα πιζα νκι (αυγό σκληρά βραστό) σε μικά κομμάτια, που τα τρώει όλη ή οικογένεια, έκφράζοντας τις καλύτερες εύχές.

Την Δευτέρα, μετά την λειτουργία γίνεται ο ραντισμός ή το σμίγκουσι. Στις πόλεις, άρκούνται σε μικρά δοχεία και ραντίζονται διακριτικά τους φίλους των, στα χωριά όμως είνε πιο γενναϊόδωρο.

Φυσικά, όλα αυτά συνδέωναν στο παρελθόν, γιατί έφαιτο ή χειμαζομένη Πολωνία, δεν είνε βέβαια δυνατόν να γιορτάσει τόσο εύχάριστο Πάσχα...

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13 ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι Άμερικανοί, περισσότεροι ίσως από κάθε άλλον λαό της Γης, θεωρούν τον αριθμό 13 ως γρουσουζίκιο. 'Εν τούτοις, γράφει ένα άγγλικό περιοδικό, σε κανένα άλλο Κράτος ο αριθμός 13 δεν έχει τόσο έπίσημη, τρόπον τινά, θέση, όσο στις 'Ηνωμένες Πολιτείες. 'Επάνω από το κεφάλι του άετού του έθνισμού των υπάρχουν 13 αστέρια, και κάθε φτερούγα του άετού άποτελείται από 13 φτερά. 'Ο κλάδος ή λεία, που κρατά ο άετός με το δεξί του πόδι, έχει 13 φύλλα, και τα έξι, που κρατά με το άριστερό είνε επίσης 13.

Δεκατρία γράμματα άποτελούν το ρητό του έθνισμού των. 'Όταν οι 'Ηνωμένες Πολιτείες άπετέλεσαν κράτος, άπετελείτο από 13 Πολιτείες και 13 αντιπρόσωποι υπέγραψαν την δήλωσι της 'Ανεξαρτησίας. Δεκατρείς κανονισμοί, από το στρατόπεδο του Ουάσιγκτον άγγγγειλαν στον κόσμο την ίδρυσί του Κράτους των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Η ΤΡΕΛΛΗ

Δραματικό διήγημα του ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

Στάσου! Οι μπεκάτσες... είνε ο κ. ντ' Άντολέν, οι μπεκάτσες μου θυμίζουν ένα πολύ άπαίσιο άνέκδοτο του πολέμου.

Ξέρεις το κτήμα μου στο πρόσγειο Κορρέιγ. Κατοικούσα εκεί, τη στιγμή που έφθασαν οι Γερμανοί. Είχα τότε μιά γειτονιά σχεδόν τρελλή, ή όποια είχε χάσει το λογικό της άπ' τ' άλλεπάλληλα χτυπήματα της μοίρας. 'Άλλοτε, σε ήλι-κός εικόσιπέντε χρόνων, έχασε μέσα σ' ένα μήνα τον πατέρα της, τον άνδρα της και το νεογέννητο παιδάκι της.

Όταν ο θάνατος μπή μιά φορά σ' ένα σπίτι, ξανάρχεται σχεδόν πάντοτε άμέσως, σαν να έμαθε την πόρτα. 'Η καύμενη ή γυναίκα, τσακισμένη άπ' τη λύπη, έπεσε στο κρεβάτι και παραλήρουσε έπί έξη εβδομάδες. 'Επειτα, ένα είδος ήμερης έξαντλήσεως διεδέχθη αυτή την τρομερή κρίσι, έμεινε άκίνητη, έτρωγε ελάχιστα και μετά κόπου, και κινούσε μόνον τα μάτια. Κάθε φορά που προσπαθούσαν να την σηκώσουν, έφώναζε σαν να την έσκότωναν. Την άφιναν λοιπόν πάντοτε πλαγισμένη και δεν την έδγαζαν άπ' τα σεντόνια της παρά μόνον όταν ήθελαν να την πλύνουν και ν' άερίσουν το κρεβάτι.

Κοντά της, έμεινε μιά γρήα υπηρέτρια, που της έδινε που και πού να πιή κάτι ή να μασήσει λίγο κρέας κρύο. Τί γινόταν μέσα σ' αυτή την άπελπισμένη ψυχή; Κανείς δεν τώμαθε ποτέ, γιατί δεν ξανάμιλησε. Θυμόταν τους πεθαμένους; 'Όνειρο πολούσε θλιμμένη, χωρίς καμιά συγκεκριμένη άνάμνησι; 'Η, καλύτερα, ή έκμην-δενισμένη της σκέψις έμεινε άκίνητη σαν στάσιμο νερό; 'Επί δεκαπέντε χρόνια έμεινε έτσι κλεισμένη κι' έρημη.

Ήρθε ο πόλεμος. Τις πρώτες μέρες του Δεκεμβρίου μπήκαν οι Γερμανοί στο Κορρέιγ.

Το θυμάμαι αυτό σαν χθές. 'Εκανε μιά τρομερή παγωνιά κι' ήμουν ξαπλωμένος σε μιά πολυθρόνα, όπου με είχε καρφώσει ή αρθρίτις, όταν άκουσα τον βαρύ και ρυθμικό κρότο των θημάτων τους. Τους είδα να περνούν μπροστά άπ' το παράθυρό μου. Παρήλυναν άτέλειωτα, όλοι ίδιοι, μ' αυτό το βάδισμα που τους κάνει να μοιάζουν με νευρόσπαστα και που τους ξεχωρίζει τόσο πολύ από κάθε άλλον στρατό.

΄Επειτα οι άρχηγοί έμοίρασαν τους άν-

δρες στα διάφορα σπίτια. Στο δικό μου έτοποθέτησαν δέκα έπτά. Στις γειτονιάς, της τρελλής, έβαλαν δώδεκα, μεταξύ των οποίων κι' έναν λοχαγό, άνθρωπο άξεστον, δίκαιο και δύστροπο.

Κατά τις πρώτες ήμέρες, όλα έπληγαν καλά. Είχαν πη οι διπλανοί στον άξωματικό ότι ή κυρία ήταν άρρωστη και δεν άνησυχουσε διόλου. 'Αλλά σε λίγο αυτή ή γυναίκα που δεν την έδλεπαν ποτέ, του έκίνησε την περιέργεια και ζήτησε πληροφορίες για την άρρώστεια της. Τού άπήνησαν ότι ήταν κατάκοιτη από δεκαπέντε χρόνια έπειτα από μιά τρομερή λύπη. Δεν έπίστευε φυσικά τίποτε και φαντάσθηκε ότι ή καύμενη ή τρελλή δεν άφινε το κρεβάτι της από υπερφάνεια, για να μη δ' τους κατακτητές, να μην τους μιλήσει και να μην τους άγγίξει.

΄Επείμεινε να τον δεχθή και τον έμπασαν στο δωμάτιό της. Με τόσο άπότομο, διάταξε:

—Θά σάς παρακαλέσω, κυρία, να σηκωθείτε και να κατέδετε, για να σάς δούμε. 'Εκείνη έγύρισε τα άπλανή μάτια της προς αυτόν και δεν άπάντησε. 'Εκείνος ξαύαπε:

—Δεν θ' άνεχθώ την αυθάδεια. 'Αν δεν σηκωθείτε με το καλό, θα δρώ τον τρόπο να σας σηκώσω διά της βίας.

Δεν έκανε καμιά κίνησι κι' έμεινε πάντοτε άκίνητη σαν να μην τον είχε δει.

'Εκείνος έλυσσαγε, παίρνοντας αυτή τη σιωπή για μιά μεγάλη περιφρόνησι.

Κι' έπρόσθεσε:

—'Αν δεν κατέδετε αύριο...

΄Επειτα βγήκε άπ' το δωμάτιο.

Την έτοιμή, ή γρήα υπηρέτρια, φοδισμένη, θέλησε να την ντύση. Μά ή τρελλή άρχισε να ούρλιαζε και να χτυπιέται. 'Ο άξωματικός άνέθηκε γρήγορα - γρήγορα κι' ή υπηρέτρια πέφτοντας στα γόνατα, έφώναξε:

—Δεν θέλει, κύριε, δεν θέλει. Συγχωρήστε την, είνε τόσο δυστυχισμένη.

'Ο άξωματικός έμεινε σαν σπεννοχωρημένος, μη τολμώντας παρ' όλο το θυμό του, να διατάξη τους άνδρες του να την σηκώσουν άπ' το κρεβάτι. Μά εαφνικά άρχισε να γελά κι' έδωσε μιά διαταγή γεμανιστί.

Και σε λίγο έβλεπε κανείς να βγαίνω

ένα άποσπασμα, που κρατούσε ένα στρώμα, όπως κρατούν ένα φορείο.

Σ' αυτό το κρεβάτι, που δεν το είχαν διόλου χαλάσει, ή τρελλή, πάντοτε σιωπηλή, έμεινε ήσυχη, αδιάφορη στα γεγονότα, έφόδρος την άφιναν πλαγισμένη. Ένας άνδρας άκολουθούσε από πίσω κι' έκρατούσε έναν μπόγο με γυναικεία ρούχα.

Κι' ο άξωματικός έλεπε, τριβοντας τα χέρια:

— Τώρα θα δούμε αν δεν μπορεί να ντυθή μόνον σου και να κάμης έναν μικρό περίπατο.

΄Επειτα είδαμε την άκολουθία ν' άπομακρύνεται με κατεύθυνσι προς το δάσος 'Ιμοδίλ.

Δυό ώρες άργότερα έγύρισαν μόνον τους οι στρατιώτες.

Δεν ξανάμαθε ποτέ την τρελλή. Τί την έκαμαν; Πού την έπληγαν; Δεν το μάθαμε ποτέ.

Το χιόνι έπεφτε τώρα μέρα-νύχτα, σπιδανώνοντας τις πεδιάδες και τα δάση. Οι λύκοι έρχόντουσαν και ούρλιαζαν ως τις πόρτες μας.

Με κατείχε ή σκέψις αυτής της χαμένης γυναίκας κι' έκαμα πολλά διαδήματα στις γερμανικές άρχες, για να κατορθώσω να πάρω πληροφορίες. Έκινδύνευα να τσιφε-κισθώ.

Ξανάρθε ή άνοιξις. 'Ο στρατός της κατοχής άπεμακρύνθηκε. Το σπίτι της γειτονιάς μου έμεινε κλειστό. Καινούργιο χορτάρι έφύτρωνε στις άλδες.

'Η γρήα υπηρέτρια πέθανε το χειμώνα. Κανείς δεν ήσυχολετο πιά μ' αυτήν την περιπέτεια και μόνον έγω την σκεφτόμουν άδιάκοπα.

Τί την έκαμαν αυτή την γυναίκα; ΄Εδραπέτευσε άραγε μέσα στα δάση; Την έμάζεψαν μήπως πουθενά και την έβάλαν σε κανένα νοσοκομείο, άπαγορεύοντας να μαθευτή τίποτε γι' αυτήν; Σιγά-σιγά ώστος άρχισα να την ξεχνάω.

Όπου, το άκόλουθο φθινόπωρο, οι μπεκάτσες πέρασαν κατά μάζες και καθώς ή έρβρίτις μου είχε υποχωρήσει, ετράβηξα ως το δάσος. Είχα σκοτώσει τέσσερα — πέντε πουλιά, όταν έχτύπησα ένα, το όποιον έξαφάνιστηκε μέσα σ' ένα χαντάκι με κλαδιά. 'Υποχρεώθηκα να κατέβω για να το μαζέψω. Το βρήκα πεσμένο κοντά σε μιά νεκροκεφαλή. Κι' άπότομα ή άνάμνησις της τρελλής ήρθε στο μυαλό μου σαν γροθιά. Πολλοί άλλοι είχαν ξεμυχθεί ίσως σ' αυτό το δάσος την ίδια εκείνη άπαισία χρονιά. Μά δεν ξέρω γιατί ήμουν βέβαιος σ'ας λέω, ότι είχα μπροστά μου τη νεκροκεφαλή της δυστυχισμένης τρελλής.

Ξαφνικά κατάλαβα, τα έμάντευσα όλα. Την έγκατέλειψαν έπάνω σ' εκείνο το στρώμα μέσα στο κρύο κι' έρημο δάσος. Και αυτή, πιστή στην έμμομη ιδέα της, άφέθηκε να πεθάνη υπό το πικρό κι' έλαφρό χυοδί του χιονιού, χωρίς να κουνήσει το χέρι ή το πόδι.

΄Επειτα, οι λύκοι την κατεβρόχθισαν. Και τα πουλιά έφτιαξαν τις φωλές τους με το μαλλί του ξεσχισμένου της στρώματος.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΑΝ

ΝΥΧΤΕΡΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΘΟΥΣΙΑΣ

Στις 'Ολλανδικές 'Ινδίες οι νυχτερίδες χρησιμοποιούνται παρ' όλο που στον άγώνα κατά της έλονουσίας, γιατί έχει εξακριβωθεί ότι τα πετρώτη αυτά θηλαστικά τρέφονται κατά το πλείστον από άνωφελείς, τα κουνούνια δηλαδή που προκαλούν την έλονουσία. 'Από καιρό, λοιπόν, έχουν μεταφερθή δεκάδες χιλιάδες νυχτερίδες στα βαλτώδη μέρη, όπου ή έλονουσία κάνει θραύσι, και από τότε τα έπικινδύνα κουνούνια έχουν πολύ λιγώστεψει, άφου είνε εξημερωμένοι ότι κάθε νυχτερίδα σε διάστημα ενός μηνός καταβροχθίζει πολύ περισσότερα κουνούνια από όσα αντίστοιχόν, προς το δάσος του σώματός της.

18ον

—Γιατί τάχα ο Πήτερ, ευνέχισε ο χημικός, δεν θα μπορούσε να βρισκόταν στη θέση του σωφέρ του αυτοκινήτου σας; Δεν απουσίαζε, θυμάστε καλά, όταν μπήκατε σ' αυτό έσείς; Πώς εξηγείτε το ότι, κάποιον του είπατε να σας περιμένει σ' αυτό εδώ το γραφείο, εγκατέλειψε έτσι τον πυργο;

—Αλήθεια! Έκαμε η Λίλιαν με κάποια παραχή.

—Κι' έπειτα, νομίζω πως τίποτε δεν τον εμπόδιζε, όταν εγκατέλειψε το αυτοκίνητο στην κεκτημένη του ταχύτητα κι' άρχισε να περπατάει, όταν τα πόδια του από τη γέφυρα, να επιστρέφει στο εργοστάσιο πριν από εσάς να σας περιμένει πώς σας περίμενε ήδη εκεί...

—Μα αυτά, Χάρβεϊ, δεν αποτελούν, βέβαια, απόδειξη... Τό πολύ-πολύ να είναι απλές συμπτώσεις.

—Δεν αποκλείεται. Και γι' αυτό ακριβώς περιορίζομαι να υπογραμμίσω το παράδοξο των συμπτωμάτων αυτών. Σπεύδα, λοιπόν, να σας πω, πως ποτέ δεν έφρατασθη ότι ο Πήτερ είναι ο ίδιος ο "Αγνωστος" με την Κουκούλα, αλλά...

—Εδίστασε μια στιγμή ενώ το μέτωπό του εκυθρόπωνε.

—Αλλά; έπεμεινε η νέα με ανησυχία. —Είμαι απόλυτως πεπεισμένος ότι είστε συνένος του!», έπεβεδαίωσε τέλος ο νεαρός χημικός.

—Η Λίλιαν σιωπούσε. Χωρίς να το θέλει, εκλονίσθηκε έμπρός στη μεγάλη σταθερότητα με την όποιαν της μιλούσε ο φίλος της και δεν έδρισκε τίποτε να του απαντήσει.

—Εκείνος εξακολούθησε τότε, με ελαφρά τρεμάμενη φωνή, σαν κάποια απότομη συγκίνηση να του επέζε την καρδιά:

—Σας είπα ήδη, έπρόφερε άργα-αργά, ότι δεν θα ξαναδοκίμαζα να σας πείσω... "Ας τ' αφήσωμε, λοιπόν, όλα αυτά. Σας ικετεύω όμως, δείχνετε όσο το δυνατόν περισσότερο επιφυλακτική και προφυλάττεσθε... "Ο,τιδήποτε κι' αν συμβαίνει, θεωρώ πολύ επικίνδυνη την εύκολία με την όποιαν ο εξαδελφός σας μπορεί σ' κάθε στιγμή να σας πησιάζει. Θάπρεπε, τουλάχιστον, να παίρνατε μερικές προφυλάξεις απέναντί του και να είσθε πιο προνοητική. Και εν δυνάμει της τόσο θαθείας και μετά τόσο σεβασμού έκδηλουμένης λατρείας που τρέφω προς εσάς, δεσποινίς, επιτρέψτε με να σας καθικετεύσω γι' αυτό.

—Μ' αγαπάτε, λοιπόν, λιγάκι, έσείς, Χάρβεϊ; έρώτησε η Λίλιαν με τόνο που η προσποιητή ειρωνεία εις μάτην προσπαθούσε να κρύψει την πραγματική ταραχή που έννοιζε μέσα της.

—Εκείνος δεν αποκρίθηκε άμέσως. Την παρατηρούσε μόνο σιωπηλά.

Πόσο άμορφη ήταν τη στιγμή εκείνη!... Ποτέ του δεν είχε αντικρύσει τόσο καθαρά την ακτινοβολία καλλονής της...

Τού φαινόταν σαν μια ούρανια οπτασία: Τό δισυγγές της βλέμμα, που έγοήτευε... Τά λεπτότατα χρωματισμένα μάγουλά της... Οί ροδαλοί λοβοί των αυτιών της... Τά χείλη της, τό τόσο δροσερά, και τό δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

—Τά δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

—Τά δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

—Τά δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

—Τά δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

—Τά δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

—Τά δόντια της, που εξέπεμπαν μαργαρι-

περιβάλλει με τό ανηλεές και άγριο τού μίσος...

Περιωρίσθηκε ώστόσο να τόν ρωτήσει άπλώς με κάποια ειρωνεία:

—Λοιπόν, καύμενε μου Πήτερ, παρηγορήθηκες άποωδήποτε με την άπόφασί μου να μην άπουσιάζω;

—Εσφίξε εκείνος τά δόντια του με παραφορά, που μόλις κατόρθωσε να συγκαλύψει, κι' αποκρίθηκε ξηρά:

—Ξέρετε πολύ καλά, ότι δεν έμφορούμαι από κανένα από τά αισθήματα αυτά, που μου χαρίζετε τόσο γενναίωφρονα, άγαπητή μου εξαδέλφη...

—Ποτέ δεν έπέρασε από τό νου να σας συκοφαντήσω. Αλλά, έπρόσθεσε κυττάζοντας τον κατά πρόσωπο, δαν νομίζετε ότι, αφού εγώ δεν φεύγω πιά για την έξοχή, έσείς μάλλον θάπρεπε να κάμετε έναν περίπατο ως εκεί, για μερικές έβδομάδες;

Κατάλαβε τί ήθελε να τού πη ή εξαδέλφη του. Έδάγκωσε τά χείλη του με λύσσα και, τότε πιά, άνίκανος ν' αποκρίνη, για πολύ ακόμη, την νύχια του σκέψι:

—Έχετε άδικο να με ειρωνεύεσθε, Λίλιαν, είπα θυμωμένος. Και όμως κάμετε πολύ άσχημα να ξεχνάτε πως, αν τό ήθελα, θα βρισκόσαστε ύποχρεωμένη να μου παραχωρήσετε την διεύθυνσι τού εργοστασίου!

Η Λίλιαν έσέκωσε άπότομα τό κεφάλι και ρίχνοντας του μιάν άγέρωχη ματιά, τού είπα σε τόνο αυστηρό:

—Πώς; Τί σας συμβαίνει, λοιπόν, σήμερα και μου μιλάτε μ' αυτό τόν τρόπο; Έσθε λοιπόν σε τέτοιο βαθμό νευριασμένος, ή μήπως έπαυσα τυχόν να είμαι πιά ή κληρονόμος τού Ούνιθωρπ Ουάλντον και ύπάρχει εδώ κάποιος άλλος εκτός από μένα που έχει τό δικαίωμα να ύψωση έπι-

—Εκείνος δεν αποκρίθηκε.

—Αρκέσθηκε να ύψωση μονάχα τούς δ- μους και αφού άπέλησε τούς δυό νέους με μιάν λήθη ματιά, έδγήκε χωρίς να προσέχει τίποτε και χωρίς ν' άνακοινώση στην Λίλιαν για ποιόν λόγο είχε έρθει.

—Δεσποινίς, ίκέτευσε και πάλι ο Χάρβεϊ, βλέποντάς την να παραμένει σκυθρωπή, τό βλέπετε και ή ίδια τώρα... Πρέπει να δυσπιστήτε προς αυτόν. Είναι εκανός να διαπράξει τά πάντα...

—Όσο για μένα, σάς τό όρκίζομαι, δεν θα τόν ξεναφήσω πιά από τά μάτια μου ούτε για μιάν στιγμή...

ΑΠΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΣΕ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ

Μέσα στους δρόμους της Νέας Υόρκης ο Πήτερ έβάδιζε άσκοπα εκείνη την ώρα με βήμα που φαινόταν σαν να έτρίκλιζε, ενώ μέσα του έβραζε μιάν ύπόκωφη λύσσα εναντίον της Λίλιαν.

Τί τρόπος ήταν εκείνος με τόν όποιον τού είχε μιλήσει; Πώς τόν είχε ξεναγκάσει να νοιώσει την έπιβολή της; Με ποιόν τόνο τού είχε ύποδειξει πως έπρεπε να διώξει κάθε έλπίδα ότι θ' άνελάμβανε ποτέ την διεύθυνσι τού τηλεβόλοχρηστρίου;

Και όμως ήταν απόλυτη ανάγκη να την σφετερισθί με κάθε θυσία. Και γιά να τό έπιτύχει αυτό, ήταν άποφασισμένος να μην ύποχωρήσει έμπρός σε τίποτε.

—Θά γίνω εγώ κύριος! έγρύλλισε με όργη. Είμαι άποφασισμένος να συμβληθώ με τη Γερμανία, με τό διάβολο άκόμη, και τότε θα γίνω όπως εγώ τό θέλω...

Βαδίζοντας πάντοτε άσκοπα, ο Πήτερ έφθασε κάποια στιγμή σε μιάν πλατεία. Πιο πέρα εστάθμευε μιάν μακρυν γραμμή αυτοκινήτων. Έπλησίασε ένα άπ' αυτά.

Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να δώση στον σωφέρ την διεύθυνσι που ήθελε να οδηγηθί, έστράφηκε πίσω του με δυσπιστία.

Σε μικρή απόστασι άπ' τό αυτοκίνητο που είχε πάρει, ένας νεαρός στεκόταν έμπρός στο άνοιχτό πορτόνι ενός άλλου αυτοκινήτου.

Τό μάτια τού Πήτερ άνοιχθηκαν τότε άπότομα.

Ο άγνωστος εκείνος νεαρός ήταν ένα άτομο που πολλές φορές ως τότε τό είχε

συναντήσει στο δρόμο του.

Κάτω δε από τό κάπως ιδιότροπο παρράστημά του δεν ήταν και πολύ δύσκολο να καταλάβη κανείς πως ήταν άστυνομικός.

Κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο. Τόν έκατασκόπευαν. Αλλά, για λογαριασμό ποιανού; Και για ποιόν σκοπό;

Ποιός, λοιπόν, είχε συμφέρον να μαθαίνη πού έπηγαινε; Μήπως ή Λίλιαν είχε διοργανώσει την έναντίον του αυτή κατασκοπεία;

Ο Πήτερ δεν έδίστασε ούτε στιγμή. Διευθύνθηκε προς τόν άγνωστο και άκουμπώντας τό χέρι στον ώμο του, τόν έρώτησε ειρωνικά:

—Με παρακολουθείτε, δεν είναι έτσι; Ο άγνωστος, που ταραχθηκε από τό ξάφνιασμα αυτό, χωρίς να πολυσκεφθί, δεν άνήθηκε την άποστολή του.

—Μάλιστα, κύριε, έπεβεδαίωσε έμδρόντητος.

Η σύγχυσις, αλλά και ή έτοιμότης του αυτή άφώπλισε τόν συνομιλητή του, που έκρινε σωστό να μην πάρη τό πράγμα άπ' τό τραγική πλευρά.

—Τότε, είπα γελώντας, είναι φανερό πως βαδίζομε προς την ίδια διεύθυνσι. Γιατί, λοιπόν, να πάρωμε δυό άμαξίαι; Έχετε τη φιλική καλωσύνη να δεχθίτε μιάν θέσι στο δικό μου αυτοκίνητο;

Ο ντέκτεκιβ, που κατάλαβε ότι την είχε πάρει, προσπάθησε να δείξη τούλάχιστον ότι δεν τάχανε και τόσο εύκολα.

—Αφού μου την προσφέρετε, κύριε, είπα άπλά.

Και εκάθησε δίπλα στον τολμηρό του συνομιλητή.

—Δεν θα μου φανερώση δέβαια, για λογαριασμό ποιανού εργάζεται, διαλογίζοταν ο Πήτερ ενώ τό αυτοκίνητο έτρεχε προς τά έμπρός. Είναι άνώφελο, λοιπόν, να τόν ρωτήσω...

Θά προσπαθήσω μονάχα να φανώ περισσότερο πανούργος άπ' αυτόν και να τού δώσω ένα μαθηματάκι, που να τόν κάμη να χάση τη διάθεσι να με παρακολουθί στο μέλλον. Δεν θα μου είναι άλλως τε και πολύ δύσκολο να τυλίξω τόν χονδροβλάκα αυτόν...

Ξαφνικά, καθώς σε μιάν στροφή του δρόμου περνούσε έμπρός από ένα μπάρ, ο Πήτερ έσκυψε προς τόν σωφέρ:

—Στόπ!, τού φώναξε.

Και σκυδόντας προς τόν σύντροφό του: —Θέλετε να πάρωμε μαζί ένα κοκταίλ; έρώτησε με φιλικόν τόνο.

Ο ντέκτεκιβ εκούνησε τό κεφάλι άρνητικά:

—Όχι, έπιθύρισε, σάς εύχαριστώ... —Σοβαρώς;

—Μας είναι άπηγορευμένο να πίνωμε τό παραμικρό κατά τό διάστημα της ύπηρεσίας μας!

—Τότε δεν έπιμένω... Κουτό, άλλ' εύσυνειδητό αυτό τό καλό παλληκάρι!, έπρόσθεσε μέσα του.

Και συνέχισε ύψηλφωνα: —Εύαρεστηθήτε τότε να μείνετε εδώ για μιάν στιγμή, φίλε μου, έως ότου επιστρέψω. Εγώ φοβά από τη δίψα...

Ο ντέκτεκιβ δεν είχε άλλο τίποτε να κάμη πιά παρά να όπλισθί με ύπομονή. Κι' αυτό ακριβώς έκαμε. Περίμενε.

Περίμενε όμως πολύ... Και θάσαν μάλιστα πιθανόν πως θα περίμενε ως την επομένη άκυρπα.

Τό μπάρ εκείνο είχε δυό εισόδους, και κάθε μια έδίλεπε προς άλλον δρόμο.

Ο Πήτερ λοιπόν, μπαίνοντας από τη μιάν πόρτα, είχε βγί από την άλλη, αφού έπέρασε ήσυχα μέσα από τό κατάστημα.

Ο ντέκτεκιβ είχε κοροϊευθί. Όστόσο δεν έφάνηκε ν' άνησυχίσει και πολύ για την άποτυχία της άποστολής του.

Κατέβηκε από τό αυτοκίνητο, μπήκε στο μπάρ, τό είδε έρημο, διέκρινε την άλλη πόρτα και κατάλαβε πόσο έξυπνα τόν έγέλασαν.

Τότε, χωρίς περισσότερες συγκινήσεις, έπέστρεψε προς τόν σωφέρ.

—Την έπαθα, είπα. Ο άνθρωπός μου μου γλύστηρε μέσα από τά δάχτυλά μου... Κύτταξε, παρακαλώ, τί σημειώ-

4
ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
"Ενα αισθηματικό:
ΤΟ ΑΝΘΟΣ
ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ

της συγγραφέως της «Χάμικας»
Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ—ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

—Ενα βιβλικό:
«ΕΣΘΗΡ»

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
του συγγραφέως της «Κασσιανής»
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
(Κίμωνος Άττικού)

—Ενα ιπποτικοπειρατικό:
«Ο ΙΠΠΟΤΗΣ -

ΠΕΙΡΑΤΗΣ»

Του γίγαντος της Γαλλικής φιλολογίας
ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΑΪΜΑΡ

—Ενα δραματικό:
«Ο ΝΟΘΟΣ»

του κοσμογάρητου συγγραφέως της
«Λευκής ντέ Μοράν» ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ.

ΟΛΑ ΜΑΖΙ

(ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ)
σας τά προσφέρει
ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ

—Η διεύθυνσις τού «Θησαυρού»
συνιστά στους τακτικούς άνα-
γνώστας του όπως σπεύσουν
να εξασφαλίσουν εγκαίρως τόν
«Πασχαλινό Θησαυρό» προτού
έξαντληθουν όλα τά άντίτυπα,
διότι ή άνατύπωσις τού ύπερ-
πολυτελούς αυτού άλμψου θα
είνε άδύνατος αύτήν την φορά.

νει τό ταξίμετρό σας;

Και, αφού εκάνονσε τόν λογαριασμό του σωφέρ, τόν άποχαιρέτησε.

Ήταν άδύνατον να δείξη ευεγαλύτερη άφιλοκέρδεια στην άποστολή που τού εί-
χε άνατεθί.

Ο Πήτερ, ώστόσο, αφού εγκατέλειψε τό μπάρ, κατεβουσιασμένος από την έπιτυ-
χία τού στρατηγήματός του, είχε εξακο-
λουθήσει τό δρόμο του γελώντας μέσα του
στη σκέψι ότι ο ντέκτεκιβ εξακολουθούσε
δέβαια να τόν περιμένει στο αυτοκίνητο.

Τώρα μπορούσε, χωρίς να κατευθυνθί ήσυ-
χα προς τό μέρος όπου ήθελε να πάη.

Φθάνοντας εκεί στην Κάρτον Στρήτ, έ-
σταμάτησε έμπρός σ' ένα σπίτι με άρκε-
τά καλαίσθητο έξωτερικό κι' έχτύπησε τό
κουδούνι.

—Ενας ύπνρετής τού άνοιξε.

Θάταν όμως χωρίς άλλο γνωστός και
οίκείος εκεί μέσα ο Πήτερ, γιατί, χωρίς
να δώση τ' όνομά του, άρκέσθηκε να έρω-
τήση μ' ένα χαρακτηριστικό βλέμμα τόν
ύπνρετή, αν ο κύριος της κατοικίας έρι-
σκόταν εκεί.

—Αν ο κύριος έπιθυμή νάρη μαζί
μου, τού αποκρίθηκε άπλά ο ύπνρετής.

Τόν άκολουθήσε.

Ο εξαδελφος Ουάλντον ένόμιζε τόν έ-
αυτό του εξαίρετικά πανούργο. Όστόσο,
είχε βρή κάποιον πιο έξυπνο άπ' αυτόν.

Η άπλοϊκότης τού ντέκτεκιβ, τού όποιου
είχε νομίσει ότι τόσο εύκολα άπεκάλυψε
την ιδιοτητα, δεν ήταν παρά φαινομενική.

—Αν είχε ενεργήσει με τόση δέηση άδε-
ξιάς, τό είχε κόμει άπλάς και μόνο
για να έμποδίση τόν Πήτερ ν' άντιληφθί
έτι δεν ήταν μόνοι αυτός που τόν έκατα-
σκόπευε.

Δεύτερος ντέκτεκιβ, στην πραγματικό-
τητα, σύμφωνα με τό κλασσικό σύστημα
της άστυνομικής άρχής, κατεσκόπευε και
τούς δυό από μικρή απόστασι, και είχε τε-
θί εγκαίρως στα ίχνη τους.

Ο δεύτερος αυτός ντέκτεκιβ ήξερε όσο
και ο Πήτερ καλά, ότι τό μπάρ εκείνο εί-
χε δυό εισόδους.

Και δεν ήταν ή πρώτη φορά που τά
πρόσωπα που κατεσκόπευαν έδοκίμαζαν να
τους ξεγελάσουν μ' αυτό τόν τρόπο.

Αυτός λοιπόν, είχε προχωρήσει άπαθέ-
στατα μ' έαδιαφύρις προς την δεύτερη εί-
σοδο και είχε σταθύνει στον δρόμο...ού
περνούσε άπ' αύτήν, με την απόλυτη πε-
ποίθησι ότι θάβλεπε τόν άνθρωπο που πα-
ρακολουθούσε να έμφανίζεται σε λίγο προς
τό μέρος εκείνο.

Κι' όλα συνέβησαν ακριβώς όπως τά εί-
χε προείπει.

Τόν έπληρε λοιπόν από πίσω, χωρίς αυ-
τός, βέβαιος πιά ότι άππλήγνη από τόν
ντέκτεκιβ, να φαντασθί ούτε στιγμή ότι
κάποιος παρακολουθούσε τά ίχνη του.

Μετά, όταν άντελήφθη τόν Πήτερ να
μπαίνει στο ύπ' αριθμ. 25 οικημα, τόν έγ-
κατέλειψε, έψαξε εκεί γύρω του, ώσπου
βρήκε έναν τηλεφωνικό θάλαμο κι' έζήτη-
σε έπικοινωνία με τόν πυργο Ουάλντον.

—Ο κ. Γκρέχαμ; έρώτησε σιγανά.

—Ενώ, ο ίδιος, άκούσθηκε από την
άλλη άκρη τού σύρματος.

—Εδώ Β27...

—Α! άραία! Λοιπόν, έπέτυχαστε;

—Τελείως! Ο κ. Πήτερ μόλις μπήκε
στον αριθμό 25 της Κάρτον Στρήτ...

—Πολύ καλά... Έξακολουθήστε, χωρίς
να σας άντιληφθί, να τόν παρακολουθήτε
παντού και να με κρατήτε ένημερο τών κι-
νήσεών του.

Κι' ενώ ο ντέκτεκιβ, αφού ξανακρέμασε
τό άκουστικό, έπέστρεψε στο αυτοκίνητό
του, άπ' όπου εύκολα μπορούσε να έπι-
βλέπη τό σπίτι της Κάρτον Στρήτ, ο Πή-
τερ άνοιξε κάποιον «όδηγό» τών δρόμων
της πόλεως και έψαξε διαστικά στο στοι-
χείο Κ.

—Κάρτον Στρήτ... έδιάβασε σε λίγο,
αριθμ. 25. Καθγήνητ. Σίβη.

Έσκέφθηκε για μιάν στιγμή και μετά έ-
ψιθύρισε.

—Είναι ο περίφημος δέθεν ειρηνιστής ο

κεκτημένος γεφυροφίλος !... Τί διάδο-
λο πηγαίνει να κάμει πάλι σ' αυτόν ο Πή-
τερ; Νά μηχανορραφήσει τάχα τίποτε για
λογαριασμό της Γερμανίας; Από τότε που
δ' ο φόν Ρα-άιμ παρέδωσε στον πανάγιο
Θεό την άμαρτωλή του ψυχή, θα ώριστη
κάποιος άλλος σύνδεσμος με τη γερμανι-
κή προεδρία. Πρέπει να το ξεκαθαρίσωμε
αυτό.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΜΙΘ

Ακολουθώντας τον υπηρέτη, ο Πήτερ εί-
χε διατρέξει τον διάδρομο και είχε φθά-
σει στο σπουδατήριο του καθηγητού
Σμιθ. Ήταν ένα εύρωχο, αναπτυστικό
και φωτεινό δαμάτιο, με δυο μεγάλα πα-
ράθυρα που έβλεπαν προς τον δρόμο.

Κατά μήκος των τοίχων παρτάσσονταν
διδιοθηκές κατάμεστες από αναρίθμητα
βιβλία, μερικές δε παλιές εικόνες, εδώ κι
έκει, διέκοπταν την μονοτονία.

Ός προς την διαρεία επίπλωσι του σπου-
δατηρίου, ήταν αδύνατο να καθορισθεί έ-
πακριβώς σε ποιόν ρυθμό άνηκε. Υπαιθύ-
μιζε μάλλον την αίθουσα του επιπλωμα-
λείου, από την οποία ο ιδιοκτήτης τους εί-
χε αγοράσει τα διάφορα έπιπλα, χωρίς να
διαθέσει ούτε στιγμή στην κατάλληλη έπι-
λογή τους.

Ο καθηγητής Σμιθ ήταν ένας μικρόσω-
μος και χονδρός πενηντάτης περίπου, με
μαλλιά ανυψωμένα στο μέτωπο, μουστάκια
ξυρισμένα και με λωρινιόν στα μάτια.

Εφορούσε ζακέττα και άσπρο γιλέκο, έ-
πάνω στο οποίο μία γραβάτα με κόκκινες
και κίτρινες ραβδώσεις, του προσέδιδε μιαν
έντελως άπροσδόκητα φανταχτερή εμφά-
νισι.

Ός προς τα λοιπά, ήταν βαρεία φυσιο-
γνωμία και ελάχιστα συμπαθητική.

Την ώρα εκείνη έδημάτιζε κατά μήκος
και πλάτος του γραφείου του, κρατώντας
στο ένα χέρι μία πελώρια πίπα από πορ-
σελάνη, την οποίαν έγέμιζε με το άλλο χέ-
ρι προσεκτικά με καπνό που έπαιρνε από
κάποιο νικέλινο δοχείο, τεχνούργημα της
Λειψίας.

Καθώς όμως άκουσε χτυπήματα στην
πόρτα εκείνη τη στιγμή, έσταμάτησε και
γυρίζοντας το κεφάλι, έφώναξε:

—Εμπρός!

Ο Πήτερ εμφανίστηκε στο κατώφλι, ά-
ναφανώτως με ευθυμία:

—Πώς έχει σήμερα ο σοφός δόκτωρ
Σ μ ι τ ;

Ο καθηγητής όμως, άκούοντας τα λό-
για αυτά, τινάχθηκε σαν φίδι που του εί-
χαν πατήσει τυχαίως την ουρά.

Τα μάτια του άστραφταν παράξενα και
με φωνή τραχειά από θυμό, έτόνισε:

—Συγγνώμη, κύριε, δεν όνομάζομαι
Σ μ ι τ , αλλά ακριβώς Σ μ ι θ ...

Και είμαι "Αμερικανός πολίτης, μάθετέ το
να το ξέρετε για πάντα!

Ο Πήτερ όμως δεν έταράχθηκε καθόλου
από τη βίαιη αυτήν άποστοφή. Έξακο-
λούθησε να προχωρήσει προς τον συνομιλητή
του και τείνοντας του φιλικά το χέρι:

—Μη στενοχωρήσε, Χέρ ντόκτωρ, είπε.

*Ήταν ένα άθωο άστέιο... Και βέβαια,
έπρόσθεσε παρατηρώντας τον υπηρέτη,
που παρευρισκόταν άπαθής στη σκηνή αυ-
τή, δεν θα σας προδώσει ο καλός αυτός
Χάνς!

Αντί άλλης άπαντήσεως, ο υπηρέτης έ-
νωσε τις φτέρνες, έφερε με γρήγορο κίνη-
μα το χέρι στο μέτωπό του, στάθηκε για
μια στιγμή στη στάση εκείνη ακίνητος,
και μετά, κατεβάζοντας με την ίδια βίαι-
ότητα τα δάχτυλα έπάνω στη ραφή του
πανταλονιού του, έκαμε μισή στροφή με
μια μόνη κίνηση του σώματος κι έβγυκε
χτυπώντας τα μπότινια του στο παρκέτο.

—Χά! Χά! Χά! έκαμε ο καθηγητής Σμιθ
παρατηρώντας τον με ευχαρίστησι, δεν εί-
μαστε λοιπόν, πράγματι, το πρώτο έθνος
του κόσμου; Τον είδατε; Τί πειθαρχία!
Σε καμμιά άλλη χώρα δε θα βρή κανείς
τέτοιους στρατιώτες!... Ντώτολαντ ύμπερ
άλλες!...

Μετά δε, γυρίζοντας προς τον έπισκέ-
πτη του, με πρόσωπο που φωτιζόταν από

γέλιο και ένθουσιασμό, έκαμε μιαν ύπο-
χρεωτικώτατη βαθειάν υπόκλησι κι έρώ-
τησε:

—Κι' έσείς, έντιμε κύριε Ουάλντον;
Μου φέρεται καμιάν εύχρηστη είδησι;

—Αλλοίμονο, Χέρ ντόκτωρ... Είχα θα-
σίμως ύπολογίσει πως θα γινόμουν κύριος
του έργοστασίου και θα μπορούσα να σας
φανώ χρήσιμος... Όλα όμως άνετράπησαν
άπροσδόκητα... Η εξαδέλφη μου άνέλαβε
και πάλι την διεύθυνσί του...

Και με λίγα λόγια του διηγήθηκε όλα
δσα είχαν συμβή.

—Διάβολε!, έφώναξε ο καθηγητής. Νά,
κάτι που μου εινε πολύ όχληρο. Και τότε
ρα μάλιστα, που μόλις πήρα νέες όδη-
γίες από την προεδρία!... Αλλά, έπρόσθε-
σε, άς καθήσωμε καλύτερα και άς συζη-
τήσωμε λιγάκι...

Και, όταν εκάθισαν ο ένας άντίκρυ στον
άλλον ο Γερμανός έπανέλαβε:

—Είπε πολύ λυπηρό, έντιμε κύριε, για-
τί δεν μπορούσατε να έμποδίσετε την μίς
Ουάλντον να συμληθί με την Γαλλία,
σχετικώς με το όδιόδοξο σας...

—Έκαμα τα αδύνατα, ώστόσο...

—Το ξέρω... Ένεργήσαμε, θλίπετε, πολ-
λύ φανερά στην διαπραγματεύσει αυτήν...
Τό σφάλμα της πολιτικής μας εινε να φέ-
ρεται με άπόλυτη νομιμοφοσύνη προς τους
άντιπάλους μας...

—Δεν έπρεπε με κανέναν
λόγο να προτεινώμε στον μακαρίτη Ουάλ-
ντον την έκ μέρους μας αγορά της έφευρέ-
σεώς του...

Έξαμήλωσε κάπως τή φωνή και, κυτ-
τάζοντας κατάματα τον συνομιλητή του έ-
πάνω από τα λωρινιόν του, έπρόσθεσε:

—Θά μάς έφθανε να ύπευθάρσώμε με
το σχέδιό του με κάποιον άνθρώπο της έμπι-
στοσύνης μας...

Ο Πήτερ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα έλαφρό άνασκήκισμα. Τό συμφέρον δ-
μως εινε συμφέρον και οι συμπάθειές του
άπέκλιναν ύπερ της Γερμανίας. Θεωρούσε
συνεπώς, φυσικώτατο ότι έπρεπε να συμ-
ληθί μ' αυτήν, αφού μάλιστα προσέφερε
πολύ σημαντικώτερο ποσόν από τη Γα-
λία.

Από του σημείου όμως αυτού, μέχρι
του να παραβιάσει το χρηματοκιβώτιο!...
Έξανίστατο χωρίς να το θέλει ένστικτιν
μιάς τέτοιας σκέψεως...

—Τέλος, έπανέλαβανε και πάλι ο δό-
κτωρ Σμιθ, άς μη μιλήσωμε πιά γι' αυτό,
αυτή τη στιγμή... Έχω πάρει ήδη και άλ-
λες όδηγίες έκ μέρους της κυβερνήσεώς
μου. Φαίνεται ότι τα έργοστασία σας έ-
χουν στην κατοχή τους κάποιαν έκρηκτική
ύλη μεγάλης σημασίας...

—Δεν εινε έτσι;

—Πραγματικά, έπεβεβαίωσε ο Πήτερ.

—Η συνταγή της θα μάς ήταν χρησι-
μωτάτη... Βλέπετε, κύριε, κανένα μέσον με
το όποιο θα την προμηθευόμυε;

Ο συνομιλητής του έκαμε άρνητικό νεύ-
μα.

—Φρονώ, άπάντησε, πως ή εξαδέλφη
μου ποτέ δεν θα παραδεχθή νάρθη σε δια-
πραγματεύσεις μαζί σας έπάνω στο ζήτη-
μα αυτό...

Ο καθηγητής άνασκήκωσε το κεφάλι του
με πείσμα.

—Χά!, έκαμε. Αυτό πιστεύω κι' εγώ...

Συνεπώς, κατά την περίστασι αυτήν θα-
πρεπε να ένεργήσωμε μ' άλλη μέθοδο κι'
όχι με άπευθείας διαπραγματεύσεις... Αν
σας παρεκάλεσα δε να μ' έπισκεφθήτε, κύ-
ριε Ουάλντον, τώκαμα για να σας ρωτήσω
άκριβώς άν θα είσατε ίσως διατεθειμένος
να μάς βοηθήσετε γι' αυτό...

Τα χέρια του Πήτερ συσπάσθηκαν νευ-
ρικά, μάρτυρούντα την ένδομυχη ταραχή
του.

Έκείνο που πρίν λίγες στιγμές του εί-
χε πη ό ο καθηγητής, τον συνετάραξε βα-
θεία.

Νά τον βοηθήση, βέβαια δεν θα το άρ-
νιόταν, έφ' όσον μάλιστα ή παρέμβασίς
του θα πληρωνόταν πλουσιπόαρα. Ποιά
 όμως τάχα συνδρομή θα άπαιτούσε, άπ'
αυτόν;

Τού έπέτρεπετο να βοηθήση σε μιαν
κλοπή, έστω και για να έκδικηθή την Λί-
βαν;

Αυτό μπόρουσε νδχη σοδαρές συνέπειες

έάν ποτέ άποδεικνυόταν ότι ύπήρξε συνέ-
νοχος σε μιαν τέτοια πράξι... Και, άν
μια φορά έπαιρνε τον δρόμο αυτό, άς ποιό
σημείο άραγε θα ήταν ύποχρεωμένος να
παρασπύρη;

Γι' αυτό καταφοβισμένος τώρα, έδίστα-
ζε...

—Σημειώστε, εξακολουθούσε ο Σμιθ,
που καταλάβαινε θαυμάσια τί συνέβαινε
μέσα στο μυαλό του νεαρού συνομιλητού
του, ότι δεν σκεπτόμεθα να σας προτεινώ-
με τίποτε το αδύνατον... Δεν είμαστε
δάρδαροι έμείς, έντιμε κύριε... Όχι! Ό-
χι! Έσείς θα μάς προμηθεύσετε άπλού-
στατα μερικές πληροφορίες, που θα μάς
εινε χρήσιμες... Τόν άριθμό, παραδειγμα-
τος χάριν, αυτής της συνταγής και το μέ-
ρος όπου εινε κρυμμένη...

Έκυτόαξε τον συνομιλητή του γελώντας
με ύφος ύποχρεωτικό κι' έπρόσθεσε:

—Α, χά ! Πολύ άσήμαντο πράγμα,
θλίπετε...

—Πράγματι, άπάντησε ο Πήτερ, άρκε-
τά κλονισμένος και έτοιμος να ένδώση για-
τί κυρίως άγαπούσε το χρήμα.

—Λοιπόν;

Απότομα τότε ο Πήτερ έπήρε την από-
φασί του.

—Σύμφωνοι!... Αύριο θα ξανάρθω έ-
δώ και θα σας φέρω τις ένδείξεις που θέ-
λετε...

—Κι' εγώ, έξ άλλου, θα σας παραδώ-
σω έναν φάκελλο με τα σχετικά τραπέζο-
γραμμάτια... Δέκα, όπως πάντοτε, χι-
λιάδες δολάρια. Πώς;

—Δεκαπέντε χιλιάδες! διώρωσε ο έπι-
σκέπτης του με φανερήν άπληστία.

—Έστω, δεν έπιμένουμε σε παζαρέματα
με άνθρώπους όπως έσείς!...

Όστόσο, καθώς, πρίν άποχωρισθουν,
έσφιγγαν τα χέρια, τα μάτια του Πήτερ έ-
μως εινε συμφέρον και οι συμπάθειές του
άπέκλιναν ύπερ της Γερμανίας. Θεωρούσε
συνεπώς, φυσικώτατο ότι έπρεπε να συμ-
ληθί μ' αυτήν, αφού μάλιστα προσέφερε
πολύ σημαντικώτερο ποσόν από τη Γα-
λία.

Και ο εξαδέλφος της Λίβαν δεν άργησε
να διακρίνη πως κάποιος άγνωστος στε-
κόταν εκεί, που φαινόταν σαν να εξέταζε
από μακριά το στίπτι του καθηγητού Σμιθ
με ιδιαίτερο ένδιαφέρον, μη αφήνοντάς το
ούτε στιγμή από τα μάτια του.

—Διάβολε !, έσκέφθηκε. Νά και κάτι
καινούργιο !... Μήπως κατά τύχη δεν έ-
πέτυχα να παραπληνώσω άρκετά τον ντέ-
τεκτιβ που με παρακολουθούσε;

Και γυρίζοντας προς τον συνομιλητή
του, του έιπε με κάποια συγκίνησι, δεί-
χνοντάς του με το δάχτυλο το αυτοκίνητο.

—Χέρ ντόκτωρ, παρακολουθούμαι... Με
είδαν να μπαίνω στο στίπτι σας, αλλά πρέ-
πει όπωσδήποτε να μη με δούν που θα
θγαίνω. Έτσι θα μπόρεσω πολύ εύκόλυ-
τερα ν' άρνηθώ πως δρίσκωμαι σε σχέσεις
μαζί σας. Υποδείξτε μου, λοιπόν, έναν τρό-
πο, που να φύγω χωρίς να με ίδούν.

—Τίποτε εύκόλυτερο, άποκρίθηκε ήσυ-
χα ο οικοδεσπότης.

Εγκατέλειψαν τότε το σπουδατήριο
και ο καθηγητής ώδήγησε τον σύντροφό
του προς μία πόρτα που έφερε στον μι-
κρό έξωστη της σκάλας της ύπηρεσίας.

Απ' εκεί ο Πήτερ ανέβηκε εύκολα στη
στέγη, έπέρασε άπ' αυτήν στη στέγη του
γειτονικού σπιτιού, και μετά από άλλες
συνεχόμενες στέγες και τέλος κατέβηκε τη
σκάλα μιάς ιδιωτικής κατοικίας που δρι-
σκόταν στο τέλος του δρόμου εκείνου, πί-
σω άκριβώς από το αυτοκίνητο από το
όποιο ο άστυνομικός εξακολουθούσε να τον
παραφυλάη άγρυπνα.

Λίγο άργότερα, δρίσκόταν μακριά από
κάθε άδιάκριτο μάτι.

«ΣΥΝΤΑΓΗ 520 ΔΙΣ»

Λίγες μέρες μετά την έπίσκεψι του Πή-
τερ στην Κάροτον Στρήτ, ένας άνθρωπος
ζητούσε έργασια στα όπλουργεία Ουάλ-
ντον και προσλαμβανόταν στο προσωπικό
του έργοστασίου, ζητώντας να χρησιμοποι-
ηθή στο τμήμα έκρηκτικών ύλων ως είδι-
κος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΟΡΕΝΟΚΟΥ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ. — Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΔΗΛΗΤΗ-
ΡΙΩΔΗ ΕΡΠΕΤΑ. — ΣΤΡΑΤΙΕΣ ΑΠΟ ΣΑΥΡΕΣ, ΠΟΥ ΕΝΣΠΕΙΡΟΥΝ ΤΟΝ
ΠΑΝΙΚΟ. — ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ ΠΟΥ ΡΟΥΦΟΥΝ ΤΟ ΑΙΜΑ. — ΤΟ ΜΕΛΩΔΙΚΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΝΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΥ

Όλη ή περιφέρεια του Άμαζονίου και
του Όρενόκου, στη νότιο Άμερική εινε
από τις περισσότερες μυστηριώδεις όλου
του κόσμου. Μου έδόθηκε άλλοτε ή εύ-
καιρία να εισχωρήσω σ' αυτές και ή δια-
δρομή αυτή θα μου μείνι για πάντα άλη-
θινή. Γιατί ήταν γεμάτη από έκπλη-
ξεις και άπρόοπτα, που μου έδιναν την
έντύπωσι ότι σε κάθε δέμα μου δρίσκο-
μουν και σε μιαν καινούργια χώρα.

Έκείνο που μου έκανε την μεγαλύτερη
έντύπωσι ήταν τα περίεργα έντομα και
έρπετα, που συνήντησα σ' όλη αυτή την
περιοχή.

Ένα δράδου, είχαμε στήσει τις σκηνές
μας κοντά σε ένα μεγάλο και πυκνό δά-
σος.

Ένα αδύνατο φως έκαιγε στο μέσον
της κατασκήνωσέως μας. Τα μάτια μου
έστηληθηκαν σε μια στιγμή στη βάση της
μεγάλης σκηνής, όπου είχα διακρίνει έναν
μικρό σκοτεινό όγκο, που μετεκινείτο άργα
έπάνω στο πανί. Ο όγκος αυτός δρίσκόταν
σε απόστασι μόλις ένδος μέτρου, από το
μέρος όπου ήμουν έαπλωμένος. Τό φως
ήταν πολύ άσθενικό και δεν μου επέτρεπε
να ξεχωρίσω το είδος του ζώου. Έσχι-
μάτιστα όμως την έντύπωσι ότι έπρόκειτο
για κάποιο βατραχοειδές, από εκείνα που
συναντώνται τόσο συχνά στα μέρη αυτά
και που ειναι έντελως άκακα και άδύα-
θα. Την ιδέα μου ότι έπρόκειτο για βα-
τραχοειδές μου την ένίσχυσε το ότι έκα-
νε κάθε τόσο μικρά πηδήματα έπάνω στη
σκηνή.

Έσκηώθηκα άμέσως έπάνω και έτοι-
μάσθηκα να τό πιάσω. Αλλά, έαφνικά,
έσταμάτησα. Έσκέφθηκα πως δεν ήμουν
βέβαιος για το είδος αυτού του ζώου και
ήξερα, από μια μακριά πείρα σ' αυτά τα
μέρη, πως πρέπει να ειναι κανείς πάντο-
τε έπιφυλακτικός.

Έγύρισα, λοιπόν, προς τον Ζουάν, έ-
ναν από τους ίθαγενείς που με συνόδευ-
αν και του έζήτησα να μου δώση ένα
φως.

Ο Ίνδος άναψε ένα φανάρι και μου τό
έδωκε. Τό έπήρα στα χέρια μου και έ-
σκυφα έπάνω από το περίεργο ζώο, που
είχε κινήσει την προσοχή μου.

Η πρόνοια αυτή με έσωσε. Γιατί δεν
έπρόκειτο για βατραχοειδές, όπως είχα
φαντασθί, αλλά για μιαν από τις δηλητη-
ριώδεις αυτές άράχνες, που φέρνουν τό
θάνατο. Και δεν ειναι μόνο το δάγκωμά
τους, που ειναι δηλητηριώδες, αλλά και
αυτό ακόμη το τριχώμα τους. Η έπαφή
με αυτό μπόρει επίσης να προκαλέση τό
θάνατο.

Δώσε μου ένα εύλο!, έφώναξε στον
Ζουάν.

Όπλισμένος με αυτό τό ραβδί, άρχισα
να καταφέρω άλλεπάλληλα χτυπήματα έ-
ναντιόν του συχαμερού έρπετου. Στο τέ-
λος, τό έσκότωσα.

ΠΕΛΩΡΙΕΣ ΣΑΥΡΕΣ

Τό μικρό αυτό έπίσδοιο έτραφοδότησε
τη σύληψί μας για τα δηλητηριώδη
ζώα. Οι ίθαγενείς με έπληροφόρησαν ότι
οι άράχνες, οι σκορπιόι και οι σαύρες
θθάνουν έδώ σε πολύ μεγάλο άνάστημα.

Ο Ότιλιο με έβεβαίωσε ότι εινε συ-
ναντήσει σαύρες που έχουν μήκος 60—70
έκατοστών του μέτρου. Τό γεγονός αυτό
μου τό έπεβεβαίωσαν επίσης ο Βάγκας
και ο Φελίπε.

Στό Σαναρίοπε, μάς άφηνήθηκε ο
Ζουάν, οι σαύρες αυτές ειναι πολιάριθμες
και έισχωρούν ως μέσα στις καλύβες των
ίθαγενών. Τό δάγκωμά τους έπιφέρει τό
θάνατο μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας.
Πολλές φορές, κατακλύζουν μιαν όλόκληρη

περιφέρεια και οι κάτοικοι άναγκάζονται
τότε να έγκαταλείψουν τις καλύβες τους,
για να γλυτώσουν από την τρομερή αυτή
μάστιγα.

Οι γιγαντιαίες άράχνες άπαντώνται
πιο πολύ στα βραχώδη μέρη, όπου δια-
τρέχουν λιγώτερο κίνδυνο από τις βρο-
χές.

Μιαν τέτοια άράχνη συνήντησα στο Βι-
σάντα. Είχα άνεβή τον ποταμό καθ' όλη
την ήμέρα και είχα κατασκηνώσει τό δρά-
δου στη βάση ενός μεγάλου βράχου. Η-
μουν μουσκεμένος από τον ιδρώτα και σε
μια στιγμή έβγαλα τα ρούχα μου, για να
φορέσω άλλα. Καθώς έσήκωσα τό στεγνό
σακκάκι, που έπρόκειτο να φορέσω, είδα
προς τό μέρος της φόδρας μιαν άπ' αυτές
τις άράχνες, που με έκτύταζε με τα μι-
κροσκοπικά μάτια της, έτοιμη να χυμήξη
έπάνω μου. Αλλά την έπρόλαβα. Έπήρα
άμέσως ένα ποτήρι και γυρίζοντάς το ά-
νάποδα, την έκλεισα μέσα σ' αυτό. Στη
θέσι αυτή την έκράτησα επί άρκετή ώρα,
μελετώντας τον σχηματισμό του σώματος
και των διαφόρων οργάνων της. Στο τέ-
λος, την έσκότωσα, πράγμα που και έ-
κείνη δεν θά έδίσταζε να κάνη, σ' έμένα
άν της έδινόταν ή εύκαιρία.

ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ-ΒΑΜΠΙΡ

Αλλά, μέσα στα άπέραντα δάση του
Όρενόκου, υπάρχουν μερικοί άλλοι έντοι-
κοι, που δεν ειναι λιγώτερο έντοχλητικοί
και έπικίνδυνοι.

Οι ίθαγενείς, που με συνόδευαν, έση-
ναν, κατά τό τέλος μιάς πολύ κοπιasti-
κής ήμέρας, τις σκηνές, για τη νυκτερινή
κατασκήνωσι, όταν άκουσα ξαφνικά τον
Βάγκα να φωνάζη:

—Μυρμήγκια! Κάμετε γρήγορα! Για-
τί ειναι άπ' αυτά που πίνουν τό αίμα!

Αυτά τα μυρμήγκια-βαμπιρ ταξιδεύουν
από περιοχή σε περιοχή, σαν πελώριος
στράτος, που δεν έξερει κανείς που άρχί-
ζουν και που τελειώνουν. Κανένα έμπίδιο
δεν τα σταματάει και άνεβαίνουν ως την
κορυφή και των πιο ψηλών δένδρων.

Τα μυρμήγκια αυτά ειναι σαρκοβόρα.
Όρμουν έναντιόν και των πιο μεγάλων
ζώων και πίνουν σιγά-σιγά τό αίμα τους.

Θά μάς ποιάδθι ή νύχτα, παρατη-
ρώ, προτού να βρούμε ένα κατάλληλο μέ-
ρος για να κατασκηνώσωμε.

—Προτιμώ να μάς προλάβη ή νύχτα,

λέει ο Ότιλιο, παρά να βρεθούμε άνεμε-
σα σ' αυτά τα μυρμήγκια. Ως τό πρωί,
θα έχουν πih όλο τό αίμα μας.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΦΩΝΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Κατά τό πέρασμά μας από τό Ίαρι
Φερνάντο ντε Αταμπάτο, είχαμε πιάσει
μέσα στη βάρκα μας, χωρίς να τό άντιλη-
φθούμε, έναν άλλον έπιβάτη πολύ λιγώ-
τερο δυσάρεστον: ήταν ένα περίεργο έί-
δος βατραχού.

Ο βατραχός στεκόταν ακίνητος και ά-
φωνος καθ' όλη τη διάρκεια της ήμέρας.
Αλλά, μόλις έπεσε ή νύχτα, άρχισε να
τραγουδά και σας βεβαιώ πως τό τρα-
γούδι του ήταν πολύ καλό. Η μουσική
του ήταν εύχρηστη και οι νότες του χω-
ρίς κανένα ψεγάδι.

Όταν έσταματούσαμε κάπου, έβγαίνα
έξω στην όχθη, για να ζητήση προφανώς
την τροφή του. Αλλά, μόλις έπεσε τό
βράδυ, έξαναγύριζε άμέσως στη βάρκα
μας.

Ο βατραχός σιγά-σιγά, έξοι-
κειώθηκε πολύ μαζί μας. Ανεβαίνα έπά-
νω στα πόδια μας, έδεχόταν τις θωπίες
μας και έρχόταν χωρίς κανένα φόβο, να
φάη στην παλάμη του χεριού μας. Παρα-
τηρήσαμε, άλλωστε, ότι μάς προσέφερε
και μερικές ύπηρεσίες άρκετά πολυτίμες,
χωρίς βέβαια να ύπολογίσουμε σ' αυτές
τό ότι μάς διεσκέδαζε με τό τραγούδι
του. Όσον καιρό παρέμεινε στη βάρκα
μας, κανένα άλλο έρπετο δεν έτόλμησε να
πλησιάση.

Τό πιο παράξενο ειναι ότι έτρωγε μι-
κρούς σκορπιούς ή άράχνες, χωρίς να πα-
θαίνη τίποτε. Και όμως ένας άνθρωπος
δεν θα μπόρουσε να κάμη τό ίδιο. Γιατί,
όπως ειναι γνωστόν, ο όργανισμός αυτών
των ζώων ειναι γεμάτος από δηλητηριώ-
δεις τοξίνες, που έπιφέρουν άκαριαίως
τον θάνατο. Τό πως τα μικρά αυτά βα-
τραχοειδή καταρθώνουν να μην δηλητηρι-
άζονται ειναι ένα από τα πολλά μυστή-
ρια της φύσεως, που ή έπιστήμη δεν μπό-
ρεσε ακόμη να τό έξηγήση.

Μαρκήσιος ΒΑΡΒΙΝ

Τό παρακάτω έπίσδοιο συνέβη τελει-
ταίως σ' ένα θαγόνι σιδηροδρόμου δευτε-
ρας θέσεως της μεταξύ Δρέσδης και Λει-
ψίας γραμμής.

Πολλοί έπιβάτες, μολονότι συναντώντο
για πρώτη φορά, συζητούσαν ζωηρά για
την μουσική και ιδίως για τό μελοδρα-
ματικό θέατρο της Δρέσδης.

Μια ήλικιωμένη κυρία καταφερόταν
κατά τό έργο που είδε την προηγούμενη,
λέγοντας:

—Εκείνη μάλιστα ή πρωταγωνίστρια
ή Σραίντερ εινε χάλια! Η ήλικία της δεν
κάμνει πιά για θέατρο και ή φωνή της
κατήντησε άυσηφόρη.

Κι' έπειδή κανένας δεν άπαντούσε, γυ-
ρίζοντας προς τον πλαγιό της κύριο,
προσέθεσε:

—Δεν θαρρείτε κι' έσείς πως ή Σραίν-
τερ δεν έπρεπε πια να ξεφωνίξη έμπρός
στον κόσμο;

Και ο κύριος άποκρίνεται ψυχρά:

—Μπορείτε να τα πητε αυτά στην Ί-
δια. Κάθεσαι άπέναντί σας.

Γενική σιωπή και σύγχυσις της ήλικι-
ωμένης κυρίας διαδέχεται την άποκάλυψι.

Επί τέλους, μόλις συνήλθε έπροσπά-
θησε να δικαιολογηθή:

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά
δεν φταίω εγώ... Έγώ ήμουν άρρωστη
χθες δράδου και έβουγα γρηγορώτερα από
το θέατρο... Δεν σας άκουσα παρά πολύ
λίγο... Φταίουν οι έφημερίδες που τά
γράφουν... Σε μιαν σημεινή μάλιστα έ-
διάβασα τη κριτική εκείνη του Σμίντερ,
που έκφράζεται για σας με πολύ πάθος...
Θά εινε βέβαια κανένας σχολαστικός κι'
άντιπαθητικός άνθρωπος.

Και ή κυρία Σραίντερ άποκρίνεται ψυ-
χρά:

—Μπορείτε να τα πητε αυτά στον Γ-
διο. Κάθεσαι στο πλάγι σας!

Μέθυσα της ζωής της

Δραματικό διήγημα περιπετειών

— "Οχι, έκαμε ο λοχαγός Μπερνάρ, δεν είμαι εγώ ο ήρωας του έπεισοδιού που πρόκειται να σ'αφηνήθω. Αυτό συνέβη σ'έναν από τους υφιστάμενους μου, τον ύπολοχαγό Γκαρνιέ.

»Το δράμα εξετυλίχθη στο Λουξεμβούργο, ένα από τα τρομερώτερα κέντρα κατασκοπείας όλου του κόσμου. Η Καίτη Μύλλερ, που έπαιξε τον πρωτεύοντα ρόλο σ' αυτό, μάς ανησυχούσε από πολλόν καιρό τώρα, αλλά, παρ' όλες τις προσπάθειές μας δεν κατορθώσαμε ν' ανακαλύψουμε τα ίχνη της. Την τελευταία στιγμή, μάς διέφευγε πάντα. Ποιά ήταν η ηλικία της; Δεν μπορώ να το πω. Κατείχε όσον κανείς άλλος την τέχνη της μεταμφίσεως και έμφανιζόταν διαρκώς με διαφορετικά πρόσωπα. Έτσι άλλοι έλεγαν πως ήταν μόνον είκοσι χρόνων και άλλοι πως είχε περάσει τα σαράντα. Έγώ την γνώρισα πολύ άργα...

»Ας έλθωμε τώρα στον Γκαρνιέ. Ήταν ο καλύτερος κατάσκοπος που διέθετε η υπηρεσία μας. Τολμηρός, έξυπνος, ακούραστος, κατορθώνει πάντοτε να θγαίνει σώος από τις παγίδες που του έστηναν οι αντίπαλοί μας και πολλές φορές μάς εξέπληττε κι' εμάς ακόμη με την πρωτοτυπία των εμπνευσμένων του και με την γοργότητα της ενεργείας του. Έκείνη την εποχή, έπρόκειτο να έκτελεση μία εξαιρετικά επικίνδυνη αποστολή. Μία γυναίκα θα τον έπεσκέπτετο στο ξενοδοχείο όπου έμενε και θα του παρέδιδε μερικά έγγραφα εξαιρετικής σπουδαιότητας. Ο Γκαρνιέ θα διέσχιζε κατόπιν το Λουξεμβούργο και θα προσπαθούσε να φθάσει στη Γαλλία...

»Ο ύπολοχαγός δεν γνώριζε αυτή τη γυναίκα. Του είχαν δώσει μόνο μία περιγραφή των χαρακτηριστικών της, που ήταν, όπως συμβαίνει πάντοτε σε παρόμοιες περιστάσεις αρκετά αόριστη.

»Και η γυναίκα αυτή έφαινε πως πράγματι την ώρισε η ώρα. Ήταν όμως η Καίτη Μύλλερ.

»Κατά το ίδιο διάστημα, η Η 32 — η κατάσκοπος μας που έπρόκειτο να του παραδώσει τα έγγραφα — βρισκόταν σε ένα κρατητήριο, κοντά στα σύνορα.

»Τι είχε συμβεί; Μέσα στο διαμέρισμα του τράινου, με το οποίο επέστρεφε η Η 32, υπήρχε μία άλλη ταξιδιώτης, με ένα παρουσιαστικό πολύ κοινό και άσημαντο.

»Η Η 32 αποκοιμήθηκε σε μία στιγμή. Φαίνεται ότι αυτό ακριβώς έπρεπε να γίνει η άλλη ταξιδιώτης. Έσηκώθηκε άμεσως επάνω, άνοιξε την τσάντα της Η 32 και έβαλε μέσα ένα μικρό δέμα. Συγχρόνως άφηνε τον φάκελλο των εγγράφων.

»Σε λίγο, το τράνι έφθασε στα σύνορα Βελγίου — Λου-

ξεμβούργου. Οι τελωνοφύλακες ώρμησαν άμεσως επάνω στα βαγόνια και άρχισαν ν' ανοίγουν τις άποσκευές των επιβατών.

»Η Η 32 συνελήφθη. "Οχι ως κατάσκοπος, άλλ' ως λαθρέμπορος ναρκωτικών.

»Η Καίτη Μύλλερ ανέλαβε να παίξει το ρόλο της.

»Η γυναίκα που παρουσιάστηκε στον ύπολοχαγό Γκαρνιέ ήταν μία νέα είκοσι πέντε περίπου ετών, πολύ όμορφη και εξαιρετικά γοητευτική.

»Ο ύπολοχαγός Γκαρνιέ, όπως σ'ας είπα, ήταν ένας νέος με εύχρηστο και επιβλητικό παρουσιαστικό, ένας τύπος από εκείνους που δεν αφήνουν ποτέ άσυγκίνητη μία γυναίκα.

»Τι έμεσολάβησε μεταξύ τους; Τίποτε. Δεν είχε ακριβώς γνωστό. Το γεγονός είχε ότι η συνάντησίς τους στο ξενοδοχείο παρέταθε επί πολλές ώρες...

»Ο Γκαρνιέ θα έφευγε την επομένη με το βραδινό τρένο.

»Για να φθάσει ως το σταθμό, έπρεπε να περάσει από την περίφημη γέφυρα του Λουξεμβούργου, που, συνήθως, τη βράδυα είναι έρημη από κόσμο.

»Και εκεί φ'κρινόταν ελπίδα, στή-σει την ενέδρα τους οι πράκτορες της γερμανικής κατασκοπείας.

»Το σχέδιό τους ήταν πολύ απλό. Είχε συμφωνηθεί ότι η Καίτη θα συνόδευε τον Γκαρνιέ κατά την μετάβασί του στο σταθμό. Όταν, λοιπόν, το ζεύγος θα έφθανε κοντά στους ξε-

νους πράκτορες, εκείνοι θα άνέτρεπαν τον Γκαρνιέ και θα τον έφηναν μέσα στο ποτάμι, αφού προηγουμένως θα άφαιρούσαν από τις τσέπες του τον φάκελλο με τα έγγραφα, που του είχε παραδώσει η Καίτη Μύλλερ.

»Και αυτό τον τρόπο, το χτύπημα θα ήταν διπλό. Από το ένα μέρος θα άπληλλάσσοντο από έναν επικίνδυνο αντίπαλο, όπως ήταν ο Γκαρνιέ και από το άλλο θα έπαιρναν στην κατοχή τους τον περίφημο φάκελλο, που η Μύλλερ είχε άναγκασθή να τον παραδώσει.

»Την επομένη, η Γερμανική κατασκοπική συνήτησε τον Γκαρνιέ προς το μέρος της γειφύρας.

»Όταν έφθασαν στο μέσον της γειφύρας, η Καίτη διέκρινε στο άλλο άκρον τις σιλουέτες των Γερμανών πρακτόρων, που έπερίμεναν.

»Και τότε συνέβη κάτι άνέλπιστο.

»Έπιασε από το χέρι τον Γκαρνιέ και τον παρέσυρε τρέχοντας προς το αντίθετο μέρος.

»Εκεί, του εξήγησε με δυο λόγια τον κίνδυνο που διέτρεχε. Έπειτα τον άπεχαιρέτησε, συνιστώντας του να ακολουθήσει άλλον δρόμο για να φθάσει στη Γαλλία.

»Ο ύπολοχαγός Γκαρνιέ κατόρθωσε πράγματι, έπειτα από άφάνταστες περιπέτειες, να περάσει τα σύνορα του Λουξεμβούργου.

»Αλλά, το πρωί της άλλης ημέρας, το πτώμα μίας νέας, βρέθηκε στην άκρη της γειφύρας. Ένα μαχαίρι ήταν κρυμμένο στη ραχί της.

»Το πτώμα αυτό ήταν της Καίτης Μύλλερ.

»Είχε πληρώσει με τη ζωή της το κερανοδόλο αίσθημα

που είχε νοιώσει για τον ύπολοχαγό Γκαρνιέ.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΛΕΡΜΙΝΑ —ΦΛΑΝΤΡ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ ΓΑΜΟΥ

Μία νεαρή και εξαιρετικά όμορφη Αμερικανίς, προκειμένη να παντρευθή, άπότησε να συζευχθή τότε μόνον τον έλεκτο της καρδιάς της, όταν αυτός θα ύπεγραφε το παρακάτω συμβόλαιον:

«Υπόσχομαι επίσημως ένώνιον των άρμοδίων άρχών και της νέας την οποίαν εξέλεξα ως σύζυγόν μου, να τηρήσω τους εξής όρους:

1ον) Κάθε Σάββατο θα παραδίδω τόν μισθό μου στη γυναίκα μου.

2ον) Κάθε βράδυ θα έπιστρέφω σπίτι μου στις 9, έκτος αν δώδ με την σύζυγό μου. Δεν θα πηγαίνω ποτέ στον χορό ή σε οποιαδήποτε άλλη διασκεδάσι χωρίς αυτήν. Δεν θα χορεύω χωρίς την άδεία της. Θα είμαι πάντοτε ευγενής προς την μητέρα της και τον μικρό άδελφό της.

3ον) Δεν θα καπνίζω περισσότερο από τρία τσιγάρα τις καθημερινές και πέντε τις Κυριακές. Θα μιλά πάντοτε ευπρεπώς και στίς άρχες του καλοκαιριού θα ξεσκονίζω τα χαλιά χωρίς αντιρρήσεις.

4ον) Κάθε έβδομάδα θα ετοιμάζω τα άσπρρόρουχα μου για πλύσι. Δεν θα πίνω ποτέ ούτε οινόπνευμα ούτε μπύρα. Δεν θα έχω ποτέ σκυλιά.

5ον) Υπόσχομαι να φροντίζω για την άνατροφή των παιδιών μου, να τα περιποιούμαι τη νύχτα όταν κλαίει και ν' άνάβω το πρωί τη φωτιά, ούτως ώστε η σύζυγός μου να μην έχη πολλές άσχολίες».

Α.Ο.Α.Ο.

ΕΠΙΔΗΜΙΕΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Ο άβφώδης πυρετός είναι μία πολύ επικίνδυνη επιδημία που προσβάλλει ώρισμένα ζώα. Σε ώρισμένες έπαρχίες της Γερμανίας και της Έλβετίας η άσθένεια αυτή κάνει θραύσι, όχι μόνον στα κατοικίδια ζώα, αλλά και στα θηρία των Ζωολογικών Κήπων, φυσικά. Μερικά λοιπόν κρούσματα της άρρώστειας αυτής έσημειώθησαν τελευταία στον Ζωολογικόν Κήπον της Γενεύης. Καί, όπως ήταν έπόμενον, η άστυνομία διέταξε το κλείσιμο του Κήπου.

Ο διευθυντής του όμως, παρ' τον κίνδυνο που διέτρεχε, επέμεινε να επιθεωρήση μόνος του τα ζώα που είχαν προσβληθή άπ' αυτόν τον πυρετό: δύο ζουβάλους και τρεις αντιλόπες, αν και γνώριζε ότι έπρεπε κατόπιν να ύποβληθή σε καραντίνα. Έτσι έστησε το κρεβάτι του μέσα στον Ζωολογικόν Κήπον, από όπου δεν μπορεί να δγλή προτού περάσουν τούλάχιστον σαράντα μέρες!

Πραγματοποιήσεις όνειρων

Η μουν όκτώ χρόνων όταν πέθανε ο πατέρας μου. Η μητέρα μου, για να κατορθώσει να μάς μορφώσει έμένα και τις άδελφές μου, ξανάρχισε το έπάγγελμα της καθηγήτριας του πιάνου, το όποιον είχε εγκαταλείψει όταν παντρεύτηκε. Ηθελε να μάς δώσει όλα τα έφθδια, για να μπόρσάμε να γίνωμε δυνατές και θαρραλέες γυναίκες, και να μάς έμψυχώνουν τα ίδια άνώτερα ιδανικά που καθοδήγησαν και την ίδια.

Έγώ ώστόσο ήμουν νέα και άποφασισμένη να φτιάξω τη ζωή που θα ήθελα εγώ. Έπιθυμούσα να παντρευτώ έναν άνδρα πλούσιο. που θα μ' έπροσάτενε από τις άπογοητεύσεις και τις κατογιίδες της ζωής. Έλεγα μέσα μου, ότι η ζωή ώφειλε να είναι για μένα μία συνεχής γοητεία. Όσο σκεφτόμουν, τόσο τα όνειρά μου έπαιρναν συγκεκριμένη μορφή. Καμιά φορά έκλεινα τα μάτια, από φόβο να μη διαβάση η μητέρα μου μέσα σ' αυτά, τα όνειρά μου.

Έκλεινα τα δεκαοκτώ μου χρόνια, όταν έγινε γραμματέας του Λωράν Ραγκλάρ. Ήταν η πρώτη θέσις που έπαιρνα και τα πρώτα χρήματα που έκέρδιζα.

Ο προϊστάμενός μου ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου. Ήταν άνυπαντρος. Είχε τη φήμη ανθρώπου σοβαρού. Κουραζόμουν πολύ για να τον ίκανοποιά. Τον έβαυμάζα πολύ. Όταν έμπαινα στ' γραφείο του, έφηνκα ένα βλέμμα φευγαλέο στα όμορφα μαύρα μαλλιά του και τα γκρίζα ελίκριψη μάτια του. Σε λίγο, ο θαυμασμός μου γι' αυτόν μετεδβλήθη σ' ένα θαυότερο αίσθημα.

Καμιά φορά με κρατούσε μετά την κανονική ώρα του κλεισίματος, για να μου ύπαγορεύση έπείγουσαν άλληλογραφία. Άγαπούσα τη δουλειά μου, και γι' αυτό δεν στενοχωριόμουν που παρέτεινε έτσι τις ώρες της εργασίας μου.

Μία μέρα, ο κ. Ραγκλάρ μπήκε στο γραφείο μου για να μου ζητήσει να μείνω λίγο άργότερα.

—Λυπούμαι πολύ που σ'ας κρατώ περισσότερο, για δεύτερη φορά αυτήν την έβδομάδα, μου είπτε, άλλ' είναι άπαραίτητο να τελειώσωμε την άλληλογραφία τη

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

σχετική με την ύπόθεσι Σεβέστρ. Μήπως σ'ας στενοχωρεί αυτό; —Δεν με στενοχωρεί διόλου, άπήνησα κι' η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατώτερα.

Ήταν επτά περασμένες όταν έτράδηξα το τελευταίο γράμμα από τη γραφομηχανή μου. Του έδωσα όλα τα γράμματα και έκάθισα απέναντί του περιμένοντας να τα ξανοδιαβάση. Οι φάκελλοι ήταν έτοιμοι. Δεν είχα παρά να διπλώσω τα γράμματα, μόλις έστέγγανε το μελάνι.

Ξαφνικά, οι χτύποι της καρδιάς μου έγιναν ισχυρότεροι. Υψωσα τα μάτια μου. Το βλέμμα μου συνήτησε το δικό του. Μία συγκίνηση τόσο δυνατή με κατέλαβε τότε, που ένόμισα ότι θα λιποθυμήσω. Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν. Ο κ. Ραγκλάρ μ' έκντούσε πάντοτε μέσα στα μάτια.

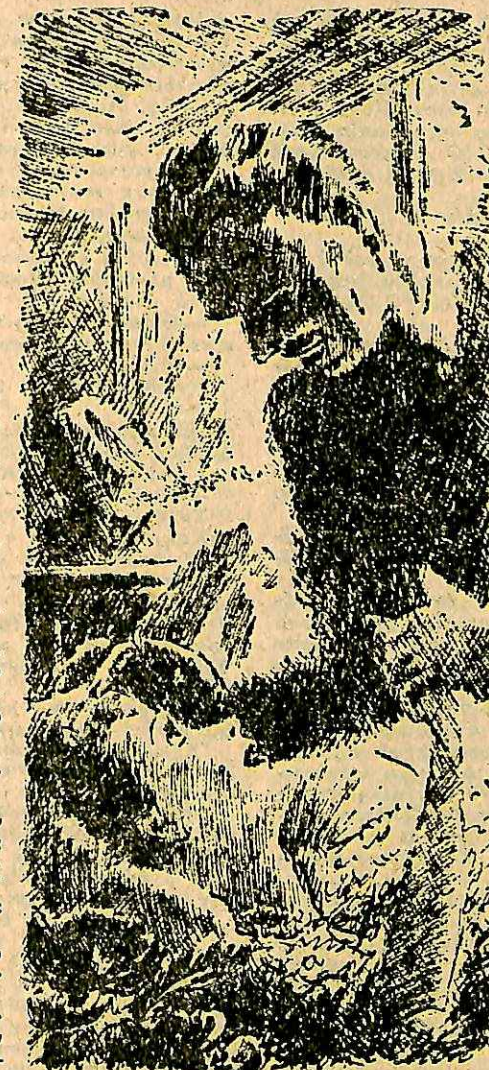
Σαν να με κατέλαβε πανικός, σηκώθηκα κι' έγύρισα λίγο το πρόσωπό μου, παλεύοντας άνατίον αυτού του αίσθηματος που μ' έκυριευε. Φοβόμουν να τον άφισω να ίδη την έκφρασί μου. Η ψυχική μου ταραχή φαινόταν καθαρά. Έμάντευσε άσφαλώς αυτό που γινόταν μέσα μου, γιατί άπλωσε τα χέρια του και μ' έτράβηξε άπαλά κοντά του.

Μ' έκντταζε με προσοχή. Άνίκανη να ύποφέρω το βλέμμα του που μ' έκαιγε, έκλεισα τα μάτια. Εχάρδεψε με το χέρι του τα μαλλιά μου. Δοκίμασα την έντύπωσι ότι ένα ήλεκτρικό ρεύμα διέτρεξε όλο μου το κορμί.

Χωρίς να πη λέξι, έσήκωσε το πηγούνι μου και μ' έφίλησε στα χείλη. Έμεινα τόσο κατάπληκτη, ώστε δεν μπόρεσα να πω τίποτε. Γεμάτη χαρά, έννόμισα τότε ότι αγαπιόμσσε. Άκουμπισμένος ο ένας επάνω στον άλλον, αίσθανόμαστε τους έαυτούς μας πολύ εύτυχισμένους.

Συνήλθαμε για μία στιγμή. Ξαναπήραμε τα γράμματα και τα βάλαμε στους φακέλλους. Όταν όμως έπήγα να πάρω τα πράγματά μου, ο Λωράν με άκολούθησε και μ' έβόρησε να φορέσω το έπανωφόρι μου. Τα χέρια του, άγγίζοντας τους ώμους μου, έτρεμαν έλαφρώς.

Με άνέδασε στο άυτόκίνητο κι' έκάθισα δίπλα του. Μού άρκούσε η παρουσίας του, για να νοιώθω τον έαυτό μου εύτυχισμένο. Όταν έφθάσαμε μπροστά στο σπίτι, με άγκάλιασε άκόμη μία φορά και μούδωσε ένα τρυφερό φιλί, λέγοντας: —Καληνύχτα, άγάπη μου!

Οι μέρες μου κυλούσαν σε μιάν εύχαιρη υπερίεγερσι, γιατί σκεφτόμουν τις ώρες που θα περνούσαμε μαζί.

Ένα βράδυ, ακριβώς πρό των Χριστουγέννων μ' έτράβηξε κοντά του. Τα χέρια του έσείδαν τα μαλλιά μου.

—Άγαπήμένη μου!, ψιθύρισε, Πότε θα παντρευτούμε;

Ο γάμος μας έγινε λίγους μήνες άργότερα, εν στενώ οικογενειακό κύκλω. Όταν ο καλός έφημέριος Κονσταν έπρόφερε τις λέξεις που μάς ένωναν, άρχισα να τρέμω όλοκληρη. Ο Λωράν στεκόταν δίπλα μου. Τον έκντταξα. Τα μάτια του είχαν δουρκώσει.

Το συναίσθημα αυτό της ιερότητος του γάμου διήρκεσε καθ' όλο το διάστημα της ιεροτελεστίας. Αποτυπώθηκε στην καρδιά μου κατά το γαμήλιο ταξίδι και ακόμη στην έπιστροφή στην πόλι μας, όταν μπήκαμε στο σπίτι μας.

Η άγάπη μου για τον Λωράν ήταν κάτι το όμορφο και το άγνό. Ηθελα να του δώσω, ότι καλύτερο είχα μέσα μου, τόσο στις μικρές λεπτομέρειες, όσο και στις σημαντικές.

Σε κάθε λεπτό της ζωής μου, έλεγα μέσα μου ότι ώφειλα να γίνωμαι άνταξια της άγάπης του Λωράν. Έπιθυμούσα να όλη μου την ψυχή να είμαι εκείνη που ήθελε να είμαι.

Ο γάμος μου μ' έφερε σ' έπαφή μ' έναν καινούργιο κόσμο. Άνελάμβανα εύθύνες. Έμαθα να διευθύνω με ακρίβεια κι' επιμέλεια το νοικοκυριό και να δίνω και στην τελευταία λεπτομέρεια έναν τόνο κομψότητας.

Η Μάρθα, η γρηά οικόνομος του Λωράν, που άλλοτε ύπρηξε παραμάντα μου με άνελαβε υπό την προστασίαν της. Μ' έδιδε πάν ότι ώφειλε να ξέρη μία τέλεια νοικοκυρά.

Έψαχνα πάντα να δρώ εκείνο που μπορούσε να είναι εύχαιρη στον Λωράν. Πάντοτε ζητούσα τη συγκατάθεσί του.

Η άγάπη μου γι' αυτόν ήταν τόσο βαθιά, που δεν ζούσα πραγματικά παρά όταν τον είχα κοντά μου. Το φιλί που μου έδινε γυρίζοντας από το γραφείο μ' έξυπνούσε στη ζωή, όπως το φιλί του Μαγεμένου Βασιλόπουλου ζυπνούσε την Γαλαίαν του Κοιμισμένου Δάσους.

Μία εύτυχισμένη ζωή

Πέντε χρόνια εύτυχίας χωρίς κανένα νέφος, έκύλισαν έτσι. Δυό μικρά αγοράκια συνεπλήρωναν την

Αύτοτελής αισθηματική ΝΟΥΒΕΛΛΑ της ΚΟΛΕΤ

εύτυχια αυτή—δυό μικρά αγοράκια εύθυμα και ζωηρά. Περνούσα μαζί τους όλη μου την ημέρα, άλλ' όταν πλησίαζε το βράδυ, έπήγα να στο σαλόνι για να περιμένω τον Λωράν. Μόλις άκουα το κλειδί του στην κλειδαριά, έτρεχα να τον προύπαν-τήσω.

—Καλησπέρα, άγάπη μου!, έφώναζε βλέποντάς με. Έπεφτα στην άγκαλιά του. Ποτέ μου δεν κουραζόμουν να τον βλέπω να έκδηλώνη την τρυφερότητά του.

—Πάμε να δούμε τα μικρά, μου έλεγε.

Πηγαίναμε κρατώντας ο ένας τον άλλον από το χέρι. Έσκυβε στην κούνια του μαρού. Όταν το παιδί δεν κοιμόταν, ο Λωράν το σήκωνε στην άγκαλιά του και το έσφιγγε επάνω του. Ο Πιερ άρχόταν τότε και τον έπιανε άπ' τα πόδια. Ο πατέρας του τον έπαιρνε στους ώμους του και τον έτρεχε μέσα στο δωμάτιο. Το παιδί ξεφώνιζε άπ' τη χαρά του. Τους κυττούσα με την καρδιά ξεχειλισμένη από τρυφερότητα. Ο Λωράν και οι γιοιό του! Οι τρεις άγαπημένοι μου! Η ζωή με είχεν ίκανοποιήσει. Περνούσαμε όλόκληρες βραδύες κοντά στο τέακι. Ζούσα μία ζωή που δεν την είχα φαντασθή. Δεν έπιθυμούσα τίποτ' άλλο. Ο άνδρας μου, τα παιδιά μου, το σπίτι μου, αυτά ήταν το πόν για μένα. Ζούσα σε μία άτμόσφαιρα άληθινής άγάπης. Δεν έπιθυμούσα παρά να περιποιούμαι και να λατρεύω τον Λωράν.

Πρώτες άνησυχίες

Μία μέρα μ' έρώτησε αν νοσταλγούσα καμμία φορά τις φίλες μου. Τον έκντταξα παράξενα.

—Άσφαλώς όχι. Μου φτάνει έσώ και τα παιδιά. Δεν χρειάζομαι κανέναν άλλον.

Τότε ο Λωράν σηκώθηκε κι' άρχισε νά δηματζίζει νευρικά στο δωμάτιο. Πήρε ένα βιβλίο απ' την έταξέρα, άλλα το ξανάβησε γρήγορα στη θέσι του. "Επειτα έπλησίασε το παράθυρο κι' έκτύταξε έξω. Μιά ακαθόριστη άγωνία μούσφιξε την καρδιά. Δεν τον είχα δη ποτέ νά φέρεται έτσι. Παρακολουθούσα τις κινήσεις του, άνίκανη νά μαντέψω τη σημασία τους. —Πάω νά κάνω μία βόλτα, είπε τέλος. 'Ο καθάρος άέρας θα μου κάνει καλό. 'Η Μάρθα μάς σερβίρισε πολύ καλό φαγητό άπόψε κι' έφαγα πολύ.

—Θέλεις νάρθω μαζί σου; έρώτησα δειλά. —'Οχι. Δεν θ' άργήσω πολύ. 'Εβγήκε απ' τo σαλόνι. Τόν άκουσα νά παίρνει το παλτό του απ' το πορτ-μαντώ. "Επειτα, ή πόρτα της εισόδου ξανάκλεισε. Κάποιος πόνος μου έσφιξε τότε την καρδιά. 'Ο Λωράν έφυγε χωρίς νά με φιλήση.

Πρώτη φορά τo έκανε αυτό. 'Ωστόσο μία ακαθόριστη προαισθησις μου έλεγε πού και πού δεν υπήρχε λόγος γι' αυτό, ότι δεν θα ήταν ή τελευταία.

Ακολουθώντας από τότε πολλές παρόμοιες βραδυές. 'Ο Λωράν έδινε περίπατο επί μιά-δυό ώρες άφίνοντάς με μόνη. Είχα θυμώσει λίγο μαζί του πού με άπέφευε έτσι. "Αναρωτιόμουν μήπως τον είχα άπαγοιτευσει σέ τίποτε. "Αλλοίως, πώς νά εξηγούσα τo ότι δεν είχε πιά όρεξι νά μείνει μαζί μου τις ώρες της αναπαύσεως;

Διεπιστώσα πώς δεν μιλούσαμε πιά όταν ήμαστε μαζί. "Επλεκα, άπορροφημένη στο μέτρημα πόντων, ή μάλλον άφηνόμουν σέ μία θαδεαία και άόριστη όνειροπόλησι.

'Ο Λωράν εδιάβαζε την έφημερίδα του, χαμουριόταν, έπειτα έπαίρνε ένα βιβλίο απ' τη βιβλιοθήκη και διδισόταν στο διάβασμα. Προτιμούσε τά σοβαρά έργα, τά πολιτικά, οικονομολογικά και φιλοσοφικά. Σ' αυτό τo επίπεδον δεν μπορούσα νά τον παρακολουθώ. Δεν είχα ξαναπαιάσει βιβλίο απ' τόν καιρό τού γάμου μου και οί άναμνήσεις μου τού σχολείου ήσαν πολύ μακρινές. "Απεφάσισα νά ένημερωθώ στη φιλολογία τών τελευταίων έτών. "Αλλά χίλιες-δυό μικροδουλειές με άπασχολούσαν και άποσπούναν την προσοχή μου. Δεν είχα ένδιαφέρθη νά κανονίσω τις ήμέρες μου έτσι πού νά μου μείνει καιρός έλεύθερος. Είχα συνηθίσει ν' άπασχολούμαι με διάφορα πράγματα πού μπορούσε νά τ'άκμει και ή ύπηρετία χωρίς έμένα. Είχα μπλέξει κατά τέτοιο τρόπο, πού δεν είχα τη δύναμη νά ξεμπλέξω.

Οί ύποθέσεις τού Λωράν έπήγαιναν καλά. Είχε τέσσερις ύπαλλήλους τώρα. 'Η Ζερμαίν Τρασύ, πού έπηρε τη θέσι μου μετά τo γάμο μου, τού έχρησίμευε πάντοτε ως γραμματέως.

Στην άρχή εδοκίμασα όλα τά δαγκώματα της ζήλειος με τη σκέψι ότι μία άλλη γυναίκα θα έπαιρνε την καρέκλα στην όποια είχα καθήσει έγώ και ότι θα ήταν μία άλλη γυναίκα αυτή στην όποια νά υπαγόρευε ο Λωράν, τά ίδια γράμματα πού είχε υπαγορεύσει σ' έμένα.

"Υπέφερα στην ιδέα ότι τo μέρος αυτό της ζωής του θα μου έφευγε. Θα ήθελα νά τον ακολουθώ παντού. "Όταν άόστος είδα την Ζερμαίν Τρασύ, χαμογέλασα με τούς φόβους μου. Είχε ένα σώμα πολύ άδύνατο. Τά μαλλιά της ήσαν κακοχτενισμένα. "Ήμουν δεδαία ότι ο Λωράν ούτε καν θα έγυριζε νά την κυττάξει. Δεν είχε τίποτε πού νά μπορούσε νά τραβήξω έναν άνδρα...

"Ενας ζωντανός πειρασμός

Από τούλάχιστον έπίστεψα και δεν έπρόσεξα τo βαθύ βλέμμα της πού τo έζωήρανε κάποια θερμή φλόγα. Με τά χρόνια ή Ζερμαίν άλλαξε. Τά καλοχτενισμένα μαλλιά της, τά λεπτά και γυαλιστερά, είχαν όμορφους κυματισμούς. "Εμοθε νά χρησιμοποιή τά μάτια της θαυμάσια. "Απ' όλο της τo είναι άπέρρευ κάποια δόμις.

'Ο Λωράν έτρεφε πολύ φιλικά αισθήματα γιά την Ζερμαίν. Τόν έμάντευα, χωρίς νά μου έχη μιλήσει γι' αυτό. Τά όνομά της τo άναφέρμα συχνά στις συνομιλίες μας. Συχνά μεταχειριζόταν δικές της λέξεις. Μά έως τo βράδυ όπου μ' έγκατέλειψε άπότομο, γιά νά πάη νά περπατήσει μόνος, ποτέ μου δεν είχα άπασχοληθώ σοβαρά μ' εκείνην. Ξαφνικά, δεν μπόρεσα νά μην την συσχετίσω στο μυαλό μου, με τη συμπεριφορά τού άνδρός μου.

Από τo βράδυ εκείνο, ο Λωράν έγινε άλλος άνθρωπος. "Εδινε μόνος όσο πηγαινε και συχνότερα. Σέ λίγο, άπέκτησε τη συνήθεια νά γυρίζει μετά τo δείπνο στο γραφείο γιά νά έργασθ. Στην άρχή άπουσίαζε μία, τo πολύ δυό ώρες. "Επειτα σιγά-σιγά περισσότερο. Οί πολύτιμες στιγμές τού τέτ-α-τέτ μου έκατάβηκαν στο έλάχιστον. 'Η άγωνία έπνιγε την ψυχή μου. Φοβόμουν πώς κάτι έμνησκει άνάμεσα σ' έμένα και τόν άνδρα μου.

"Ενα βράδυ, κατ' εξαίρεσιν, δισκόμαστε μαζί στο σπίτι. "Εδίδαξα ένα βιβλίο γιά τo όποιο είχε γίνει μεγάλος θόρυβος τότε. Τό θέμα πού είχε φαντασθ ή συγγραφέας δεν ήταν πρωτότυπο. "Ήταν τo άόλιο θέμα τού ιψενικού τριγώνου, άλλα γραμμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ή συμπάθεια τού αναγνώστου νά στρέφεται στην «άλλη» και όχι στη νόμιμο σύζυγο. "Εζήτησα τη γνώμη τού Λωράν.

'Ο Λωράν ήταν έστραμμένος πρds τo τζάκι. —Καμμιά φορά είνε πολύ δύσκολο νά εκφέρη κανείς γνώμη γι' αυτό τo ζήτημα, άπάντησε άφου έσκέφθηκε λίγο. Δυό παντρεμένοι μπορούν νά γίνουν ξένοι ο ένας γιά τόν άλλον. Στην άρχή άγαπιούνται με πάθος. "Αλλά με την πάροδο τού

χρόνου, εξελίσσεται καθένας άνάλογα με την κλίσι του. "Εκείνος ακολουθεί τo δρόμο του, εκείνη κάποιον άλλον. "Εξαφνα προέχουν ότι τούς χωρίζει μία τεραστία άπόστασις και πώς δεν μπορούν πιά νά ξανασυναντηθούν.

—Μά, Λωράν, διαμαρτυρήθηκα, πάντοτε μπορούν νά ξαναγυρίσουν στα έήματά τους. Μπορούν νά ξανασυναντηθούν. —Θα ν, γιά νά πάρουν τόν ίδιο δρόμο.

Τάν κυτούσα. "Όλη ή αγάπη μου εκδηλωνόταν στα μάτια μου, όπως τόν παλιό καλό καιρό. Παρακαλούσα νά μείνει στην άγκαλιά του και νά με σφίξει έπάνω του, όπως άλλοτε.

"Εμεσολάβησε μία στιγμή δισταγμού. Τού χαμογέλασα μ' έμπιστοσύνη κι' αυτό μου τo χαμόγελο έλεγε πολλά. Μ' εκύτταξε με βλέμμα θερμότερο. Μ' έπλησίασε κι' ήρθε κι' εκάθησε κοντά μου στο χέρι της πολυθρόνας πού καθόμουν.

—Είσαι πιά χαριτωμένη από κάθε άλλη φορά άπόψε, μου είπε. Τί μυρωδιά φορείς;

—Γαρθένια. —Γιά τόν άνδρα σου κάνεις τόσα έξοδα; μ' έρώτησε. —'Ισως.

Ξανασήκωσε τo κεφάλι του και μ' εκύτταξε γιά κάμποσο με βλέμμα διαπεραστικό.

—Αγαπds τόν άνδρα σου; —'Ν, αγαπημένη μου! Σ' αγαπώ τόσο! Τό ξέρεις. Τό βλέμμα του έγινε τρυφερότερο ακόμη.

Και άκριβώς τη στιγμή εκείνη έχύπησε τo τηλέφωνο.

'Ο Λωράν έτρεξε στο ακουστικό. Τόν άκουσα πού μιλούσε έξω, στο χώλ. Ξαναγύρισε με τo παλτό και τo καπέλλο στο χέρι.

—'Η δεσποινίς Τρασύ πήγε νά έργασθ άπόψε στο γραφείο. Φαίνεται πώς μ' έχει άπόλυτη ανάγκη. Δεν ξέρω γι'ατί. "Επιζω νά ξαναγυρίσω σύντομα. "Εχεις όρεξι νάρθης μαζί μου;

—'Οχι, αγάπη μου —έκαμα χαμογελώντας του τρυφερά. Θα μείνω. Κάνε γρήγορα. Θα σέ περιμένω.

"Εσκυψε και μ' έφίλησε. Τού άνταπέδωσα με θερμή τo φιλή. 'Η καρδιά μου έχύπησε δυνατώτερα γι'ατί ένοιωσα πώς δεν έφευγε με όρεξι.

'Η πρώτη ώρα εκύλισε πολύ γρήγορα. "Ενοιωθα τόν έαυτό μου πραγματικά ευτυχισμένον. Τί σημασία είχε πού μ' έγκατέλειψε ο Λωράν γιά νά πάη νά έργασθ; Δεν θα γύριζε; Δεν ήταν ο άνδρας μου κι' έγώ ή γυναίκα του; Δεν άγαπιόμαστε σάν τις πρώτες μέρες της έννώσεώς μας;

—Είχα μέσα μου ότι ο Λωράν θα έπέστρεφε σέ λίγο. "Ετσι έφόρεσα τo καλύτερό μου ντεζαμπίγιε —ένα γαλάζιο άνοιχτo με δαντέλλες.

—Αγαπημένη μου, μου είχε πη ο Λωράν την πρώτη φορά πού τo φόρεσα, είσαι σάν μία μικρή νεράιδα.

'Η άναμνησις αύτών τών λέξεων μου ξαναέστανε την καρδιά. Χαμογέλασα δένοντας τη ζώνη μου γύρω από τη μέση μου. Ξανάριξα τo μεταξωτό σκέπασμα στο κρεβάτι, έφτιαξα τά μαξιλιάρια έτσι πού νά μπορώ ν' άκουμπώ και νά διαβάζω, και περιμένα την έπιστροφή τού Λωράν. Τη στιγμή όμως πού έπλάγιαξα, όλες οί καμπάνες της πόλεως άρχισαν νά χτυπούν. "Ήταν μεσάνυχτα.

"Επήδησα απ' τo κρεβάτι. Δεν ήταν δυνατόν! 'Ο Λωράν ποτέ δεν είχε μείνει έξω τόσο άργά, χωρίς νά μου τηλεφωνήσ γιά νά με ειδοποιήσ ότι θ' άργούσε. "Ισως τo τηλέφωνο νά χάλασε. Κάτι θα συνέβαινε. "Ήμουν δεδαία.

"Επήγα στο χώλ κι' έζήτησα μηχανικά τo γραφείο τού Λωράν. Κανείς δεν άπάντησε. 'Η πρόσκλησις μου έμεινε χωρίς αποτέλεσμα.

Ξαναγύρισα στο δωμάτιό μου κι' εκάθησα στο κρεβάτι μου. Πού μπορούσε νά είνε ο Λωράν; Τού συνέδη μήπως κανένα δυστύχημα;

"Εφόρεσα τά πασουμάκια μου και πηλσίασα τo παράθυρο. 'Ο δρόμος ήταν έρημος. Ξαναγύρισα στο κρεβάτι μου. 'Η άνησυχία της άναμονής αύτης υπερέβαινε τις δυνάμεις μου. "Ήταν ένα πραγματικό μαρτύριο.

Πρώτη άληθινή άπομάκρυνσις

Ξαφνικά, μου φάνηκε πώς ή καρδιά μου θα σταματούσε νά χτυπά. 'Ο Λωράν πέρασε μπροστά απ' την πόρτα της καμαράς μου και μπήκε στο γραφείο του, πού ήταν δίπλα. Σηκώθηκα. Τά χέρια μου έπιασαν σφιχτά την άκρη τού κρεβάτιού. Τί έκανε; Τόν άκουσα νά μετακινή τά έπιπλά. Τραβούσε τo ντιβάνι. "Επειτα ήρθαν στ' αυτιά μου οί μικροί εκείνοι θόρυθοι πού έκανε συνήθως προτού πλავιάσ. Τά παπουτσά του έπεσαν χάμω. 'Η άγκράφα της ζώνης του χτύπησε σέ μία καρέκλα. Τέλος, τo γύρισμα τού διακόπτου με ειδοποίησε ότι έσβυσε τo φως.

"Αναρωτήθηκα αν έπρεπε νά πάω νά δω τί έχει. "Ωστόσο κάποιο συναισθημα άξιοπερείας με έπεισε ότι ήταν καλύτερα νά μην τo κάμω. Θυμήθηκα τόν μικρό δισταγμό πού δοκίμασε προτού μ' άγκαλιάσ. Είπα μέσα μου ότι έπρεπε νά περιμένω νάρθ ή εκείνος. Αυτή τη φορά ήταν ή δική του σειρά νά κáμει τo πρώτο βήμα.

Γιά πρώτη φορά στη ζωή μου, με πήρε ο ύπνος κλαίοντας.

Την έπομένη, τo πρωί, ζύπνησα κουρασμένη και λυπημένη. Τo δωμάτιό μου μου φάνηκε άδειανό. Σηκώθηκα και νύθηκα με έπιμέλεια. "Όταν ήρθε ή ώρα γιά τo πρόγευμα, πήγα πρώτη κι' έπείριμένα τόν Λωράν στην τραπεζαρία.

—Καλημέρα, αγαπημένη μου. Τό βλέμμα του συνήτησε τo δικό μου κι' έπειτα έγύρισε άλλω.

—'Αλήθεια, χθες τo βράδυ... έτραύλισε, ήμουν στενοχωρημένος. Αισθανόμουν νά νάγκη νά μείνω μόνος. Δεν μου θυμάμαι έ;

—'Ασφαλώς όχι, αγάπη μου. Μου έλειψες βέβαια πολύ. Μά δεν πειράζει!

"Εράνηκε σάν ν' άνακουφίστηκε.

—Τότε, θα κανονίσωμε τη ζωή μας έτσι, γιά λίγο διάστημα...

Τo πρόσωπό του φωτίστηκε όταν έπρόσθεσε:

—Μήπως δεν τo έλεγα πάντοτε πώς είσαι μία σπουδαία γυναίκα;

Ξαναπήρα θάρρος.

—Μήπως κι' έγώ δεν τo έλεγα πάντοτε πώς είσαι ένας σπουδαίος άντρώλης;

Γέλασε κι' οί δύο. 'Η Μάρθα έφερε τo ταχυδρομείο και ο Λωράν ευθίστηκε στο διάβασμα τών έπιστολών. "Όταν όμως με άφησε, τo φίλι του ήταν άδιάφορο.

"Αρχισα νά κάνω τις καθημερινές μου δουλειές. "Ωστόσο, δεν μπορούσα νά δώσω από μέσα μου τη στενοχώρια πού με είχε καταλάβει. Καί όμως οί τελευταίοι αυτοί μήνες έπρεπε νά μ' είχαν προετοιμάσει γι' αυτό πού θα συνέβαινε. "Αλλοίμονο! 'Ο ψυχικός αυτός κλονισμός εκράτησε γιά πολλές μέρες. Ζούσα θαρρείς μέσα σ' ένα κενόν. Και τά παιδιά μου άκόμη δεν μπορούσαν νά με διασκεδάσουν και νά με κάμουν νά ξεχάσω τόν πόνο μου.

Με κατείχε μία περίεργη άνησυχία. Δεν μπορούσα νά σκεφθώ τίποτ' άλλο. Προσπαθούσα νά δω τί ήταν εκείνο πού έδημιούργησε την άπομάκρυνσι τού άνδρός μου. Σιδερένιοι κλοισί έσφιγγαν τά μηνίγγια μου και ή ψυχή μου είχε ένα άπεραντο κενόν. 'Ο χειμώνας έπέρασε, κι' ήρθε ή άνοιξις. "Επέρασε κι' ή άνοιξις κι' ήρθε τo καλοκαίρι. 'Ο Λωράν μου φερνόταν πάντοτε σάν ξένος. "Επρόσεξα ότι άπέκτησε διάφορες καινούργιες συνήθειες. Ντυνόταν με περισσότερη έπιμέλεια. Ξεβάζε νά πλένουν τo αυτοκίνητό του συχνότερα από πρώτα.

"Όσο περνούσε ο καιρός, πειθόμουν πώς ή Ζερμαίν Τρασύ ήταν ή άφορμή όλης αύτης της καταστάσεως. Γιά νάχω τη συνειδησις μου ήσυχη, απεφάσισα νά την καλέσω νάρθ νά περάση την έθνική έορτή της 14ης 'Ιουλίου στο έξοχό μας κτήμα. "Ετρεφα την κρυφή έλπίδα ότι ή Ζερμαίν θα άποτραδίεταν από τόν Λωράν, όταν έγνώριζε τo σπιτικό μας πού ήθελε νά καταστρέψ.

'Η σκληρή πραγματικότητα

Πολύ άργά, είδα μέχρι ποίου βαθμού είχα άπατηθ. 'Ο Λωράν έτρεξε πρώτος νά την ύποδεχθ. Της άνοιξε την πόρτα και την έχαίρετσε με θερμή. Εκείνη τού άπάντησε με ήρεμη αυτοπεποίθησι. "Εφαινονταν εξοικειωμένοι άλλα χωρίς ύπερβολές. Στεκόμουν δίπλα στον Λωράν; ή παρουσία μου έφάνηκε πώς την εξαγρίωνε. Είχε καταλάβει ένα τόσο μεγάλο μέρος της ζωής τού Λωράν, ώστε δεν της ήταν εύχριστο νά τόν βλέπει στο ρόλο του τού συζύγου και τού πατέρα. Κατάρθωσε ώστόσο νά έπιβληθ στον έαυτό της. Τά μεγάλα σκοτεινά μάτια της δεν έπρόδωσαν τίποτε απ' τo μυστήριο πού έκρυβαν. "Ήξερε επίσης ότι ήμουν άνισχυρη εναντίον της. Με έβλεπε άδύνατη ενώ έγνώριζε τη δική της τη δύναμη.

Την έπομένη ζύπνησα άργά. "Αφου σηκώθηκα κι' έντύθηκα, ίδγίκα γιά ν' άναπνεύσω λίγον άέρα. 'Ο κήπος μου φάνηκε κήματος. Διευδύνθηκα σ' ένα παγκάκι κρυμμένο στο βάθος τού κτήματος. 'Ο Λωράν κι' έγώ πηγαίναμε συχνά κι' εκαθόμαστε εκεί τις ζεστές καλοκαιριακές βραδυές. Εκεί κοντά κυλούσε ένα ρυακι κι' είχαμε περάσει πολλές ώρες ξαπλωμένοι μπρούμυτα στη χλόη, κυττώντας τά καθαρία νερά νά λαμποκοπούν κάτω απ' τo φως τού ήλιου ή της σέληνης. 'Η παραμερία αύτη περιέκλειε τόσες γλυκές άναμνήσεις, ώστε μου φαινόταν ένα είδος ιερού της αγάπης μας. "Ετρόδωχα πρds τά εκεί με δήμα άργ.

'Ο ήλιος δρισκόταν ψηλά όταν έφθασα. Τo ρυάκι συνάδευε τά έήματά μου με την άργυρόρη φωνή του. Μία πυκνή συστάδα από δένδρα τo έκρυβε ακόμη από τά μάτια μου. "Ετοιμαζόμουν ν' άπομακρύνω τά κλαδιά, γιά ν' άνοίξω πέρασμα, όταν άκουσα μία φωνή. "Εσταμάτησα. "Ερριξα μία ματιά μέσα απ' τo φύλλωμα και... χρειάστηκε νά συγκρατηθώ γιά νά μη φωνάσω. Είχα μπροστά μου τόν Λωράν και τη Ζερμαίν! Καθισμένη χάμω ή Ζερμαίν, με τη ράχι άκουμπισμένη στο παγκάκι, κρατούσε στα γόνατά της ένα βιβλίο άνοιχτό. "Εδίδαξε... με φωνή τρυφερή και παθητική. "Εδίδαξε στον άνδρα μου! 'Ο Λωράν, καθισμένος δίπλα της, εκάτιζε την πύτα του. Παρέλυσα δολοκλήρη. Με τά νεύρα μου τεντωμένα στο έπακρον, την άκουσα.

'Η Ζερμαίν εδιάβαζε στίχους με θερμή και παλμό στη φωνή της.

"Επειτα έγύρισα κι' έφυγα τρέχοντας. "Ετρίκλιξα. Τά πόδια μου παρέλυσαν. Τέλος, έπεσα χάμω, κάτω από μία συστάδα δένδρων. Πνιγόμουν, και τά δάκρυα πού δεν μπορούσα νά χύσω έκαίαν τά μάτια μου.

"Επεσα μπρούμυτα, κρύβοντας τo πρόσωπό μου στη μυρωδάτη χλόη. Ευχόμουν ν' άνοίξει ή γή και νά με καταπνί.

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα έτσι. "Υπέφερα όσο δεν είχα ποτέ μου ύποφέρει. Δεν είχα αντίληψη τού χρόνου. "Η ώρα τού φαγητού έπέρασε χωρίς νά τo καταλάβω. Τέλος, σηκώθηκα κι' έσύρθηκα ως τo σπίτι. "Ενα σπίτι πού δεν τo γεμίσει ή αγάπη ενός συζύγου μπορεί τάχα νά λέγεται ακόμη σπίτι; Χωρίς νά ένδιαφερόθ γιά τίποτε, ξάπλωσα στο κρεβάτι

μου. Τo σώμα μου ήταν σάν μολύδι, και παρακαλούσα νά μην ξανασηκαθώ ποτέ μου.

Στιγμιαί όδύνες

Η Ζερμαίν ήρθε πολλές φορές νά μάς δη. Μία μέρα πού την είχα καλέσει σέ γεύμα, μου φάνηκε πολύ άλλαγμένη. "Ανέκτησα τις έλπίδες μου. "Ισως νά είχε μετανιώσει γι' αυτό πού έπήγαινε νά κάνει.

Της είπα νά την δονήσω στο μπουντουάρ μου γιά νά χτενισθ και νά φρεσκαρισθ. Τη στιγμή εκείνη μ' έφώνωσε ή Μάρθα στην κουζίνα.

—Ζερμαίν, θα βρης μονάχη σου τo δρόμο; την έρώτησα. "Αν θέλεις, ξάπλωσε λίγο στο ντιβάνι. Θα έρθω άμέσως.

—Ευχαριστώ, μου άπάντησε μ' εύγένεια.

"Αφου έδωσα τις οδηγίες μου στη Μάρθα, διευδύνθηκα πρds τo δωμάτιό μου. Μόλις έφθασα στη μέση τού διαδρόμου, σταμάτησα. Στον τοίχο, πού ήταν άπέναντι απ' την πόρτα τού δωματίου μου, δρισκόταν ένας καθρέφτης, αρκετά μεγάλων διαστάσεων. Σ' αυτόν είδα νά καθρεφτίζεται ή εικών της Ζερμαίν και τού Λωράν. "Ήταν όρθια μπροστά στην τουαλέτα μου, άπορροφημένη από κάτι πού κρατούσε στο χέρι της. "Επέρασαν μερικά λεπτά ώπου νά ιδώ ότι ήταν ή βέρα μου.

'Η Ζερμαίν κυτούσε ακόμη τo δαχτυλίδι. "Επειτα άκουσα τη φωνή τού Λωράν κι' έφάνηκε πάλι κι' αυτός μέσα στον καθρέφτη. Την εκύτταξε. Της έπέρασε στο δάχτυλο της βέρα... τη βέρα μου! Εκείνη, κατόπιν, τόν κυττάξε με τά μεγάλα παθάρικα μάτια της. "Ακόμη κι' έγώ ένοιωσα τη δύναμή της.

'Ο Λωράν έγέλασε τότε τρυφερά. "Επείσα τo στήθος μου με τά χέρια μου γιά νά καταστείλω τούς τρομερούς χτύπους της καρδιάς μου. 'Ο Λωράν πήρε τo χέρι της Ζερμαίν στα δικά του και της είπε:

—Εκείνη πού φορεί τη βέρα μου είνε εκείνη πού αγαπώ!

Παρ' όλιγο νά πάσω συγκοπή. Πώς μπορούσε νά λήη ένα τέτοιο πράγμα; Πώς μπορούσε ο άνδρας μου νά βλέπει τη βέρα μου στο χέρι μιάς άλλης γυναίκας;

"Εγύρισα από την άλλη άδιασμένη κι' έπέστρεψα στην κουζίνα. 'Η Μάρθα μου έρριξε ένα βλέμμα έρευνητικό, μά δεν είπε τίποτε.

'Η έκφρασις της έδειχνε ότι μ' εκάτάλαβε και με συμπονούσε. "Ακόμη και όταν της έγύρισα τις πλάτες ένοιωσα τo βλέμμα της καρφωμένο έπάνω μου.

"Εφυγα απ' τo σπίτι κι' έπερπάτησα γιά πολλή ώρα ώπου έφθασα στην έξοχή. 'Ο δροσερός άέρας μου ξανάδωσε λίγη δύναμη.

"Αναπολούσα την έποχή την ήδη πολύ μακρινή όπου γεννήθηκε ή αγάπη μου γιά τόν Λωράν. "Όλα ήταν τότε γοητευτικά και γλυκά. "Όλα ήταν όμορφα!

'Ο Λωράν ήταν γιά μένα αυτή ή ίδια ή τρυφερότης. Τί τού συνέβη; Τί έγινε ο έρωτάς μας;

Ξαφνικά είδα καθαρή την άπάντησι. "Επρεπε ν' άφήσω τόν Λωράν έλεύθερο... έλεύθερο ν' άναποκριθ στη φωνή της καρδιάς του... έλεύθερο νά πάρη τo γοητευτικό μονοπάτι πού τόν έκαλούσε... έλεύθερο, νά τ' ακολουθήσ ήσασε εκεί πού ήθελε.

Ξανάειδα την εικόνα της Ζερμαίν νά περνά τη βέρα μου στο δάχτυλό της. Τά δάκρυά μου έρχισαν τότε νά ξανακυλούν. Καθισμένη στη ρίζα ενός δένδρου, έζάρωσα και κρύβοντας τo πρόσωπό μου στα χέρια μου, έκλαψα με άναφυλλητά.

"Εξαφνα ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο μου και μία άνδρική φωνή είπε με τρόπο γλυκό:

—Ελάτε! "Ελάτε! Δεν είνε δα και τόσο τρομερό!

"Εσήκωσα τo κεφάλι μου κι' έγούρλωσα τά μάτια. "Ήταν ο γιατρός Μαλμπέρ, ο οικογενειακός μας γιατρός, ένας μεγάλος φίλος τού Λωράν. Δεν τον είχα άκούσει πού πλησίαζε.

—'Η Μάρθα ήρθε και με βρήκε, γιά νά μου πη πώς άνησυχούσε πολύ γιά σας. Διέτρεξε όλη την πόλη γιά νά σας βρώ.

'Η συμπάθεια πού μου έδειχνε, μ' έκαμε νά μην κρατηθώ πιά. "Αρχισα νά κλαίω δυνατώτερα. Μ' άγκάλιασε απ' τούς ώμους, προσπαθώντας νά με κάμει νά ήσυχάσω. Οί λυγμοί μου λιγώστεψαν. Αισθανόμουν τόν έαυτό μου τελείως εξαντλημένο. "Αφινόμουν νά περπατώ, με τo κεφάλι μου άκουμπισμένο στον ώμο του. Παρ' όλιγο ν' άποκοιμηθώ.

Μία σκηνή ζήλειος

Είχε νυχτώσει. Ξαφνικά, τά φώτα ενός αυτοκινήτου διέπερασαν τo σκοτάδι. Τo άμάξι φρενάρισε άπότομα μπροστά μας. "Η πόρτα άνοιξε βίαια και βγήκε ο άνδρας μου. Στο καθισμα είδα την Ζερμαίν. Μιά έκφρασις θριαμβού ήταν ζωγραφισμένη στα χαρακτηριστικά της. 'Ο άνδρας μου με άρπαξε από τo χέρι και μ' έτράβηξε κοντά του.

—Τί κάνεις εδώ; μου φώναξε.

Ποτέ μου δεν τον είχα ξαναϊδή τόσο θυμωμένον.

"Ανίκανη ν' άπάντησα, αισθάνθηκα ευγνωμοσύνη πρds τόν γιατρό Μαλμπέρ όταν τον είδα νά μπαίνει άνάμεσα στον Λωράν και σ' έμένα. "Απαμακρύνθηκα λίγο, κυττάζοντας με προσοχή τούς δύο άνδρες.

Οί φάροι τού αυτοκινήτου εφώτιζαν έντελώς τo πρόσωπο τού γιατρού. Στο πρόσωπο τού άνδρος μου ήταν ζωγραφισμένη μία πραγματική λύσσα. Οί φλέβες τού μετώπου του είχαν φουσκώσει. "Ανοιγε κι' έκλεινε τις γροθιές του. 'Η Ζερμαίν έβγήκε κι' αυτή απ' τ' αυτοκίνητο και πήγε και στάθηκε δίπλα απ' τόν Λωράν.

"Εμεσολάβησε κάποια σιωπή... μία άγωνιώδης σιωπή, γο-

ΟΙ ὄδοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΕΡΟΜΑΧΙΑ

Τὰ δένδρα ἐφουσκάσαντο ἐκ τῆς στενοχωρίας καθ' ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς φουσκοδενδρίας. Ἐφουσκάσαν οὖν κι' ἐγὼ ἐκ πλήθους αἰσθημάτων κι' ἡσθάνθην ἀκατάσχετον φαγούραν τῶν αἰμάτων.

Ὡ, λίαν ἐρωτοβριθῆ καὶ σφριγηλὴ Ἀπρίλιε, εὐώδη τε κι' εὐήλιε, τὴν τάλαιναν καρδίαν μου τὴν ἔμψας — (ἰδέ τη! — καὶ δὲν τὴν ἐσεβάσθηκες ποσῶς, δρὲ ζα- (ναμβέτη,

παρ' ὅλον τῆς τῆς γῆρας, ἀλλ' αὖθις τὴν κατέστησες... ἡφαιστειον τῆς (Θήρας. Κι' ἰδοὺ ἐγὼ πυρίπνοος κι' ὀρμητικὸς ὡς (λέων

μετὰ διαθέσεων σφοδρῶν καὶ λίαν λυσσαλέων, εἰς τὰς ὁδοὺς ἐξέρχομαι τὰ μάλα διαστικὸς νὰ μὴν ἀφῶσω ἄτρωτον καρδίαν γυναικός. Ἀβρὰν καὶ ροδοπέταλον νεάνιδα ἠτένισον, ἦν θάδρισκον ὑπέροχον καὶ ὁ ποιητὴς ὁ Τέννυσον.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐγουρλωσὼν ἐκ θαυμασμοῦ ἀφθόνου κι' ἐστεναζάμην ὁ πτωχὸς θαθεῶς ἐκ τοῦ πόνου. —Μαζέλ, τῆς εἶπον, δίπλα σας τοῖμω νὰ προσαράξω, καθ' ὅσον ἡ καρδία μου ἀγρίως διερράγη κι' ὁμολογῶ πὼς θούλωμαι νὰ σας κατασπαράξω

σὰν νάσθε... Κ ο π ε γ χ α γ η ! Ἄλλ' αὕτη μοὶ ἀπήντησεν καὶ μ' ἐπληξεν καιρίως: —Εὐχνάς, μοι εἶπε, κύριε, πὼς χρειάζεται κυρίως ἄ π ὁ β α σ ι ς δ υ ν ἄ μ ε ω ν αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ κάμης; Μὰ σὺ, δρὲ γερο-μπαμβαλὴ, ποὺ νάβρης τίς...δ υ ν ἄ μ ε ι ς;

νέβη. Ἐνοίωσα ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὸ πρόσωπό μου. Ἐπείσα χάμω. Ἡ Ζερμαῖν ἐβγαλε μιά κραυγὴ. Ἐμείνα ἑσπλωμένη δίπλα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, ἔχοντας χάσει σχεδὸν τίς αἰσθήσεις μου.

Τὸ κεφάλι μου μὲ πονοῦσε δυνατά. Συγκεκριμένα, εἶδα τὸν Λωρὰν νὰ πιάνῃ τὸ κεφάλι του μὲ τὰ χέρια του καὶ νὰ κλείνῃ τὰ μάτια. Σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ δῇ αὐτὸ ποὺ ἔκαμε.

Ξαφνικά, ἐφάνηκε πὼς ἐνοίωσε τί ἔκαμε, γιὰτί ἐφώνασε: —Μαργαρίτα!

Ὁ γιατρός Μαλμπέρ μ' ἐσήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μ' ἐτοποθέτησε μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Λωρὰν τὸν κυττοῦσε σιωπηλὰς. Φαίνονταν ἀνίκανος νὰ μιλήσῃ. Ὁ γιατρός ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε διατηρήσει λίγο τὴν ψυχραιμία του.

—Ραγκλάρ, ἀκούστε με. Πηγαίνω τὴν γυναικα σας στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ τῆς καθαρίσω τὴν πληγὴ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐσεῖς συνοδεύετε τὴν δεσποινίδα καὶ γυρίστε ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα σπίτι σας. Ὅσο λιγώτερο μιλήσουν γι' αὐτὸ τὸ ατύχημα, τόσο θάνα καλύψετε. Προσέχετε περισσότερο στὸ μέλλον. Ἡ γυναικα σας ἀξίζει μιά καλύτερη τύχη.

Στὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ

Ἐπῆγε στὸ σπίτι του, ὅπου περιποιήθηκε κι' ἔδεσε τὴν πληγὴ ποὺ εἶχα κάνει ὅταν ἔπεσα χτυπώντας σὲ μιά πέτρα. Ἐπειτα μ' ἐξάπλωσε στὸ ντιβάνι τοῦ ἱατροῦ του, μοὺ ἔδωκε ἓνα καταπρουντικό καὶ μὲ ἄφησε μόνῃ γιὰ λίγο. Ὅταν συνήλας κάπως, μὲ ξαναπῆγε στὸ σπίτι μου.

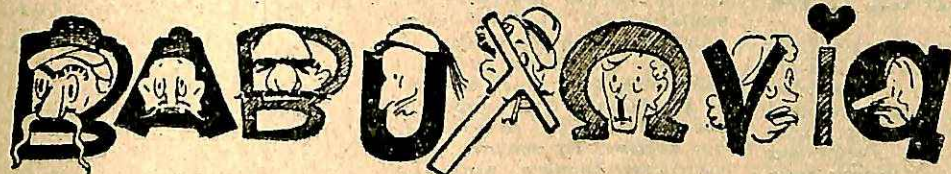
Δὲν ἤξερα τί θὰ βρῶ ἐκεῖ. Ἡ Ζερμαῖν εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι μὲ τὸν Λωρὰν. Ὁ Λωρὰν ἔφυγε μαζί της; Τί ἔπρεπε νὰ ὑποθέσω ἀπ' τὰ δύο;

Ὁ Λωρὰν ἦταν μόνος ὅταν μῆκαμε στὸ σπίτι. Τὸν εἶδαμε νὰ δολιάρῃ μέσα στὸ σαλόνι σὰν ἓνα λιοντάρι μέσα στὸ κλουβί. Εὐχόμαι νὰ μὴν δῶ ποτέ μου στὸ πρόσωπο κανενὸς ἀνδρὸς τὸν ἀπέραντο πόνο ποὺ εἶδα ζωγραφισμένο στὸ βλέμμα του. Ὁ γιατρός Μαλμπέρ μοὺ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἐβόηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Δὲν ἔχω νὰ προσθέσω μεγάλα πράγματα. Ἐκεῖ κάτω στὸν ἔρημο δρόμο ὁ Λωρὰν ξαναβρήκε τὸν ἑαυτὸ του. Στὴν ἐπιστροφή, πῆρε τὸν καλὸ δρόμο. Τὰ δῆμάτ' αὐτὰς ξανασυναντήθηκαν.

Αὐτὰ συνέβησαν πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἡ Ζερμαῖν ἔφυγε ἀμέσως σχεδὸν ἀπ' τὴν πόλιν. Ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ καταστραφῇ, βγήκε ὁ ἐρωτὸς μας δυνατώτερος καὶ θαυότερος, σὰν ν' ἀνανεώθηκε ἀπ' τὸν πόνο. Τώρα ὁ Λωρὰν λείει γελώντας πὼς εἴμαστε τὸ ζευγάρι μιάς ἐτελειωτῆς λατρείας.

ΤΕΛΟΣ
Μετάφρασις: ΜΕΛΗΣ ΔΕΠΟΛΛΑ.

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΒΙΖΙΤΟ

Τὸ πρωὶ ποὺ ἔφευγε ὁ ἀντρας τῆς Ζαμφῶς, τῆς εἶπε:

— Τὸ μεσημέρι θάρχω μὲ τὸν κουμπάρου τὸ Νικολῆ. Τί θὰ τοῦ ψήσῃς σήμερα;

— Νὰ τοῦ κάνωμε σα-ρακοστιανό. Σήμερα εἶνε Δευτέρα, δὲν πουλούνε κρέας.

— Καλὰ. Μὰ τί θὰ τοῦ ψήσῃς;

— Ἀχου! Τώρα τὸ θυμήθηκα! Θὰ τοῦ κάνω σαπανακόρρυζο, ποὺ

τ' ἀρέσει. — Φαί! ποὺ τῶρες; — Γιατί; Δὲν ἀκούς καὶ τὸ τραγοῦδι ποὺ τὸ λέει;

Καλὲ μόνε, πὼς μυρίζε τὸ σπανάκι μὲ τὸ ρύζι! — Καλὰ, κάνε ὅ,τι θές. Κάτι θὰ φέρω κι' ἐγὼ.

Κι' ἔφυγε στὴ δουλειά του. Ἡ Ζαμφῶ ψώνισε κι' ἔβαλε τὸ τσουκάλι στὴ φωτιά. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη ὅταν ἔρριξε τὸ ρύζι, γιὰ νάναί ἑτοιμο τὸ μεσημέρι. Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἀνάξιν στὸ δρόμο. Μία γειτόνισσα ἔτρεξε:

— Ζαμφῶ! πλάγι σας ἦρχε ἡ νύφη τῆς Μανάβαινας, αὕτη ἔκλεψε ὁ γυιὸς τῆς καὶ τὴ στεφανώσανε ἔχτες τὸ βράδυ.

— Ἡδοί, θὰ πάω νὰ τὴ δῶ. Εἶνε λείει Ἀθηνάισσα ἀπ' τὴν Πλάκα. Πάω νὰ δῶ τί μούτρα ἔχει.

— Ἐρριξε ἓνα σαλάκι στὶς πλάτες τῆς καὶ πῆγε στῆς Μανάβαινας.

— Καλορροζίκια, κόνε Εὐαθία μου, νὰ σας λήσουνε.

— Εὐχαριστῶ, Ζαμφῶ μου, καὶ στῶν παιδιῶ σου.

Ἡ Ζαμφῶ ἐκάθησε κιόλας νὰ τὰ κυττάξῃ ὅλα. Ἡ νύφη βγήκε, μαύρη κι' ἀδύνατη, καὶ τῆς ἐπρόσφερε «κουβέντες».

— Ἡπῆρες, κοκκάνα μου, παιδί μάλα-μα, τῆς εἶπε. Νὰ τόνε προσέχῃς τὸ Στεφανὴ σὰν τὰ μάτια σου. Νάσαι προκομμένη καὶ παστρικά σὰν τὴν πεθερά σου.

— Μὰ νομίζω πὼς αὐτὸ τὸ ξέρω, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Ὅλα τὰ ξέρομε, μὰ δὲν τὰ κάνωμε, παιδάκι μου. Ὑστερα ἐνείεις οἱ ἐντόπιες δὲν πολλοκυττάζετε καὶ τὴν πάστρα γιὰ-τί ὥσαμε πρόπερσι δὲν εἶχατε νερό κακομοῖρες. Μ' ἓνα κουμάρι νερό ἠπῆγατε, ἡμαγερεύσατε κι' ἠπλενούσατε. Ἡ βρυσὴ σὰς ἤτρωε.

— Τί θὰ πῇ κουμάρι;

— Ἀλήθεια ἡξέχασα πὼς τὸ λέτε κανάτι. Καλὲ, κανάτι εἶνε τὸ φύλλο τῆς πόρτας καὶ τοῦ παραθύρου. Οὐτὲ νὰ μιλῆς δὲν ξέρετε. Τὸ διαλυστήρι τὸ λέτε τοασσαρα καὶ τὸ μέρος κομπινέ! Μὴ χειροτέρα! Ἀκόμα ἀρβανίτικα μιλάτε!

Ἡ νύφη κοκκίνισε, θύμωσε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἡ Ζαμφῶ εἶπε στὴν πεθερά σιγά: — Τὴν ἤλαλα σὲ τάξι, γιὰτί ἐσύ εἶσαι καλὴ καὶ δὲν μιλάς. Κι' ἐποῖος δὲν μιλά τὸν θαδούνε.

Ἡ Μανάβαινα χαμογέλασε καὶ εἶπε: — Νὰ σοὺ πῶ, Ζαμφῶ μου, καθέννας νὰ κυττάξῃ τὸ σπίτι του καὶ τὸ νοικοκεριό του. Ξέρω ἐγὼ σὰ θέλω νὰ δῶ τὸν κάθε κατεργάρη στὸν πάγκο του.

Ἡ Ζαμφῶ ἔφυγε ζεματισμένη. — Εἶδες ἐσύ!, εἶπε στὴν γειτόνισσα ποὺ τὴν ἔστειλε, νὰ τῆνε παρτικουλάρη τὸ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

ὡς τὰ δόντια, δῆμοι μὲ σφυριά καὶ καρφιά, ἔμποροι, φαρισάοι, δικασταί, ποὺ ἐβάδιζαν υπερήφανα γυναικὲς ποὺ ἐκλαίγαν καὶ μιά παράξενη ἀνθρωποπλημμύρα. Τσίμοντας ὅλος, ὁ πύρρουλας ἔδλεπε τὸ θέαμα ἀπὸ τὴ φωλίτσα του. Ἀρχισε νὰ τὸν πιάνῃ φόβος ὅτι θὰ κατασκαφισθῇ ἢ τριανταφυλλιά καὶ θὰ σκοταθοῦν τὰ μικρά του.

— Προσέξτε ὅσο μπορεῖτε, ἐφώνασε, μαζεψτε τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Μὴν κάνετε κανένα θόρυβο. Ὡ, ἓνα ἀλόγο ἐρχεται κατ' ἐπ' αὐτῶν μας... Ὡ! στρατιῶτες μὲ σιδερένια παπούτσια... Ἀχ! Θεὲ μου, ὁ κόσμος ὅλος ἐρχεται κατ' ἐπ' αὐτῶν μας!...

Καὶ φτερουγίζοντας ἔσπευσε κι' ἐκάρθησε στὴ φωλίτσα του, σκεπάζοντας τὰ μικρά του μὲ τὰ φτερούλια του. Ξαφνικά, εἶδε ἓνα ἀπείσιον θέαμα κι' ἐφώνασε: — Ὡ! τί φρίκη! Μὴν κυττάξετε καθόλου. Πάνε νὰ σταυρώσουν τρεῖς ἀνθρώπους.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, χτυπήματα ἀπὸ σφυριά ἀκούστηκαν ἀνάγκη μὲ κραυγὲς πόνου καὶ βογγητῶν. Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, παρακολοῦθους τὸ θέαμα ὁ πύρρουλας.

— Πόσο οἱ ἀνθρώποι εἶνε σκληροί!, εἶπε καταθυμωμένος. Δὲν φάνηκε πού τοὺς ἐκρέμασαν σὲ σταυρούς, ἔβαλαν στὸ κεφάλι τοῦ μεσοῖου στεφάνι ἀπὸ ἀγκυαία. Τ' ἀγκάθια κεντοῦν τὸ πρόσωπό του καὶ τρέχει τὸ αἷμα του. Κι' ὅμως Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶνε τόσο ὠραίος!... Τόσο γλυκὰ τὰ μάτια του!... Ἐμπνέει τὴν ἀγάπη σὲ κάθε καρδιά καὶ τὴν πιὸ σκληρή. Ἀχ! μοὺ φαίνεται σὰν νὰ σχίζω τὴν καρδιά μου αὐτὰ τ' ἀγκάθια.

Τὸ πουλάκι ἐρρίγη ἀπὸ μεγάλου συν-αίσθημα εὐσπλαχνίας.

— Ἀχ! νὰ ἦμουνα ἀετός, νὰ πάω νὰ τραβήξω μὲ τὰ νύχια μου τὰ καρφιά ἀπὸ τὰ χέρια Του καὶ νὰ κυνηγήσω μὲ πείσμα αὐτὴ τὴν ἀνθρωπομάζα...

Ἐβλεπε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε σταγόνα-σταγόνα στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ δὲν ἐβρίσκει ἡσυχία νὰ κάτῃ στὴ φωλίτσα του.

— Ἀν καὶ εἶμαι τόσο μικρὸ κι' ἀδύνατο, θάθελα κατὶ νὰ κάνω γι' Αὐτὸν τὸν φτωχό. Ἀς δοκιμάσω.

Βγήκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά του κι' ἔφευγε πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο. Ἐκανε στὴν ἀρχὴ μερικὸς κύκλος γύρω Του, γιὰτί πάντοτε φοβόταν νὰ πλησιάσῃ ἀνθρώπους, σιγά-σιγά όμως πῆρε θάρρος κι' ἐπλησίασε. Καὶ μὲ τὴ μυτίτσα του, ἐβγάλε ἓνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ φτωχοῦ μάρτυρα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μιά σταγόνα αἵμα ἐβόηκε κι' ἔπεσε στὸ λαίμω τοῦ πύρρουλα. Ἡ σταγόνα μεγάλωσε κι' ἐπλάτυνε τόσο, ποὺ ἔθαψε ὅλο τὸ στήθος τοῦ μικροῦ πουλιό.

Τότε, Ἐκεῖνος, ποὺ κρεμόταν στὸ σταυρὸ ἀνοῖξε τὰ χεῖλιά του καὶ μουρμούρισε: —

Μὲ τὴν εὐσπλαχνική σου καρδιά ἐκέρδισες ἐκεῖνο, ποὺ οἱ πρόγονοί σου ἐπὶ τῶσους αἰῶνες δὲν κατόρθωσαν ν' ἀποκτήσουν.

Ὅταν ἐγύρισε ὁ πύρρουλας, τὰ μικρά του, ἐκπλήκτα, τοῦ φώναξαν:

— Πατέρα! Ὁ λαίμω σου εἶνε κακόκινος, τὰ παπούτσια σου εἶνε πιὸ κόκκινα κι' ἀπὸ τὰ τραντάφυλλα!

— Μπα! Μιά σταγόνα αἷμα ἀπ' Αὐτὸν τὸν φτωχό, ποὺ εἶνε στὸ σταυρό. Ἀ-μὰ πλὺθ στὸ ρυάκι θὰ φύγῃ.

Ὅσο όμως κι' ἐν ἐπλήθει τὸ πουλάκι, τὸ κόκκινο χρώμα δὲν ἐβόηκε. Κι' ὅχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ ἐβάφηκε κόκκινος καὶ ὁ λαίμω τῶν μικρῶν του.

Ἀπὸ τότε, κάθε πύρρουλας, κάθε κοκκινολαῖμης, ὅπως λέγεται πρὸ κοινῇ, ἔχει στὸ λαίμω του μιά φανταχτερὴ κόκκινη ταινία.

ΣΙΟΝΑΘ.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

Η ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐχτές πρωὶ, Σουρπουτί-τσα εἶπε ἐμένα:

—Καραμπέτ, ἓνα γράμμα ἤφερε πόστα ἐσένα.

— Γράμμα, τζάνεμ, ποῖος ἦσταιλε!;

— Γράμμα ἀνοῖξα, ἀπὸ Ἀθήνα, ἦσταιλε, ὄνομα πιγραφή ντὲν ἔκει.

— Ποῖος γράφει; Σουρ-πουτίτσα ρώτησε.

— Ντὲν ἔκει ὄνομας, εἶπα.

Γράμμα ἡντιάδασα, πολὺ μουζεβίρ εἶνε, πολὺ ντολαντιρτζή γραμμένος ἐνεται.

Μουσιού Καραμπέτ, λέει, τὸ Σουρ-πουτίτσα γιὰδοκλὺς ἔκει τὸ Ἀρντίν, τὸ φίλο ντικό σου, ματζὶ πασιμένος ἐνεται, κάτε μέρα ποὺ ἐσύ λείπεις ἀπὸ ἱστίτι σου!

Ἀμάν, ἀμάν, τί νὰ κάνω; Σουρπουτίτσα ντὲν εἶπα τίποτα, γράμμα ἡκρυμένος ἦ-κα, στὸ Κερκόρ φίλος μου ἦπῃ, ἀρω-τημένος νὰ κάνω τί τὰ ἐνεται τώρα.

— Ἀνώνυμος γράμμα, Κιρκόρης εἶπε, ντὲν πιάναται, ἡφεύτικός εἶνε. Ἀρντίν ἔρκε-ται ἱστίτι σου;

— Ἐρκεται!

— Μιλάει Σουρπουτίτσα;

— Μιλάει, ἀμὰ φίλος εἶνε.

— Ματζὶ ὅςω πασιμένος εἶνε;

— Ντὲν ἤξερω. Γράμμα τὸ λέει ἄμα.

— Πιάσε Σουρπουτίτσα, ἀρωτήσε.

— Ἀν πῇ πὼς ἀγαπάει Ἀρντίν, τί τὰ ἐνεται; Εὐὼ ἱκλαμένος τὰ κάνω.

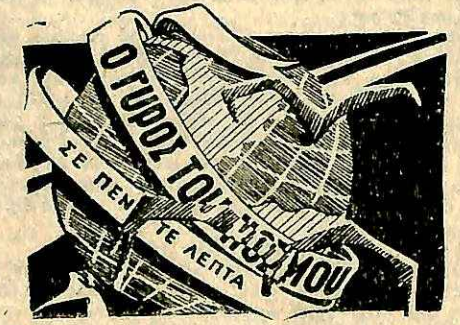
— Μπορεῖ νὰ πῇ δὲ!

— Τότες προσβολὴ τὰ ἐνεται Σουρ-πουτίτσα.

— Πιάσε Ἀρντίν ματζὶ, ἱστίτσε μου-τρί σου.

— Αὐτὸ ντὲν κάνει. Ἀρντίν μπορεῖ εἶνε, τὰ κάνει ντικό μου μούτρα πατσά! Μπαράκ λακίρνη! Καλύτερα σωπασμένος νὰ κάνω. Τὰ περάσει σεδντά Σουρπουτί-τσα, πάλι ντικό μου τὰ ἐνεται.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Οἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε πάντα γεμάτες ἀπὸ ἀγγελίες γάμων, ἀκόμη καὶ τώρα μὲ τὸν πόλε-μο. Εἶνε όμως πάντα συντεταγμένες κατὰ τὸν πεζότερο καὶ συντομώτερο τρόπο, ἀν ὅχι γιὰ τίποτε ἄλλο, τοῦ-λάχιστον γιὰ νὰ πληρώσουν οἱ ἐνδια-φερόμενοι ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερα. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὴν Ἱαπωνία, ὅπου τέτοιου εἶδους ἀγγε-λίες εἶνε πάντα ποιητικώτατα συντετα-γμένες καὶ φανερώνουν ὅλο τὸ αἶσθη-μα τοῦ ἐνδιαφερομένου.

Νά, λόγου χάριν, μιά τέτοια ἀγγε-λία ποὺ δημοσιεύεται εἰς μίαν μεγά-λην ἐφημερίδα τοῦ Τόκιο: «Εἰμαι ἀρκετὰ ὠραία γυναικα. Τὰ κύματα τῶν μαλλιών μου μὲ τυλίγουν ὁλό-κληρην σὰν λεπτότατος πέπλος. Τὸ σώμα μου εἶνε λιγρόν σὰν ἱτὰ, ὅταν σείεται ἀπὸ τὸν ἀνεμο. Τὸ πρόσω-πό μου εἶνε γλυκὸ καὶ φωτεινὸ σὰν λουλούδι. Ἐχω τὰ ἀπαραίτητα ἡθικά ἐφόδια γιὰ νὰ διανύσω τὸ δρόμο τῆς ζωῆς κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τὸν ἀγα-πημένον μου. Ἀν βρῶ κανέναν μεγα-λόψυχον κύριον ποὺ νὰ εἶνε ἐξυπνος, πλούσιος, μορφωμένος καὶ μὲ καλοὺς

τρόπους, θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ γίνω ἡ ταπεινὴ τοῦ οὐζύγος, γιὰ νάχω ἀργό-τερα τὴν χαρὰ νὰ μοιρασθῶ τὴν αἰώ-νια γαλήνη σ' ἓναν τάφο ἀπὸ ρόδινο μάρμαρο.

Ποῖος μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος διαβάζοντας μιά τέτοιαν ἀγγελία;

ΝΕΡΟ ΠΟΥ ΑΝΑΒΕΙ ΤΗ ΦΩΓΙΑ

Σὲ μίαν ἀποθήκη γεωργικῶν προϊ-όντων σ' ἓνα χωριὸ τῆς Ἱταλίας, εἶχε πιάσει πυρκαϊά τὴν περασμένην ἐβδομάδα. Ἐτρεῖσαν ὅμως ἀπὸ παν-τοῦ οἱ γείτονες καὶ κατόρθωσαν νὰ τὴν σβύσουν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε νὰ βρέχῃ, δὲν ἔδωσαν σημασία σ' ἓνα μεγάλο ἔξω ποὺ ἔξα κολουθοῦσε ἀκόμη νὰ καίγεται. Ἡ βροχή, εἶπαν, θὰ τὸ σβύσῃ καὶ αὐτό.

Ἀλλὰ δὲν ἔσβυσε. Τὸ νερό, ἀντὶ νὰ σβύσῃ τὴν φωτιά, τὴν ἐτροφοδότησε, τὴν ἐμεγάλωσε, τὸς, ποὺ ὡς τὸ πρωὶ δὲν ἔμεινε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀποθήκη. Πὼς όμως ἔγινε τὸ ἀπίστευτο αὐτό; Πὼς διεψεύσθη ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θε-μελιώδεις νόμους τῆς φύσεως, κατὰ τὸν ὅποιον τὸ νερό σβύνει τὴν φωτιά; Οἱ χωρικοὶ ποὺ εἶδαν τὸ φαινόμενο αὐτὸ τὸ ἀπέδωσαν σὲ μαγεία, ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε τὸ υπερφυσικό.

Τὸ κάρβουνο, καὶ κάθε καύσιμος ὕ-λη, καθὼς ξέρετε, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὁ-ξυγόνον γιὰ νὰ καίῃ. Ἀποδείξτε εἶνε ὅ-τι ἀν κλείσετε τὸ τζάκι ἢ τὴν σόμπα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ φωτιά θὰ σβύσῃ, καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀνάψετε πάλι καλὰ πρέ-πει νὰ φυσήξετε. Τὸ νερό, λοιπόν, ἀ-ποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μέρος ὁξυγόνου καὶ δύο ὕδρογόνου, τὸ ὅποιον ἡ φω-τιά ἀποσυνθέτει καὶ μετατρέπει σὲ ὁ-ξυγόνο. Ἐστὶ ἡ φωτιά βρίσκει νέα τροφή τὸ νερό, τὸ ὅποιον γίνεται ἐμ-πρηστικό!

ΕΝΑΣ ΤΙΜΙΟΣ ΑΠΑΤΕΩΝ

Ἡ ἀστυνομία τῆς Νεαπόλεως καταζη-τεῖ κάποιον Ἀντώνιο Ράστο, ποὺ ἔχει καταντήσει ὁ φόβος καὶ ὁ τρό-μος ὅλων τῶν καταστημάτων ποὺ που-λοῦν ἑτοιμα παπούτσια. Δὲν πρόκει-ται ὅμως περὶ λαποδύτου, ὅπως θὰ ἐ-φανταστήκατε, ἀλλὰ μάλλον περὶ θύ-ματος.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἀδίκηθηκε κατὰ πολὺ περίεργον τρόπο ἀπ' τὴ φύσι, ποὺ τοῦ ἔδωσε καὶ τὰ δύο πόδια δε-ξιά. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε φτωχὸς δὲν μπο-ρεῖ νὰ κάνῃ παπούτσια ἐπὶ μέτρῳ ἢ ν' ἀγοράξῃ δύο ζευγάρια γιὰ νὰ χρη-σιμοποιῇ τὰ δύο δεξιά παπούτσια. Καταφεύγει λοιπὸν στὸ ἐξῆς ἐξυπνό-τατο κόλπο:

Μπαίνει σ' ἓνα κατάστημα καὶ ζη-τάει νὰ δοκιμάσῃ διάφορα παπούτσια. Ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος τοῦ φέρνει ὅ-σα ζευγάρια ἔχει στὴν διάθεσί του, ὁ Ἀντώνιος τὰ δοκιμάζει ὅλα, τὰ ἀνα-κατεύει, καὶ σὲ μιά στιγμὴ ποὺ ὁ ὑ-πάλληλος πηγαίνει νὰ τοῦ φέρῃ ἄλ-λα, αὐτὸς βάζει διαστικὰ σ' ἓνα κου-τί δύο δεξιά παπούτσια, πληρώνει καὶ φεύγει. Τὸ τέχνασμά του ἀποκαλύπτε-ται ἀργότερα, ὅταν ὁ ὑπάλληλος πη-γαίνει νὰ συνάξῃ τὰ ἄλλα.

Τώρα, εἶνε κλέφτης ὁ Ράστο; Ὁχι, δέβαια, ἀφοῦ πληρώνει τὸ ἐμπόρευμα ποὺ παίρνει. Ἀλλὰ ὁ ἔμπορος ποὺ ἔ-μεινε μὲ δύο ἀριστερά παπούτσια, ἔ-χρηστα φυσικά; Γι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία θέλει νὰ βάλῃ τέρμα στὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ δράσι τοῦ τίμιου ἀπατεῶνα.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ

(Συνέχεια απ' τη μεσαία σελ.)
«Νε πολύ καλή και πρωτότυπη...
'Αλλά ο τρόπος με τον οποίο
την παρουσιάζετε είναι πολύ μέ-
τριος! 'Εάν το προτείνατε σε
καμμία άλλη ηθοποιό, σάς προ-
τείνω τις ακόλουθες τροποποιή-
σεις...»

Και του έκανε μερικές πα-
ρατηρήσεις, δείχνοντάς του τις
μεταβολές, που έπρεπε να επι-
φέρει. Οι μεταβολές αυτές ήταν
πολύ απλές, αλλά έκαναν την υ-
πόθεσι πιο ενδιαφέρουσα και
πιο ζωντανή.

Ο Πάβλ Ραϊζ την άκουγε με
εκπληξη και ταράχη.

Στο τέλος αναγκάστηκε να
παραδεχθεί ότι η νέα είχε δίκ-
ιο.

Εκείνη έσηκώθηκε τότε και
είπε:

—Λυπούμαι πολύ, κύριε...

Ο Πάβλ δεν ευχήκε τίποτε να
πεί.

Εβγήκε από το δωμάτιο,
ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του
και έπροχώρησε άργα στο διά-
δρομο, με κατεδασμένο το κε-
φάλι.

Έγκαταλείποντας αυτή τη
γυναίκα, από ένα νεανικό κα-
πρίτσιο, δεν είχε συντηρήσει μόν-
ο τη μεγάλη αγάπη της ζωής
του, αλλά είχε ακόμη καταστρέ-
ψει και το μέλλον του. Το έκα-
ταλάβαινε καλά τώρα. 'Η συν-
εργασία της Λουΐζας του ήταν
πραγματικά πολύτιμη. Το γυ-
ναίκείο ένστικτο της την έκανε
να αντιλαμβάνεται μερικά πρά-
γματα, που έπερνούσαν γι' αυ-
τόν απαρατήρητα.

Ήταν άνοφελες τώρα να
προτείνει άλλο αυτό το σενά-
ριο. Άλλως τε, δεν ήθελε να έ-
κμη μια άλλη ηθοποιό να έ-
πωφεληθεί από τις τροποποιή-
σεις, που είχε επιφέρει η Λουΐ-
ζα. Θα έφευγε μακριά και δεν
θα ξαναγύριζε ποτέ πια στο Πα-
ρίσι...

Μια ώρα πριν ήταν γεμάτος
από έλπίδες. 'Η ζωή φαίνονταν
ότι άρχιζε να του χαμογελάει
τέλος. Και τώρα...

Ο Πάβλ Ραϊζ ήταν έτοιμος
να πείσει το κουμπί του άσαν-
σέρ, όταν άκουσε ένα διαστικό
όχημα πίσω του...

Ήταν εκείνη!

Αλλά πόσο διαφορετική!

—Οχι, Πάβλ, μη κτυπάς! εί-
πε.

Και, σφίγγοντάς τον με τα
δύο της χέρια, όπως την έπο-
χη που ήταν τόσο αγαπημέ-
νο, έξηκολούθησε:

—Δεν είμαι η Μύρα Μου-
ραϊν, Πάβλ. Σε άφησα να το
πιστέψεις, για να σε κάμω να
πονέσεις... Είμαι μόνο η γραμ-
ματέρας της μεγάλης πρωταγω-
νίστριας. 'Εγώ παραλαμβάνω
τα σενάρια που της παρουσιάζ-
ζουν και επιφέρω σ' αυτά τις
απαιτούμενες τροποποιήσεις...

Αυτό που μου έδιάβαζες είναι
υπόλογο... Θα το έπεξεργασθώ
μερικές ώρες και θα το προσ-
εργάσω πιο πολύ στις απαιτή-
σεις του κινηματογράφου. 'Η
Μύρα Μουραϊν θα το δεχθεί και
θα το γυρίσει, γιατί, στα έ-
τήματα αυτά, ακολουθεί πάντα
τη σ' υποδείξεις μου... Ποτέ
δεν σ' άθεώμασα πιο πολύ,
Πάβλ!

—Έχεις μέσα σου το

44

πνεύμα του δημιουργού... 'Εγώ,
δυστυχώς, δεν είμαι κατάλλη-
λος παρά μόνο για να υποδει-
κνύω μερικές τροποποιήσεις
στα έργα που οι άλλοι έχουν
ετοιμάσει... Ποτέ δεν έπαυσα
να σ' αγαπώ... 'Υπέφερα τόσο
πολύ... Μετά το χωρισμό μας,
γάμε μαζί για το Βερολίνο.
προσελήφθη ως γραμματέας ά-
πό τη Μύρα Μουραϊν και έφυ-
γα. Και έγώ επίσης σ' ανεξήγητα,
όταν έγυρίσαμε στο Παρίσι.
'Αλλά είχας φύγει για την 'Α-
φρική... Κανείς δεν ήξερε να
μου δώσει μια θετική πληροφο-
ρία για σένα... Άλλως τε, από
έγωισμό δεν ήθελα να σου γρά-
ψω... 'Α! 'Αν μπορούσες να
φαντασθής τη συγκίνησή μου,
δεν ο διευθυντής των 'Παρισι-
νών Φίλμ' έτηλεφώνησε στη Μύ-
ρα: «Σκεπτόμεθα να γυρίσωμε
ένα σενάριο του Πάβλ Ραϊζ, με
τον τίτλο «Μεγάλη βεντέτα»...
Τώρα, αν με αγαπάς ακόμη
Πάβλ, μπορούμε να ξαναρχίσω-
με τη ζωή μας... Πες μου, το
θέλεις;»

—'Εάν το θέλω, Λουΐζα...

—'Αγαπημένη μου!... Σε ξανα-
βρίσκω και τίποτε πια δεν θα
μπορέσει να μάς χωρίσει!

ΖΑΚ ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΙΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙ-
ΟΥΧΟΥ

Ο βαρώνος Φερνάν, Βραζί-

ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΛΑΔΙ ΤΗΣ ΒΑΛΑΝΙΔΙΑΣ

Μια μέρα, έμπρός στον Κα-
τή έπαρουσιάσθηκαν δυο άν-
θρωποι.

—Αφέντη Κατή, είπε ο πρώ-
τος, λέγομαι 'Αλχες. 'Εδώ και
ένα χρόνο, έπειδή έπρόκειτο
να κάμω ένα ταξίδι μακρινό,
έμπιστευθήκα στον φίλο μου
Χασάν, έδώ παρόντα, ένα δακ-
τυλίδι μεγάλης αξίας, που το
έχω από μια κληρονομία και
που άποτελούσε ολόκληρη την
περίουσία μου. 'Όταν έγυρίσα
έτρεξα στον Χασάν και του έ-
ζήτησα το δακτυλίδι μου, άλ-
λά αυτός έπιμένει ότι δεν θυ-
μάται να του το έχει πα-
ρηγορηθεί. 'Ερχομαι λοιπόν
να ζητήσω διακαίως.

Χωρίς να περιμένει ο Χασάν
να έρωτηθεί, φώναξε:

—Αφέντη Κατή, δεν έχω να
σου πω παρά ένα μόνο πράγ-
μα, ότι ο 'Αλχες έχασε δέβαια
σ' αυτό το ταξίδι του το μυα-
λό και τη μνήμη του. Ποτέ δεν
μου έμπιστευθηκε κανένα δακ-
τυλίδι. Δεν ξέρει τί λέει.

—Δεν έχεις κανένα μάρτυρα
της παρακαταθήκης αυτής; ρώ-
τησε ο Κατής τόν 'Αλχ.

—'Αλλοίμονο, αφέντη Κατή,
ήμασαν μόνοι κάτω από μια
βαλανιδιά. 'Α! αν μπορούσε
να μιλήσει αυτό το δένδρο...

—Θάλεγε ίσως την αλήθεια,
συνεπλήρωσε ο Χασάν. 'Όσο
για μένα δεν ξέρω ούτε το δέν-
δρο ούτε το δακτυλίδι.

—Θα δούμε δυο λέτε την α-
λήθεια, είπε ο Κατής στον ό-
ποιο ήλθε μια ιδέα. 'Αλχ, πή-
γαινε να μου φέρεις ένα κλαδί

45

λιανός, πολυεκατομμυριοχός,
είνε ένας πολύ περιεργός άν-
θρωπος. 'Ενώ είναι άπιστευτα
γενναϊόδωρος στα μεγάλα, εί-
νε τόσο φιλάργυρος στα μι-
κρά ποσά, ώστε ποτέ δεν έδι-
δε φιλοδώρημα στα γκαρσόνια
του πολυτελούς εστιατορίου
που έτρωγε. Τα γκαρσόνια, ό-
πως ήταν έπόμενο, ήταν έξω
φρενών εναντίον του κι' ένα
μάλιστα από αυτά παραφύλα-
γε την περίστασι για να τόν
έκδικηθεί.

Και η περίστασις ήλθε ένα
δράδυ. Ο πολυεκατομμυριο-
χός άρχισε να τρώγει με έκτα-
κτη όρεξη την κοτολέττα του
και άφου έτελείωσε, λέγει στο
γκαρσόν:

—Φέρε μου μια άλλη.

—Δεν μπορώ! άποκρίνεται

έκείνος ξηρά.

—Πώς δεν μπορείς;

—Μας' είναι άπηγορευμένο

να σερβίρωμε δυο φορές το αυ-
τό φαγητό στον ίδιο πελάτη.

Ο βαρώνος δεν λέγει τίπο-
τε. Σηκώνεται, άνοίγει ήσυχα
την πόρτα και δγαίνει.

Σε λίγο επιστρέφει πάλι,
φωνάζει το 'ίδιο γκαρσόν και
του λέγει:

—'Ακου έδώ, το εστιατόριο
είνε δικό μου, το άγόρασα πριν
μια στιγμή. 'Επειδή δεν έχεις
διάθεσι να ύπηρετήσ τους πε-
λάτες, κάνε μου τη χάρι να
μου άδειάσεις άμέσως τη γω-
νιά!

Μετά, κάθεται πάλι στο
τραπέζι που καθόταν πριν λί-
γη ώρα και φωνάζει σ' ένα
άλλο γκαρσόν:

—Φέρε μου μια κοτολέττα!

46

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΑΝΕΙΣΤΑΣ

—Δέ μου λές, τί του έρθε
του φίλου μας του 'Αριστείδη
να κάνει τέτοιο μεγάλο σπίνι
και τέτοια πελώρια δωμάτια,
ένφ οι δανειστές του πάνε κι'
έρχονται...

—'Ισα-Ίσα, γι' αυτό του
χρειάζονται τα πελώρια δω-
μάτια...

—Γιατί;

—Για να χωρούν οι δανει-
στές του, χριστιανέ μου!...

ΤΟ ΗΕΡΕ

—Πολύ καλό το σπίνι σας,

κυρία μου, αλλά διατάζω να

το πιάσω γιατί μου φαίνεται

πώς δεν είναι ύγιεινό...

—Καλέ, τί λέτε;

—Τι; Θαρρείτε πως δεν το

ξέρω;... 'Ο παλός σας νοι-
κάρης έβγαλε το πόδι του κι'
έμεινε τρεις μήνες σ' αυτό κρε-
βάτι...

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

—Γκαρσόν, τί είν' αυτό;

Μισό κοττόπουλο το λογαριά-
ζεις σαράντα δραχμές;

—Μά βλέπετε, το άλλο μι-
σό που μένει, δύσκολα θα κα-
ταναλωθεί...

Στο διπλανό τραπέζι. ('Ο
πελάτης που έχει άκούσει τόν
παρσάνα διάλογο): —Γκαρ-
σόν, δόσε μου έμένα αυτό το
μισό κοττόπουλο που έμεινε...

Σε λίγο έρχεται ο λογαρια-
σμός: «Μισό πουλί 50»!

—Πώς!... Πενήντα δρα-
χμές το κοττόπουλο που έ-
μεινε;...

—Μά βλέπετε, ήταν η τε-
λευταία μερίδα και όλοι μάς
την ζητούσαν!...

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Ο Πρόεδρος: —Λοι-
πόν, μηντά, λές ότι ο κατη-
γορούμενος σου έκλεψε ένα
μαντήλι;

—Μάλιστα, κ. Πρόεδρε, και
άπόδειξις ότι έχω κι' άλλο ένα
όμοιο στην τσέπη μου...

—Αυτό δεν έχει να κάνει...
Κι' έγώ έχω ένα όμοιο στην
τσέπη μου.

—Μπορεί, κ. Πρόεδρε, για-
τί μου λείπουν δυο!...

Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΣ

—'Αμα του ζητήσης τη
χάρη αυτή έκ μέρους μου, δεν
θα σου την άρνηθώ...

—Μά τί λόγον υποχρεώσεως
έχει απέναντί σου;

—Σπουδαιότατον!... 'Αν
δεν έπαίρνα έγώ τη γυναίκα
που πήρα, θα την είχε πάρει
αυτός!...

ΒΛΑΚΕΙΑ ΜΕ ΟΥΡΑ

—Πώς μοιάζουν αυτά τα
δυο άδέλφια: ο Γιάννης και ο
Κώστας!

—Πρό πάντων ο Κώστας!
Δέ βρίσκες;...

κλαδί, ο Κατής του διηγώθη
τί συνέβη και πρόσθεσε διδον-
τας σ' αυτόν το δακτυλίδι.

—Το βλέπεις; Το δένδρο έ-
δωσε μαρτυρία εύνοική για σέ-
να. Μακάρι όλοι οι ψεύτες να
ανακαλύπτονται έτσι.

47

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΝ ΙΣΗΜΕΡΙΝΟ

Έντυπώσεις από ένα ταξίδι του ΑΡΝ. ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

Ένας άξιοσέβαστος φύλαρχος, που πε-
ριφέρεται πάντα ζυπολήτος, αλλά είναι
πάμπλουτος (ή ζυπολήσις είναι ζήτημα ά-
νέσεως) με είχε καλέσει σ' έναν γάμο ί-
θαγενών όταν βρίσκόντουσαν στη Σουμάτρα,
έπάνω στον 'Ισημερινό.

Έπειδή ήθελε να έχη άνάμεσα στους
καλεσμένους του έναν Εύρωπαίο, έδέχθη-
κα την πρόσκλησι, άφου πάντα μου άρέ-
σει να παρακολουθώ τις τελετές που φανε-
ρώνουν ήθη και έθιμα των διαφόρων λαών.

Μόνο μια μικρή λεπτομέρεια με άνησύ-
χησε. Στο τραπέζι, ένα από τα κυριώτε-
ρα φαγητά θα είναι τηγανητές νυχτερίδες
με σάλτσα από μυιγίτσες. Άλλά θα προσ-
παθήσω να τ' άποφύγω.

ΠΡΟΣΕΙΝΗΤΗΣ

Τη στιγμή που πρόκειται ν' άρχίσω η
γα...ας τελετή, οι καλεσμένοι άνδρες,

Τον άξιοσέβαστον αυτό φύλαρχο τόν εί-
χα γνωρίσει σε μια έορτή της Αύλης του
Σουλτάνου του Μεντάν, που είναι η πρω-
τεύουσα της Σουμάτρας. Ζή όμως σαν
Εύρωπαίος σε μια πολυτελεστάτη έπαυσι,
σε μικρήν άπόστασι από την πόλι.

Έν αντιθέσι προς τις άλλες φυλές
των ίθαγενών της Σουμάτρας, όπου επι-
κρατεί το μητριαρχικόν σύστημα (άρχη-
γός δηλαδή της οικογενείας είναι η γυναι-
κα, άφου αυτή διαλέγει τόν άντρα ή τους
άντρες που θα πάρη, δίνει το όνομα της
στα παιδιά, και ο σύζυγος παίζει τόν ρό-
λο ύπηκόου της) στη φυλή των 'Ατκινός
στην οποία ανήκει ο φίλος μου, άρχηγος
της οικογενείας είναι ο άντρας, όπως δη-
λαδή και σ' έμάς. 'Η τουλάχιστον νομίζει
πως είναι αυτός, πράγμα που κάνει το ίδιο,
γιατί όταν μια αύταπάτη συνοδεύεται από
πίστι, δεν διαφέρει καθόλου από την πρα-
ματικότητα.

Έτσι, λοιπόν, ο πατέρας της οικογε-
νεάς άποφασίζει για τόν γάμο των παι-
διών και τ' άρραβωνιάζει όταν ακόμη είναι
μικρά. Παντρεύονται όμως άργότερα, στη
σωστή ηλικία, που έρχεται πάντα πολύ
ένωρίς. Σ' αυτή την περίπτωσι ο γαμπρός
είνε δεκατεσσάρων χρονών και η νύφη δώ-
δεκα.

ΟΙ ΝΕΑΡΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Για την τελετή του γάμου έχουν γίνει
μεγάλες προετοιμασίες. Ο φίλος μου, που
είνε πατέρας του γαμπρού, με υποδέχεται
ντυμένος σύμφωνα με την τοπική μόδα, δη-
λαδή φορτωμένος στο μεταξύ και τα κο-
σμήματα. Άλλ' παρ' όλην αυτή την πολυ-
τέλεια δεν έννοεί να φορέσει παπούτσια.

Μαζί του είναι η γυναίκα και η κόρη
του, παχουλά και στρουμπουλές τυλιγμέ-
νες σε βαρεία χρυσοκέντητα μεταξωτά,
και μ'ένα παράξενο μυτερό καπέλλο, που θυ-
μίζει τις σκούφες της 'Ελισαβετιέου έπο-
χής.

Ο σεβαστός οικοδεσπότης με παρου-
σιάζει στους νεονύμφους. Βλέποντάς τους
νομίζει κανείς πως παίζουν κάποια κωμω-
δία, τόσο το ύφος τους και τα φερσίματά
τους είναι παιδικά. Άλλά παντρεύονται
σ' αλήθεια.

Η νυφούλα είναι στολισμένη σάμπως να
πρόκειται να λάβη μέρος σε μια θεατρική
παράστασι, με καταπληκτικώς υπέροχα
μεταξωτά φορέματα, με πολυτελέστατα
χρυσά κεντήματα. Έπάνω στα κατάμαυρα
μαλλιά, τα καλοχτενισμένα, στήνεται ένα
διάδημα από μικρά διαμάντια, και σαν
περικεφαλαία μια ολόκληρη άκτινωτή ανθο-
δέσμη στο κεφάλι.

Ο γαμπρός, με άσπρα πανταλόνια, φο-
ρεί μια μακριά πουκαμισά, γαρνιρισμένη
με χρυσά σειρήνια, μ' ένα έλαφρό σαι-
κάκι σφιγμένο στη μέση από μια ζώνη.

Η νυφούλα φαίνεται πολύ υπερόψανη
για τις χρυσοκέντητες παντοφλές της και
ο γαμπρός πολύ εύχαριστήμενος για την
πομπή.

48

ζυπολήσις του. Την περιεργότερη όμως
άμφισι την έχει η μητέρα του γαμπρού,
μ' έναν πυκνότατον πέπλο που της σκεπά-
ζει όλο το κεφάλι και της κατεβαίνει ως
τα γόνατα. Την συνοδεύει η κόρη της, με
ανθρώπινο πρόσωπο, φορτωμένη κι' αυτή
με έσάρπες, κορδέλλες και κοσμήματα.

Τρία κοριτσάκια, δεσποινίδες επί των
τιμών, δέχονται να ποζάρουν μπροστά στο
φακό της μηχανής μου, αλλά παίρνουν μια
σοβαρώτατη έκφρασι, ενώ προηγουμένως
γελοούσαν. Είναι συνέτεια της έπιρροής του
πολιτισμού επάνω στις άφελέστατες έκεί-
νες ψυχές;

Ο ΠΡΟΣΕΙΝΗΤΗΣ

Τη στιγμή που πρόκειται ν' άρχίσω η
γα...ας τελετή, οι καλεσμένοι άνδρες,

49

Αυτό είναι το ζεύγος των νεονύμφων!
Και οι δυο μαζί αριθμούν ηλικία είκο-
σιέξη έτών.

γυναίκες, παιδιά, πετιάντα από το πύ-
σω μέρος του σπιτιού όπου ήταν κρυμ-
μένοι, και με τις πολύχρωμες άμφίσεις
τους σχηματίζουν ένα ούρανο τόσο χρω-
μάτων σε άφάνταστη ποικιλία.

Οι άντρες έχουν όπλο και σαρίκια, οι
γυναίκες είναι κυριολεκτικώς φορτωμένες
στα κοσμήματα. Είναι όλες παχουλά, ό-
λοστρόγγυλες, τα μουτράκια τους μοιά-
ζουν με λαοπήχια τότια, πράγμα όμως
που δεν τις έμποδίζει να είναι οι ωραιότε-
ρες γυναίκες της Σουμάτρας και όλου
του άρχιπελάγους.

Οι όργανοπαίκτες, (μονάχα φλάουτα
και ήπιανα) δίνουν το σύνθημα για την
ένσρψι της τελετής. Έτσι σχηματίζεται
μια πομπή, μπροστά οι νεονύμφοι, μετά
οι γονείς (κι' έγώ μαζί τους: τέλος, οι λοι-
ποι συγγενείς και οι καλεσμένοι.

Άλλά ποιος είναι ο λευκοντυμένος έκεί-
νος άντρας, με μια χρυσόκεντητη φαρδιά
ταβιά στην μέση κι' ένα πράσινο σαρίκι
στο κεφάλι, που στέκεται δίπλα στη νυ-
φούλα και φαίνεται σαν να διευθύνει την
πομπή;

50

Είνε ο προσενητής, αυτός που κατ' έντο-
λήν των γονέων βρήκε τη χαριτωμένη αυτή
νυφούλα για το γυίο τους. Οι άδιάκριτοι
λένε ότι, όπως συμβαίνει πάντα, οι νέοι
είχαν έρωτευθεί για λογαριασμό τους, δί-
χως να περιμένουν τις συμβουλές των άλ-
λων και ότι ο προσενητής τους μίλησε ό-
ταν είχαν πιά συνεννοηθεί. Κατά την πα-
ράδοσι όμως πρέπει να επέμβη ο προσε-
νητής, σταλμένος από τους γονείς, για να
πιστευτεί πως τα παιδιά ακολουθούν τη
βέλησι των γονέων τους. Έτσι οι γονείς
μένουν εύχαριστημένοι, ο προσενητής επί-
σης και οι νεονύμφοι πιο πολύ απ' όλους.

Η ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Τώρα περνάμε στην αίθουσα όπου είναι
έκτεθειμένα τα δώρα του γαμπρού προς τη
νύφη: Τουαλέτες, κασετίες σκαλισμένες
σε πολύτιμο ξύλο, κοσμήματα, και πρό-
παντός τα χρηματικά δώρα, που πρέπει να
κάνη ο γαμπρός προς τους γονείς της νύ-
φης για να την άγοράσει... Όλα δέ αυτά
τα δώρα ο γαμπρός τα έδωσε λίγες έ-
βδομάδες πριν, όταν ακόμη ήταν άρραβω-
νισμένος.

Το μεγάλο, το αληθινό δώρο προς τη
νύφη, κατά την τοπική συνήθεια, θα δοθεί
αύριο, όταν οι νεονύμφοι θα είναι πραγμα-
τικό άνδρόγυνο. Προηγουμένως τίποτε.
Είνε, καθώς βλέπετε, προσηγορικοί οι ίθα-
γενείς της Σουμάτρας.

Και τώρα τί άπομένει; Το τραπέζι και
οι χοροί.

Το τραπέζι... Άλλά καλύτερα να μη
γίνετα λόγος. Άλλη φορά θα φροντίσω να
φέρω μαζί μου ένα καλάθι με το φαγητό
μου.Οι χοροί δεν έχουν καμμία ποικιλία.
Τρεις-τέσσερες κινήσεις των χεριών και
του σώματος, που συνεχίζονται έπ' άπει-
ρον, πάντα οι ίδιες. Έτσι, όταν παρακο-
λουθήση κανείς δυο-τρία λεπτά αυτόν τόν
χορό, μπορεί να φύγει με ήσυχη την συ-
νείδησι πως έκανε το καθήκον του, άφου
δεν πρόκειται να ιδή τίποτε παραπάνω.

Και οι νεονύμφοι; Αυτοί έχουν εξάφαι-
σθή από όρα. Γιατί φαίνεται πως έχουν
κάποια άλλη άσχολία πολύ σοβαρώτερη.

ΑΡΝΑΝΤΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

Λευκή ντε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

98ον

Την ίδια στιγμή έπηρε την απόφαση της.

—Σας αποδίδω την κόρη σας, κόμη ντε Μοράν, είτε με ειρυνικό χαμόγελο... Σας την αποδίδω πτώμα!

Και γυρίζοντας προς το θύμα της:

—Σ' εδλητήρσια, Λευκή ντε Μοράν, επρόσθεσε δαζόντας από την τσέπη της το μπουκαλάκι, που έδειξε στη Τζέννη. Λίγες σταγόνες από το υγρό αυτό, που χύθηκαν στο φάρμακο που ήπιες πριν λίγη ώρα γιατί εκινδύνευες να λιποθυμήσεις, θ' αρκώσουν να σ' έμπεδίσουν να παντρευθής τον Μαρσιάλ. Θά πεθάνεις μπρός στα μάτια εκείνου, του οποίου μούκλεψες την καρδιά!...

Ο κόμης και ο Μαρσιάλ ώρμησαν σαν τρελλοί για να συγκαταστήσουν την Τζέννη που άφωνη με συσπασμένο το πρόσωπο έτοιμάζονταν να πείση.

Μεγάλη κραυγή άγανακτήσεως υποδέχθηκε τα λόγια που είχε προφέρει η Λευκή ντε Μοράν.

Η άδελφή όμως Θηρεσία έπροχώρησε λίγα βήματα και επιβάλλοντας σιωπή είπε μεγαλόφωνα:

—Κύριοι, αυτή η άθλια —και έδειχνε με το δαχτυλό της την Λευκή ντε Μοράν— είχε καταγραφεί την έμπιστοσύνη μου.

—Εδείς τόσο υποκρισία και προσποίηση, το σόσι άγάπη για την φυλακισμένη, ώστε είχα την άδυναμία να συγκατατεθώ σ' ό,τι ήθελε. Έβασίσθηκα στα λόγια της, και νομίζοντας την πραγματικά ειλικρινή, έδωχθα να την εισαγάγω στο νοσοκομείο, γιατί ισχυριζόταν ότι είχε να κόμη σπουδαίες ανακοινώσεις στη φυλακισμένη, για την οποία θα έθετε τα πάντα σε κίνηση για να την σώση! Έφταιξα και θα έξαγοράσω το σφάλμα μου. Προτίητρα όμως πρέπει να σας καθιστώ αλλους.

Και γυρίζοντας προς την Λευκή ντε Μοράν, που έμενε σαν απολιθωμένη:

—Είσα άθλια! Εφώναζε. Οι τρόποι σου και η ύποπτη διαγωγή σου μ' έκαμαν τέλος να σ' υποπτεύω. Σε παρεφύλαξα πριν λίγη ώρα και είδα ότι έχυνες στο φάρμακο της Τζέννης σταγόνες από ένα μπουκαλάκι, αυτό που κρατείς, άθλια! Χωρίς τότε να φανερώνω τίποτε, έχυσα το φάρμακο και το αντικατέστησα με άλλο. Όχι! Η Τζέννη δεν ήπιε το δηλητήριο σου, άθλια!...

Στα τελευταία αυτά λόγια της άδελφής Θηρεσίας, η Λευκή ντε Μοράν άφισε κραυγή λύσης. Και, πριν καταλάβουν τη σκέψη της έτραβηξε τον φελλό του μικρού μπουκαλιού, που κρατούσε στα χέρια της και άδειασε το περιεχόμενό του στο στόμα της.

Υστερα από μία στιγμή έπεφτε κεραυνόπληκτη από το δηλητήριο. Η άδελφή Θηρεσία έγονάτισε άμέσως μπρός στο νεκρό αυτό σώμα και έπρόφερε κατανυκτικά:

—Θέέ μου, συγχώρεσέ την!

—Αμήν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

Θέλησε να φύγει.

Η Μπετίνα Σμιθ τον άρπαξε από το μπράτσο, τον έσταμάτησε και δαζόντας μέσα από το μανσόν της ένα μικρό περίστροφο, το έπρότεινε κατά του στήθους του Γκοντράν, φωνάζοντας:

—Θά σε σκοτώσω Ούίλλιαμ Μπένσον, άτιμε και άναυδρε!...

Προλαμβάνοντας όμως ο άδθας έποθετήθηκε μεταξύ του άθλιου πούτρεμε και της Άμερικανίδας, λέγοντας:

—Ο Ούίλλιαμ Μπένσον η καλύτερα ο Γκοντράν ντε Μοράν δεν θα πεθάνει από το χέρι σας, κυρία, γιατί από τη στιγμή αυτή άνηκει στη δικαιοσύνη, την οποία αντιπροσωπεύει εδώ ο κ. γενικός εισαγγελεύς!

Ο γενικός εισαγγελεύς έσκυψε και έιπε χαμηλόφωνα λίγες λέξεις σ' αυτή του Ταρντιέ που έφυγε από το δωμάτιο για να ξαναεπιτρέψει σε λίγο μαζί με τρεις χωροφύλακες.

Αποτεινόμενος προς αυτούς ο γενικός εισαγγελεύς και δείχνοντας τον Γκοντράν, διέταξε:

—Συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπο! Μετά έδωσε στον Ταρντιέ ένα ένταλμα συλλήψεως ύπογεγραμμένο απ' αυτόν και έιπε:

—Διαγράψατε από το ένταλμα το όνομα της Λευκής ντε Μοράν, που όπως είδατε έπρόλαβε την δικαιοσύνη και άδηγήστε τον άθλιο αυτό στις φυλάκες.

Ο Ταρντιέ έχαίρεται και βαδίζοντας μπρός από τους χωροφύλακες, που κρατούσαν τον Γκοντράν, δγήςκε.

Η άδελφή Θηρεσία και ο άδθας Μουριέ, γονατισμένοι μπρός στο πτώμα της Λευκής, άπηγγέλναν την νεκρώσιμη εύχή. Ο Ντεγκάλω παρεκάλεσε όλους τους άλλους, που παρευρίσκονταν εκεί, να περάσουν στο δωμάτιο ύποδοχής.

Τότε, ο γενικός εισαγγελεύς, πλησιάζοντας την Τζέννη, που την υποδάσταν ο Μαρσιάλ και ο ντε Μοράν, της έιπε σε πατρικό τόνο:

—Παιδί μου, ύστερα από όλα όσα ύποφέρατε, η Θεία Πρόνοια σας επεφύλαξε να ξαναβρήτε τον πατέρα σας.

—Ελπίζω, κ. γενική εισαγγελεύς, επενέβη με λεπτότητα ο ντε Μοράν, ότι θα θελήσετε να την άπαλλάξετε από την τρομερή δοκιμασία, του να παρουσιασθώ, έστω και τυπικά, ενώπιον του κακοεργιστικού.

Αντί άλλης άπαντήσεως, ο δικαστικός λειτουργός έβγαλε από την τσέπη του δυό έγγραφα και δείχνοντάς τα στον κόμητα ντε Μοράν, έιπε με έπίσημη φωνή:

—Να κατά πρώτον το άθωωτικό βούλευμα της άλλου δεσποινίδος Τζέννης Μενιέ, που νυν δεσποινίδος Λευκής ντε Μοράν, ύπογεγραμμένο από τον κ. άνακριτή, με τον όποιον συμφωνά πολύτως, να έπίσης και η παρατήρησις του κ. Μαρσιάλ Μπενν, του άνακριτού, με τον όποιον δεν συμφωνά καθόλου!...

Κυριευμένη η Τζέννη από την συγκίνηση έμενε άφωνη, ενώ η καρδιά της έχτυπούσε δυνατά.

Ενώ αυτά συνέβαιναν στο δωμάτιο ύποδοχής του συμβολαιογράφου, ο Γκοντράν ντε Μοράν είχε κλεισθή κιάλα στις φυλάκες της άστυνομίας.

Δεν πέρασε πολλή ώρα από τη στιγμή που ο άθλιος άφέθηκε μόνος του σ' ένα μισοσκοτεινό διαμέρισμα, όταν άκουσε την πόρτα της φυλακής του ν' άνοιξη και πάλι. Οι χωροφύλακες του έφεραν ένα σύντροφο.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

—Νταν! άκούσθηκε πίσω της η βορεία φωνή του άδθα Μουριέ που έμπαινε την στιγμή εκείνη συνοδευόμενος από την Μπετίνα Σμιθ, την Άμερικανίδα κυρία.

Βλέποντας ο Γκοντράν ντε Μοράν την κόρη του να πέφτει νεκρή μπρός στα πόδια του σχεδόν, έμεινε σαν απολιθωμένος και σχεδόν άναίσθητος.

Στ' αντίκρουσμα όμως της Άμερικανίδας —της γυναίκας αυτής, που έδω και είκοσι χρόνια, όταν έτυχε να έρθει στην Άμερική, την έξηπάτησε, την άτιμασε και την έγκατέλειπε —ανατινάχθηκε σαν να είχε διοχετευθεί ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα του.

Ο Περιέ που παρευρέθηκε στην άρκη της σκηνής που είχε έκυλιχθή στο γραφείο του συμβολαιογράφου, προείδε ποιά θάταν η λύσις.

Φεύγοντας λοιπόν από το συμβολαιογραφείο, όταν άπεκαλύφθη ότι ο ψευτομολόβος δεν ήταν άλλος από τον Γκοντράν ντε Μοράν, έφθασε άπέναντι από τις άσττυνομικές φυλάκες κι' εκεί παρεφύλαττε τον έρχομο του έχθρου του.

Όταν σε λίγο είδε τον Ταρντιέ και πίσω του τους τρεις χωροφύλακες να σπρώχνουν τον Γκοντράν μέσα στην άστυνομία, έσπασε την διτρίνα κάποιου γειτονικού μικροεμπορικού καταστήματος και έκλεψε μερικά έμπορεύματα.

Δυό-τρείς άστυνομικοί που βρίσκονταν εκεί κοντά έτρεξαν και τον ώδήγησαν στην άστυνομία, όπου, ύστερα από πρόχειρη άνακρίσι τον ένέκλεισαν μαζί με τον Γκοντράν, που έμενε σε μία γωνιά της φυλακής θυθιμένος σε μαύρες σκέψεις.

Στον κρότο της πόρτας που άνοιγόταν έστράφηκε και βλέποντας τον άστυονδον έχθρό του έγινε κατάχλωμος από τον τρόμο.

Όταν η πόρτα ξανάκλεισε γρήγορα, ο Περιέ έβγαλε ένα περίστροφο από το μέσος του σασκαμάκι του, και πλησιάζοντας εκείνον που από χρόνια άσζητούσε, έιπε με ύπόκωφη φωνή, ενώ συγχρόνως έσκόπευε με το περίστροφο το κεφάλι του Γκοντράν:

—Γκοντράν ντε Μοράν, μου έκλεψες ό,τι πολυτιμότερο είχα στον κόσμο και έβιασες την δεσποινίδα Στέλλα ντε Φερλύ, άθλια! Έν όνόματι της θά έκδικηθώ τώρα. Ναι, ήρθε η ώρα να έκδικηθώ το έγκλημά σου, άτιμε! Θά πεθάνεις!

Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και ο Γκοντράν ντε Μοράν έπεφτε νεκρός...

Την στιγμή που οι χωροφύλακες προσέτρεχαν και άνοιγαν την πόρτα της φυλακής, δεύτερος πυροβολισμός άκούσταν:

Ο Ζωρζ Περιέ έτιναζε τα μυαλά του! ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εξη μήνες ύστερα από τα δραματικά αυτά γεγονότα, ο Μαρσιάλ Μπενν παντρεύονταν την δεσποινίδα Λευκή ντε Μοράν.

Ο άδθας Μουριέ είχε άπαιτήσει ως μεγάλη χάρη να δώση αυτός τη νυμφική εύλογία στους άρραβωνισμένους.

Την ίδια μέρα στην αυτή έκκλησια παντρεύονταν κι' ο Ζωρζ την άγαπημένη του Παυλίνα, που ο κόμης ντε Μοράν έπρόκεισε πλουσιопάροχα.

Βγαίνοντας από την έκκλησία, η Φραγκίσκα Μπενν και ο Ζακώμτ Μενιέ έξηδλώνσαν την πρόβει να πάνε στο νεκροταφείο, όπου άναπαύονταν τα κόκκαλα της Μπερβας Μενιέ.

Ο κόμης ντε Μοράν έμάντευσε άμέσως την σκέψη τους, και νοιώθοντας την εύγνωμοσύνη, που άφειλε προς την δυστυχισμένη εκείνη, που έστάθηκε ως δεύτερη φιλόστοιχη μητέρα στην άγαπημένη του Λευκή, θέλησε να συνοδεύσει τα δυό αγαθά αυτά όντα, που κατά την ήμερα αυτή της εύτυχίας των, δεν είχαν ξεχάσει την προσφιλή νεκρή.

Εφθασαν στο νεκροταφείο. Η συγκίνησης έκυρίευσε τόσο βαθειά την καρδιά τους ώστε δεν άντήλασαν ούτε λέξη.

Μπαίνοντας κάτω απ' τα κυπαρίσσια και προχωρώντας ανάμεσα στους δεισπαρμένους τάφους, δισταυώθηκαν με τον μπάρμπα Σιμόν, τον θυραρό!

Το πρόσωπό του ήταν βρεγμένο από δάκρυα. Μόλις τους είδε, έιπε με φωνή αλλοιωμένη από συγκίνηση:

—Εδώσαμε, λοιπόν, όλοι ραντεβού εδώ, καθώς φαίνεται!...

Δεν κατάλαβαν τι ήθελε να τους πη και απέδωσαν τα λόγια του στη συγκίνηση που κατείχε τον θυραρό, όταν όμως έπροχώρησαν λίγα βήματα, ο ντε Μοράν ένοιωσε τη σημασία τους.

Λίγο πιο πέρα δέκρινε τον Μαρσιάλ με την σύζυγό του Λευκή. Ήσαν και οι δυό γονατισμένοι μπρός στον ταπεινό τάφο της Μπερβας Μενιέ. Προσηύχονταν, ενώ από τα μάτια των έτρεχαν θερμά δάκρυα.

ΤΕΛΟΣ

(Διασκευή: ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΑΝ).

5) ΠΙΓΑΣ. 4) ΙΣΟΝ — ΤΕΛΩ. 5) ΟΠΡΑ. 6) ΙΣΙΣ — ΣΚΙΑ. 8) ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ. 10) ΣΙΝΑ — ΟΣΟΣ. 11) ΝΙΓΗΡ. 12) ΕΠΤΑ — ΦΟΡΑ. 13) ΝΤΑΜΑ. 14) ΛΥΡΑ — ΝΕΟΝ. 15) ΣΚΗΝΗ.

Οι Διασκευές

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 93

Οριζοντίως

- 1) Φοβερά λαίψα, στροβιλοειδής θύελλα. — Τό έδαφος επί του οποίου βαδίζομεν, ιδίως εις την έξοχην.
- 3) Ζών θηλαστικών, ύπαχθεν εις την τάξιν των επρωτευόντων, εις την οποίαν υπάγεται και ο άνθρωπος.
- 4) Μέρος του ανθρώπινου σώματος. — Υπόγειος θολωτός διάδρομος η ύπόνομος ορυχίου.
- 5) Έποχή του έτους.
- 6) Η γραμμή εις ην περατοῦται Εκτασίς τις. — Άγρία φωνή ζώντινων.
- 7) Χρονικόν και τοπικόν έπίρρημα.
- 8) Διάταξις, συμφωνία, κανών κατάστασις πραγμάτων, συνθήκη. — Ο εκτεινόμενος εις ευθείαν γραμμήν.
- 9) Η λέξις αυτή εις την γαλλικήν σημαίνει: σπασμώδη σύστασιν μυός, ιδίως του προσώπου, έπαναλμα βανομένη καθ' έξιν εις την ελληνικήν όμως ακολουθείται σχεδόν πάντοτε από την λέξιν «τάκω».
- 10) Ένεργά εκλογήν η του κλήρου. — Η στέγη ο κηρύκατος τιγρός.
- 11) Διεθνής ραδιογραφικόν ήμα έκμπετόμενον υπό κινδυνεύοντων πλοίων.
- 12) Ο έχων την κατ' έξοχην άνδρικήν άρετήν, την άνδρείαν. — Τό θερμόμετρο άνταλλάσσεται μεταξύ έωτεριμύων.
- 13) Κράτος της Β. Ευρώπης.
- 15) Πάν υλικόν όντικείμενον: τό κύριον μέρος παντός άντικειμένου, άνευ των προσαρτημάτων του. — Σωλήν, όχετός η σύρμα μεταφέρων η διοχετεύων τι.

Καθέτως

- 1) Τό πλοϊον έν δ' έσώθη ο Νώε εκ του κατακλυσμού. — Αί διαστάσεις τας όποιας καταλαμβάνει έπιφάνεια τις.
- 3) Ο άποκλείων πόλιν η φρούριον ο άποκλείων ιδίως την έσκαμμένην τροφίμων.
- 4) Περιφήμη άρχαία Έταίρα. —
- 5) Πτομήχανη. 5) ΛΑΜΑΣ. 6) ΑΣΜΑ — ΤΑΛΟΣ. 7) ΘΗΡΙΑ. 8) ΥΠΕΡ — ΥΔΡΑ. 9) ΑΙΘΗΡ. 10) ΚΑΤΙ — ΟΣΣΑ. 11) ΑΜΝΑΣ. 13) ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ. 15) ΗΡΩΝ — ΣΑΝΙΣ.

Καθέτως

- 1) ΠΑΡΕΙΑ — ΚΑΘΩΝ. 2) ΣΗ. ΠΙΑ. 3) ΚΩΠΗ — ΛΕΓΩ. 4) ΛΑ. ΘΡΑΙΑ. 5) ΑΝΟΙΑ — ΜΑΤΗΝ. 6) ΜΑΡΑΘΩΝ. 7) ΔΡΑΜΑ — ΑΓΙΟΣ. 8) ΣΤΑΥΡΟΣ. 9) ΡΥΑΣ — ΑΜΑΝ. 10) ΟΧΡΟΣ. 11) ΑΠΗΝΗΣ — ΑΛΥΣΙΣ.
- 1) ΑΡΤΟΣ. 2) ΤΟΡΝΟΣ — ΙΑΚΧΟΣ. 3) ΙΑΠΩΝ. 4) ΣΑΤΥΡΑ — ΑΘΗΝΑΙ. 5) ΟΠΗ. 6) ΜΗΛΟΤΗ. ΑΒΑΡΙΑ. 7) ΑΙΣ. 8) ΣΙΣΥΡΑ — ΚΙΝΗΜΑ. 9) ΛΥΣΣΑ. 10) ΑΛΙΕΙΑ — ΙΣΟΒΙΑ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 90

Οριζοντίως

- 1) ΕΛΑΙΑ — ΕΞΟΝ. 3) ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ. 5) ΑΘΗΝΑΙ — ΟΑΣΙΣ. 6) ΑΣΠΙΣ. 7) ΠΟΛΥ — ΤΟΠΙ. 8) ΣΙΤΟΥ. 9) ΦΩΜΙ — ΚΑΤΩ. 10) ΚΕΡΜΑ. 11) ΤΑΛΑΣ — ΟΙΚΙΑ. 13) ΕΞΟΔΟΧΕΙΟΝ. 15) ΣΑΝΟΝ — ΣΦΑΖΩ.
- 1) ΕΛΑΙΑ — ΤΑΕΙΣ. 2) ΘΕΟΔΑΡΑ. 3) ΑΓΑΠΗ — ΛΕΝΙΝ. 4) ΝΑΥΣΙΚΑ. 5) ΑΔΑΜΑΣ — ΕΣΥΔΟΝ. 6) ΠΑΤΗΡ. 7) ΖΑΝΘΟΙ — ΜΟΙΧΟΣ. 8) ΑΣΤΥΚΑΙ. 9) ΝΟΣΟΣ — ΚΡΙΜΑ. 10) ΙΠΠΟΓΑΙ. 11) ΝΗΣΟΣ — ΑΓΝΩΣ.

Καθέτως

- 1) ΕΛΑΙΑ — ΤΑΕΙΣ. 2) ΘΕΟΔΑΡΑ. 3) ΑΓΑΠΗ — ΛΕΝΙΝ. 4) ΝΑΥΣΙΚΑ. 5) ΑΔΑΜΑΣ — ΕΣΥΔΟΝ. 6) ΠΑΤΗΡ. 7) ΖΑΝΘΟΙ — ΜΟΙΧΟΣ. 8) ΑΣΤΥΚΑΙ. 9) ΝΟΣΟΣ — ΚΡΙΜΑ. 10) ΙΠΠΟΓΑΙ. 11) ΝΗΣΟΣ — ΑΓΝΩΣ.
- 1) ΕΛΑΙΑ — ΤΑΕΙΣ. 2) ΘΕΟΔΑΡΑ. 3) ΑΓΑΠΗ — ΛΕΝΙΝ. 4) ΝΑΥΣΙΚΑ. 5) ΑΔΑΜΑΣ — ΕΣΥΔΟΝ. 6) ΠΑΤΗΡ. 7) ΖΑΝΘΟΙ — ΜΟΙΧΟΣ. 8) ΑΣΤΥΚΑΙ. 9) ΝΟΣΟΣ — ΚΡΙΜΑ. 10) ΙΠΠΟΓΑΙ. 11) ΝΗΣΟΣ — ΑΓΝΩΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 90

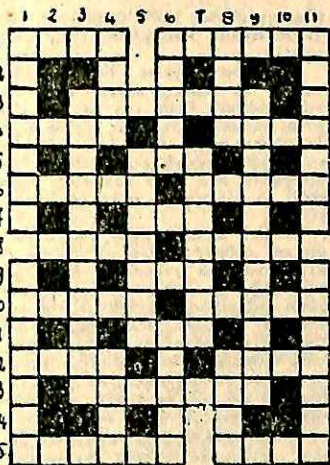
Οριζοντίως

- 1) ΕΛΑΙΑ — ΤΑΕΙΣ. 2) ΘΕΟΔΑΡΑ. 3) ΑΓΑΠΗ — ΛΕΝΙΝ. 4) ΝΑΥΣΙΚΑ. 5) ΑΔΑΜΑΣ — ΕΣΥΔΟΝ. 6) ΠΑΤΗΡ. 7) ΖΑΝΘΟΙ — ΜΟΙΧΟΣ. 8) ΑΣΤΥΚΑΙ. 9) ΝΟΣΟΣ — ΚΡΙΜΑ. 10) ΙΠΠΟΓΑΙ. 11) ΝΗΣΟΣ — ΑΓΝΩΣ.
- 1) ΕΛΑΙΑ — ΤΑΕΙΣ. 2) ΘΕΟΔΑΡΑ. 3) ΑΓΑΠΗ — ΛΕΝΙΝ. 4) ΝΑΥΣΙΚΑ. 5) ΑΔΑΜΑΣ — ΕΣΥΔΟΝ. 6) ΠΑΤΗΡ. 7) ΖΑΝΘΟΙ — ΜΟΙΧΟΣ. 8) ΑΣΤΥΚΑΙ. 9) ΝΟΣΟΣ — ΚΡΙΜΑ. 10) ΙΠΠΟΓΑΙ. 11) ΝΗΣΟΣ — ΑΓΝΩΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 91

Οριζοντίως

- 1) ΠΙΚΡΑ — ΔΕΡΜΑ. 3) ΡΑ-

Ανθ τα όποια δεν θα άργήσουν να κάνουν την εμφάνισιν τους.

5) Ο ήδη υπάρχων η γινόμενος χρόνος ήματος.

6) Έννοια, σημασία: τό διά του νοῦ συλλαβανόμενον. — Άμφοι και ιδία σιδηροδρόμου η τροχιοδρόμου.

7) Ο άναφερόμενος εις μέγα εύρωπαϊκόν κράτος, η εις τους κατοίκους αυτού.

8) Έλληνική νήσος του Αιγαίου πελάγους. — Ρήμα τό όποιον εμφανίζεται άπαραιτήτως σχεδόν εις τό τέλος μιάς έρωτικής έπιστολής.

9) Κατά τον μεσαιωνα, εκάστη των όκτώ εκστρατειών προς άπελευθέρωσιν της Άγίας Γης από των άλλοθρόσκων.

11) Ο μη σπάζων, άθραυστος, στερεός. — Ποταμός της Βοιωτίας, κοινώς: Μαιυονέρι: ποταμίσκος της Άττικής.

Αποστολεύς: ΠΑΝΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

Μυτιλήνη.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 89

Οριζοντίως

- 1) ΣΑΜΟΣ. 2) ΔΟΣΑ — ΙΟΛΗ. 3) ΤΥΛΟΣ. 4) ΑΝΕΥ — ΥΠΕΡ. 5) ΡΗΤΟΡ. 6) ΑΣΙΑ — ΑΛΑΣ. 8) ΤΥΠΟΠΟΙΗΣΙΣ. 10) ΣΙΝΑ — ΚΑΙ-Ν. 11) ΘΗΒΑΙ. 12) ΑΚΤΗ — ΝΕΟΣ. 13) ΜΑΡΚΗ. 14) ΦΟΡΑ — ΜΑΙΑ. 15) ΙΛΑΡΑ.

Καθέτως

- 1) ΑΡΤΟΣ. 2) ΤΟΡΝΟΣ — ΙΑΚΧΟΣ. 3) ΙΑΠΩΝ. 4) ΣΑΤΥΡΑ — ΑΘΗΝΑΙ. 5) ΟΠΗ. 6) ΜΗΛΟΤΗ. ΑΒΑΡΙΑ. 7) ΑΙΣ. 8) ΣΙΣΥΡΑ — ΚΙΝΗΜΑ. 9) ΛΥΣΣΑ. 10) ΑΛΙΕΙΑ — ΙΣΟΒΙΑ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 90

Οριζοντίως

- 1) ΕΛΑΙΑ — ΕΞΟΝ. 3) ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ. 5) ΑΘΗΝΑΙ — ΟΑΣΙΣ. 6) ΑΣΠΙΣ. 7) ΠΟΛΥ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κουβεντούλες

Κάποια γυναίκα γαλλικό περιοδικό συστά στις Γαλλίδες να μη σπαταλουν χρήματα για το ντύσιμό τους, διότι δεν είναι ούτε λογικό ούτε σωστό. «Σε μία εποχή που οι άνδρες μάχονται—γράφει—δείχνουν μεγάλη αναισθησία οι γυναίκες που κυττάζουν πώς θα επιδείξουν την καλύτερη τουαλέτα, το πιο εξωφρενικό καπέλλο. Δεν απαιτεί κανείς να θγαίνουν οι γυναίκες άσημνες ούτε κακοτυπωμένες, τούναντι έχουν κοθήκον όλες οι γυναίκες να έπιμε, λούνται το ντύσιμό τους, πρώτον διότι αυτό θα τους ανυψώνει το ήθικόν τους και δεύτερον, διότι με το να φτιάχνουν ένα φόρεμα ή ένα καπέλλο δίδουν δουλειά σε πολλές εργάτριες, δεν πρέπει όμως να φθάνουν στην υπερβολή, διότι τότε θα τις χαρακτηρίσουν ως αναισθητές. Κανείς δεν υποστηρίζει ότι οι γυναίκες των στρατευμένων πρέπει να κλαίει την μοίρα τους κάθε άλλο, αυτό όμως δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να συλλογίζονται τίποτε και να δείχνουν με το ντύσιμό τους και την ένδυση εμφάνισή τους πως δεν έχουν καμία συναίσθηση των συμβαινόντων».

Το ίδιο θα είχαμε να συστήσουμε και στις αναγνώστρές μας: από σεδασμόν πρὸς τοὺς μαχομένους, αναγνωρίζοντας πως περνάμε μία εποχή πολύ δύσκολη και σκεπτόμενοι πως κάθε σπατάλη που γίνεται είναι εγκληματική, ες περιορίζουν ες το ελάχιστον τα έξοδά τους και ες προσπαθούν να αποφεύγουν κάθε σπατάλη διότι τούτον δια τὰ ἐμπόλεμα ὄσον και τὰ μὴ ἐμπόλεμα κράτη ἡ οἰκονομία εἶναι κατὰ πᾶν ἐπιβληθεῖσα εἰς ὅλους.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΓΙΑ ΤΙΣ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Όταν μητιά ή άνοιξις, ή κάθε γυναίκα αίσθάνεται την επιθυμία να πετάξη ζακέτες και επαναφόρια και να δώη μονάχα με φόρεμα. Για την περίπτωσιν αυτή μπορούμε κάλλιστα να μεταποιήσωμε ένα φόρεμα χειμωνιάτικο αναμιγνύοντας αυτό με λίγο μεταξόν, ούτως ώστε ν' αποκτήσωμε με λίγα σχετικάς έξοδα ένα φορεματάκι της εποχής που δεν θα είναι πολύ ζεστό, εξ' άλλου όμως δεν θα μάς επιτρέπη και να κρυώνωμε.

Εκτός αυτών των φορεμάτων μπορούμε να κάμωμε και ένα είδος ψευτο-πρότ-μαντώ που γίνεται από λαινάς. Διάφορα άμπεισμάν ή εντεκούπκ μās βοηθούν να χρησιμοποιήσωμε και τεμάχια από φόρεμα που έχει φθορά και δεν φοριέται πια. Διαλέγωμε τὰ πιο γερὰ κομμάτια (καντριγιέ ή ριγιέ) που να ταιριάζει, αποκοπόμεν ένα άραιότατο φόρεμα ή ρομπ-μαντώ άνοιξιότατο. Κάποιο μέρος του κορσά ή τους νωμῆτες και τὰ μανίκια ή ένα τμήμα της μέσης και του μισού κορσά. Οι συνδυασμοί εἶναι πολλοί και διάφοροι.

Εκτός αυτών που ανέφεραμε θα λάβουμε την άνοιξη και μπλερό και κερπυλόν και ζιλέ.

ΓΑΝΤΙΑ ΑΣΟΡΤΙ

Τὰ γάντια πὸ πολλὰ ἀκόμη ἐπὶ ὧν χειμῶνα παρουσιάζουν ἰσορρυθμικὰ καὶ τὰ ἐλπίσμενα νὰ γίνωνται ἀποϊχνοῦμαι μετὰ τὸ φόρεμα ἡ μετὰ τὸ ἐπαναφόριό μας. Τὰ δίχρυμα ἔχουν καταργηθῇ καὶ τὰ ὑλικά που

48

χρησιμοποιούνται για την κατασκευή τους είναι σούτε λεπτό ή ύφασμα μεταξόν. Σημειώστε δὲ πὸς οἱ Παριζιάνες ἔμαθαν νὰ κάνουν μόνον τους τὰ γάντια τους, διότι ἔξωφρα καθώς γίνονται δὲν εἶναι διόλου δύσκολα εἰς τὴν κατασκευήν. Ἡ μία φίλη δείχνει στήν ἄλλη κι' ἔτσι τὰ ἀγοράστὰ γάντια ἔχουν σχεδὸν καταργηθῇ.

Εἴπειτα μὴ ξεχνώμε πὸς θὰ φορεθῶν πολλὰ καὶ τὰ πλακτὰ γάντια που με λίγο κόπο καὶ ἐλάχιστὰ ἔξοδα γίνονται σὲ ὅ,τι χρῶμα θέλωμε. Γιατὴν τὴν κατασκευὴν τους χρησιμοποιούνται κοτὸν μερσερίξ ή νήμα βαμβάκερο.

Ὁ καλλωπισμός

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΕΣ

Μολονότι ή πολύ νεαρά ηλικία έχει την ανθρωπότητα της, χρειάζεται να τούτο και αυτή μερικά πράγματα. Καί ἐν πρώτοις εἶναι παρατηρημένο ὅτι οἱ κοπελλιτέσες παραπονοῦνται πάντα πὸς ἔχουν γυμναστήρι-ἐπιδερμίδα. Γιατὴν τὸ πολυμύνην λοιπὸν αὐτὰ ἄς μὴ τὸν φανῇ παραξένον ἂν τοὺς ποῦμε πὸς πρέπει νὰ κάμουν τακτικά γυμναστικήν τὴν κατὰ ἄκρων καὶ νὰ μὴ παραλείπουν καλὸ πλύσιμο καὶ σαπούνισμα τοῦ προσώπου καὶ ὁδὸν καὶ εἰς τὰ τρίψιμο μετὰ ἑνὸς βαμβάκεου κουτηγιμένου σὲ νερό καὶ ὁδὸν καὶ ὁδὸν (15 σταγόνες σὲ ἑνὸς ποτηρίου νερό χλιαρό).

—Άλλο δυσάρεστο τῆς νεαρᾶς ηλικίας εἶναι τὰ σπυράκια καὶ οἱ παλίδες. Τὰ μὲν πρῶτα θέλουν θεραπεία ἐσωτερική καὶ ἐξωτερική. Ἡ ἐσωτερική συνίσταται εἰς τὸ νὰ πίνουν λίγη μαγιά της μύρας (μισὸ κουταλάκι λυωμένο σὲ ἑνὸς ποτηρίου χλιαρὸ νερό), νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἀλμυρά, τηγανίτα καὶ παστά, καὶ νὰ δρῶνται τὰ σπυράκια με ἑλαφρὰ διά λυσιν βορικού. Οἱ παλίδες φεύγουν εὐκόλῃ ἂν ἀμέσως μόλις τις ἀντιληφθῶμε πλυνώμαστέ με πιτυρόνερο.

—Οἱ κοπελλιτέσες δὲν θὰ δερνικάνουν ποτὲ τὰ νύχια τους, οὔτε θὰ τὰ κόβουν μετὰ, ἀλλὰ στρογγυλά. Δὲν θὰ βάρουν τὰ χεῖλη τους, οὔτε θὰ βάζουν πούδραν, διότι ἔχουν τὴν ἀνθρωπότητα τῆς ηλικίας των καὶ ὅλα τὰ ἄλλα περιττάουν. Ἐπίσης καὶ μαλλιά τους θὰ εἶναι καλὰ θουρτισμένα καὶ κτενισμένα καὶ δὲν θὰ ἔχουν ποτὲ μπριγιαντίνην.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΑΜΑΔΕΣ

Πολλὲς μαμάδες νεώτατες καταστρέφουν τὸ στήθος τους, διότι ἐθέλουν τὰ παιδικὰ τους. Πᾶς λοιπὸν θὰ τὸ κάμουν νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν; Ὅλοι ὅσοι κατέγιναν μετὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα συμφωνοῦν ὅτι ή γυμναστική εἶναι τὸ πρῶτιστον. Ἔχετε ὁμῶς ποῖα γυμναστική; Ἐκείνη που γυμνάζει τὸν θώρακα καὶ γίνεται μετὰ τὴν στήθια των ἐλαστικὴν που στερεώνονται στὸν τοῖχο ή στοὺς στρόφιγγας μιᾶς πόρτας. Ἀκολουθεῖς κάνετε ψυχρολουσίες τοπικές καὶ μασάζ τῶν μῶν, τὸ ὅποιον δὲν γίνεται μετὰ τὸ χεῖρ ἀλλὰ μετὰ νερό κρύο που πέφτει με δύναμιν ἀπὸ φηλά. Ὅλα τὰ ἄλλα πού ἀκούτε νὰ διαφημίζων εἶναι ἀνόφελα. Τὰ μόνον που ὀφελούν εἶναι αὐτὰ τὰ δύο που σὰς εἴπαμε: ψυχρολουσίες, μασάζ διὰ ψεκασμοῦ καὶ γυμναστική. Τίποτε ἄλλο.

Ἡ καλή συμπεριφορά

Εἰς τὸ ἐστιατόριον

Μερικοὶ ἄνθρωποι θέλοντας νὰ παρουσιάσουν τοὺς ἑαυτοὺς τὸν ὡς πρὸς λεπτοῦς καὶ καλομαθημένους, ὅταν ὁρῶνται σὲ ἐστιατόριον ἀρχίζουν νὰ ἐπιστρέφουν τὰ φαγητὰ που τοὺς παρουσιάζουν προσφαιζόμενοι ὅτι δὲν τὰ ὀρίσκουν τῆς ἀρρεσκείας των, ἀπὸ

κάμνοντας τοὺς πολλὸ δύσκολους δείχνουν ἄπλως καὶ μόνον κακὴ ἀνατροφή.

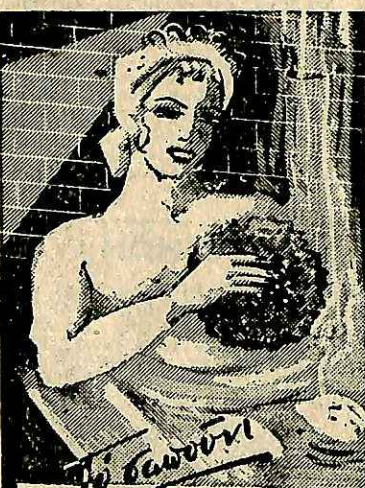
Δὲν υποστηρίζουμε βέβαια πὸς πρέπει νὰ τρώγῃ κανεὶς ὅ,τι τοῦ παρουσιάζουν ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι καλὸ, νὰ μὴ φάγῃ ὅμως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἀποποιεῖται ὅ,τι τοῦ φέρουν γιὰ νὰ φανῇ ἐκλεκτικός. Ἄν πράγματι εἶναι τόσο δύσκολος κάνει καλὰ νὰ κάθεται νὰ τρώγῃ στὸ σπιτί του.

—Καὶ ἄλλο ἀκόμη πὸς κάνουν μερικοὶ ἄνθρωποι εἰς νὰ μιλοῦν ἐπιτακτικὰ στὰ γκαρσόνια χωρὶς νὰ συλλογίζονται ὅτι εἶναι ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ καὶ μελίστα ἄνθρωποι που κοπιάζουν γιὰ νὰ μᾶς ὑπηρετήσουν καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν τοὺς ὀφείλουμε κάποια εὐγνωμοσύνη καὶ ἔχομε ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς μιλοῦμε με εὐγένεια καὶ νὰ τοὺς λέμε σὰς παρακαλῶ ὅταν τοὺς ζητοῦμε κάτι.

—Καὶ ἄλλο ἀκόμη: μπαίνουν μερικοὶ σὲ ἑνὸ ἐστιατόριον καὶ ἐννοοῦν νὰ σεβρισιθοῦν ἀμέσως, ἀδιανοήτως δὲν ἂν προηγοῦνται ἄλλοι αὐτῶν ή ἂν τὰ φαγητὰ που παρῆγγελλον εἶναι τῆς ὥρας καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐτοιμασθῶν ἀσπρασιαίως.

Ὅλα πρέπει νὰ τὰ προσέχῃ ὁ ἄνθρωπος που θέλει νὰ γένηται εὐγενής, διότι ὅλα ἔχουν σημασία.

Δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀφήσωμε χωρὶς ἀπάντησιν ἑνὸ γράμμα. Ὅσο ἀποσχολημένοι καὶ ἂν εἴμαστε, αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δείχνουμε μὴ

ΕΝΤΕΑΒΑΙΣ
εἶναι μοναδικὸ γιὰ τὴν περιποίησιν καὶ τοῦ περὶ λεπτοῦς δερματος, γιατί εἶναι ἀγνὸ καὶ ἀπληλαγμένο ἀπὸ ἐπιβλαβεῖς ἀλκαλικὰς οὐσίες.

Πωλεῖται ἐκτὸς Φαρμακείᾳ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτικὴ Ἑταιρεία ΕΜΠΕΡΕΛΑ
Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

ἀδικαιοσύνη περιφρόνησιν στὸ πρόσωπο που μᾶς ἔγραψε. Παραβίωσιμὸς πὸς μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις που εἶναι ἀδύνατον νὰ σκεφθῇ κανεὶς νὰ γράφῃ γράμμα, διότι δὲν ἔχει διαθέσιμον οὔτε ἑνὸ λεπτὸ καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐξοικονομήσῃ ὅχι ἑνὰ, ἀλλὰ πέντε λεπτὰ γιὰ νὰ γράψῃ λίγα λόγια ἔστω καὶ ἄπλως γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ πὸς δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ περισσότερα. Ἡ ζωὴ εἶναι καταθλιπτική, πολλὰς φορὲς δὲν προφθάνομε νὰ κάμωμε οὔτε τὰ μισὰ πράγματα ἀπ' ὅσα λογαριάζομε νὰ κάμωμε, ὁ ἄνθρωπος ὁμῶς που μᾶς ἔγραψε ἴσως νὰ μὴν εἶναι εἰς τὴν ἰδια ψυχολογικὴν κατάστασιν καὶ θὰ σκεφθῇ ὅτι τὸν ἐπιφρονησάμε ἀίφου δὲν τοῦ ἀπαντήσαμε.

Πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ μπαίνει κανεὶς πάντα στὴ θέσιν τοῦ ἄλλου. Σκεφθῇτε Ἀ. Χ. πὸς ἑνὰς συγγενὴς που ζῇ σὲ ἐπαρχία σὰς γράφει ἑνὰ ὄραιο γράμμα γεμάτον ἀίσθημα καὶ περιμένει ἀνάλογη ἀπάντησιν. Στὴν ἐπαρχίᾳ ή ζωὴ εἶναι πὸς ἥμερη, κυλᾷ χωρὶς περιπλοκάς, χωρὶς τόσες ἐγνοίες. Πᾶς θέλετε λοιπὸν νὰ φαντασθῇ ὁ ἥμερος αὐτὸς ἄνθρωπος πὸς δὲν σὰς μένουν 10 λεπτὰ νὰ τὸν σκεφθῇτε καὶ νὰ τοῦ γράφετε;

Νᾶ, γιατί πρέπει καὶ μετὰ ἀκόμη τῆς ἀναπαύσεώς σας νὰ μὴ ἀφήνετε ποτὲ γράμμα χωρὶς ἀπάντησιν.

Τὸ νοικοκυριό

ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Εἴπαμε πολλὰς φορὲς πὸς ή γυναίκα πρέπει νὰ ἐπιμελῇται τὸ ντύσιμό της στὸ σπιτί, ἀλλὰ μὴ λησμονοῦμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ δουλειὲς που απαιτοῦν ντύσιμο κατὰ ἰδίαν καὶ ἀνάλογο μετὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν δουλειάν.

Α. Χ. Γιατὴν ξεκαθαρίσῃ θὰ φορέσῃ μὴ μπλουζά σὰν αὐτὴ που φοροῦν οἱ γυναικοὶ καὶ αὐτὰ μαλλιά ἔναν μαντήλι, που θὰ προστατεύῃ τὰ μαλλιά της ἀπὸ τὴ σκόνην.

Γιὰ τὸ πλύνισμα τῶν πιάτων θὰ φορέσῃ μὴ μεγάλη ποδιά καὶ γάντια ἀπὸ λάστιχο, γιὰ τὸ μαγείρεμα μόνον ποδιά καὶ σκούφια στὰ μαλλιά γιὰ νὰ μὴ πέσῃ καμμιὰ τρίχα εἰς τὸ φαγητὸν καὶ οὔτῃ καθ' ἑξῆς. Φυσικὰ τὸ πλύνισμα τῶν πιάτων τὸ σφουγγάρισμα καὶ ἄλλες δουλειὲς ἐπίσης βαρεῖς δὲν τις κάμνει ή νοικοκυρά, ἂν ἔχῃ ὑπηρετρία ή παραδουλεύτρια, ἀλλὰ ἐμεῖς μιλοῦμε γιὰ μὴ μέρη που θὰ ὁρῶν ή κυρία μόνη, εἴτε διότι ἔφυγε ή ὑπηρετρία, εἴτε διότι ἀρρώστησε ή παραδουλεύτρια. Δὲν πρέπει νὰ τὰ χᾶσῃ, ἀλλὰ μετὰ ὁρῶς νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν περίστασιν καὶ νὰ δείξῃ πὸς εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα.

Ζοῦμε σὲ μὴ ἐποχὴν που ποιεῖται νὰ τὰ πρεσβεύωμε δια. Ἡ ζωὴ κατὰ τὰς καθε μέρα πὸς ἀκριβή, τὸ μέλλον προβληματικὸν κι' ἐνὸς ἄλλου σκοποῦνται, ἄς εἴμεθα ἐμεῖς εὐχάριστημένοι που ὑποκειμεθα μόνον σὲ μερικὰς δυσίας.

Αλληλογραφία

Φ. τ. ω. χ. ν. Ἀνεμώνην. — Αἱ ἀπαντήσεις μου στέλνονται πάντοτε δωρεάν, ὥστε δὲν μοῦ ὀφείλετε τίποτε. Κι' ἐγὼ σὰς συνιστᾷ νὰ μὴ μεταχειρισθῇτε ἀκόμη πούδραν —ἔχετε καλὸ γι'— ἀλλὰ κάμνετε ἑνὰ μίγμα μετὰ ροδόχρο 100 γρ. καὶ 1 γρ. βάμμα δανζόνης καὶ μετὰ αὐτὸ νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπό σας καὶ τὸ μέτωπο, χρησιμοποιώντας ἑνὸ λινὸ πανόκι ή βαμβάκι.

Ἐν ἑνὶ Ἀναγνώστην. — Θὰ προσπαθῶ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμίαν σας καὶ πολλὰ γρήγορα.

Μαίρη ν. Φρόσω. — Γιατὴν τὰ σπυράκια διαβάσατε ὅσα γράφω στὸ ἀρθρὸν μου περὶ καλλωπισμοῦ. Ὅσο γιὰ τὸ κάψιμο τοῦ ἡλίου δὲν γίνεται τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μὴν ἐκτίθεσθαι εἰς αὐτὸν ή νὰ φορῇτε πικρὸν δέλλο σὲν αὐτὰ που ἐφοροῦσαν τὴν παλαιὰ ἐποχὴ οἱ περιηγήτριες. Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ σὰς προφύλαξῃ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΟΛΥΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗΝ

Ἡ ἱστορία σου, καλὴ μου, με συνεκίνησε τρομερά. Ὡστόσο εἶσαι τόσο νεὰ ἀκόμη, που δὲν πρέπει ν' ἀπελπίξῃσαι ἔτσι. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παύσῃς ν' ἀσχολῇσαι μ' ἑνὸν τόσο κατώτερο ἄνθρωπον. Οὔτε καν νὰ ἐνδιαφερθῇς πιά γιὰ τὴ ζωὴ τὴ δικήν σου καὶ τοῦ σπιτιοῦ σου, γιατί ζημιωμένη θὰ δῇς ἔσθ.

Ἐσένα σοῦδωσε ή ζωὴ μὴ παιδικὰ, που κοντὰ τους δυο ρεῖς νὰ νοιώσῃς τὴν ἀνώτερην ἐκείνην εὐτυχίαν, που δὲν μπορεῖ νὰ στήν δώσῃ τίποτ' ἄλλο. Φυσικὰ, δὲν θέλω νὰ πῶ μ' αὐτὸ ὅτι πρέπει νὰ παρατηρήσῃς ἀπὸ τὰ δικαιώματά σου ὡς γυναίκα. Θὰ ἐγκληματοῦσῃς ἂν τὸ ἔλεγα. Ὡστόσο, προσπάθησε νὰ δημιουργήσῃς κατὰ καινούργιο ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῇ.

ΠΙΠΗΝ 83.335

Μά, ἀγαπητέ μου, εἶναι καὶ νὰ ρωτᾷς τί πρέπει νὰ κάμῃς; Ἀπλοῦστα, ἀφοῦ ἀγαπιέσθῃς, δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇς τίποτ' ἄλλο. Νὰ τὴν πάρῃς. Αὐτὸ ἄλλωστε εἶναι τὸ σωστὸ καὶ τὸ τίμιο. Ὅσο γιὰ τὸν φόβο τῆς ἀποκληρώσεως, δὲν πρέπει νὰ τὸν σκέπτεσαι. Νὰ βασισθῇς στὶς ἀτομικὲς σου ἱκανότητες. Νὰ ἐργασθῇς, νὰ ἐργασθῇς κι' ἐκείνη, καὶ νὰ δαίτῃς μαζί τὸ δρόμο τῆς ζωῆς. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀποτύχεις, θάχεται τούλάχιστον τὴν ἱκανοποίησιν, πὸς ὅ,τι μπορούσατε νὰ κάμετε, τὸ ἐκάματε, χωρὶς νὰ βασισθῇτε σὲ λεπτὰ που δὲν ἐκερδίσατε οἱ ἴδιοι.

ΟΛΙΒΙΑΝ Β. Κ.

Τὸ σωστότερο καὶ τὸ τιμιώτερο που ἔχεις νὰ κάμῃς, ἀγαπητῇ μου, εἶναι νὰ διαλύσῃς τὸν ἀτυχὲς αὐτὸν ἀρραβῶνα καὶ νὰ πάρῃς τὸν ἄνδρα που ἀγαπᾷς. Ἀλλοῦθι θὰ κάμῃς καὶ τὴ δικήν σου ζωὴ δυστυχισμένη, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνδρός σου. Μπορεῖ νὰ πονέσῃ λίγο στήν ἀρχή, ἔπειτα ὁμῶς θὰ τοῦ περάσῃ. Καὶ εἶναι προτιμώτερο αὐτὸ, παρὰ νὰ πονῇ σ' ὅλην τὴν ζωὴν. Δὲν εἶναι δὲ καὶ δικαίον νὰ θυσιασθῇς ἐσθ γιὰ τὴν οἰκογένειάν σου. Τόσον ἀλτρουισμὸ γιὰ ἑνὸς κορίτσι δὲν τὸν καταλάβαινα, ἀφοῦ οἱ δικοὶ τοῦ σκεπτόνται τὸσον ἐγωιστικὰ.

ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΚΡΙΝΟ

Γιὰ νὰ λύσῃς δλ' αὐτὰ τὰ ἐρωτηματικά που σοῦ γενιοῦνται, ἀγαπητῇ μου φίλη, θὰ σὲ συμβούλευα νὰ ἐπεδίωκες μίαν ἐξήγησιν μαζί του. Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο γιὰ μὴ γυναίκα νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ ἐξηγηθῇ μ' ἑνὸν νεὸ που ἀγαπᾷ, χωρὶς ἐκεῖνος ν' ἀντιληφθῇ καὶ πολλὰ πράγματα.

Γιατὶ ἀπ' δλ' αὐτὰ που μοῦ γράφεις, δὲν μπόρεσα νὰ γράψω κανένα θετικὸ συμπέρασμα.

Α. Τ., ΟΣΙΟΝ ΛΟΥΚΑΝ

Ἐν ἑνὶ ἄνδρα, που θέλει νὰ λέγεται ἄνδρας, ἀγαπητῇ μου, κάνει αὐτὸ που κι' ἐσθ σκέπτεσαι κατὰ βάθος. Δὲν δέχεται δηλαδὴ νὰ παντρευθῇ μὴ γυναίκα που δὲν ἀγαπᾷ, γιατί ἔχει λεπτὰ. Ἀλλ' οὔτε κι' ἐπιτρέπεται καὶ στοὺς ἄλλους νὰ τοῦ κάνουν τέτοιες ὑποδείξεις καὶ πιέσεις.

ΡΕΑ Ρ.

Νέα ΠΟΥΔΡΑ ΡΥΖΙΟΥ 'ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

- 1 Δείνα ἀποχώρησε κολακευτικὰ ή τελευταία λέξις τῆς μόδας στὸ Παρίσι. Μπορεῖτε νὰ τις ἐξετάσετε ὁπὸ τὴν θυρίδα στὸν πυθμένα τοῦ κυτίου.
- 2 Εἶναι περὶ φίλῃ καὶ περὶ ἐλαφρὰ ἀπὸ ὅτι μπορούσατε νὰ τὸ πιστεύετε πρὶν, κι' αὐτὸ γιατί εἶναι ἀερίσμενη.
- 3 Νέο ἔσπαστο καὶ λεπτὸ ὄραιο. ἔχει κανεὶς πραγματικὰ τὴν ἐντύπωσιν πὸς κυριεῖ τὸ μυρμιγκὸν λουλουδὶ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας.
- 4 Κατὰ ὅλην τὴν ἡμερομηνίαν εἶναι ἀνακαινισμένη μετὰ πρῶτου de cetero μεθόδου πατενταρισμένη.
- 5 Ὡραίο μαὶ πὸς δὲν γὰρ καθόλου. Δὲν ὑπάρχει πιά ἐκεῖνο τὸ γυαλιστερό χαμόμα. Ἀκόμη καὶ μὴ τὸν ἡλιο καὶ τὸν ἀέρα καὶ μετὰ τὴν ἐπίδρασιν μὲν αὐτὰ τὸ ἴδιο ὄραιο μαὶ χαμόμα.
- 6 Καινούργια ἐλκυστικὴ ἐμφάνισις· μεγάλο μοντέλο, ἀξίας που ποτὲ δὲν φά τὴν φθορά καὶ νὰ ἄλλο παρὰ μοῖο προῖον.

Μπορεῖτε ΝΑ ΙΔΗΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΧΡΩΜΑ ΠΡΙΝ Τὴν ἀγοράσῃτε

ΛΥΤΤΑΞΕΤΕ Τὴν ΘΥΡΙΔΑ ΚΑΤὸ ΑΠὸ τὸν ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ

ΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ ΑΠΟΚΤΑΤΕ
Ἐν ἑνὶ χρωμαθωμένῳ εὐμορφίᾳ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΣΗΜΕΡΑ
ΕΤΟΙΜΑ
ΠΑΛΤΑ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΤΑΓΙΕΡ — ΡΟΜΠΕΣ — ΚΑΠΕΛΑΝ
ΣΤΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ
18 — ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — 18

ΓΙΑΤΙ
ΒΡΙΣΚΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΠΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΜΕ ΕΞΟΔΑ ΔΙΓΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΤΙ ΘΑ ΤΩ ΚΑΝΕ ΜΟΝΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Κον Στέφανον, Θεσσαλονίκη. — Ἐπιστολή σας ἐδόθη εἰς τὸν ἀρμόδιον συνεργάτην μας Βέρβερον.

Δίδα Β. Μαρκοπούλου. — Ζητήθηνα τευχὴ ἀπὸσπασμάτων.

Κον Β. Μαρκεδόν. — Δυστυχῶς ὁ τελευταῖος περὶ Τύτου Νόμος, δὲν ἐπιτέλει τὴν δημοσίευσιν συνεργασίας μὴ ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων.

Κον Π. Φραγκικᾶν, Ἐνταῦθα. — Διαβάσατε τὴν πορτανὴ ἀπάντησιν.

ἘΑΥΡΙΜ, Σέρρας. — Γιὰ τὸ ζήτημά σας, καὶ γιὰ νὰ ἔχετε ἐγκυρὸς πληροφορίαν, ἀποστάσῃτε στὸ Σωματεῖον Ἡθεποίων (ὁδὸς Καρόλου, Ἀθήναι).

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Γραφολόγου καὶ Κάμα

Ἡ Γραφολόγος Χ. Ἐλαβε καὶ θὰ ἀπαντήσῃ, κατὰ σειράν καταχωρήσας, στὰ ὑπὸ τὰ κατωθὶ ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι μεσημβρίας Πέμπτης 11ης τρέχοντος:

Ἄγνη Παυδοῦλα Α. Σ., Καλαμάρι Σ. Τ., Παραλιακὸς Γ. Α. Α., Λεῖλα Β. Ν., Κασσιανή, Μικρὴ Κορμίσσα Μ. Ε. Π., «ΕΛΛΑΣ», Μικρὴ Γαλανή Τ. Τ., «Μενεξέ», Ρωμαντική, Πληγωμένη ἀπὸ ἔρωτα 16, «Ἐρωτευμένο νεανία 1917», Ρωμαντὸς Β., Ἀ ἔως Ω, Τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλι, Μαραμένο Κρίνο 23, Οὐραν. Φερντ. Θεσσαλονίκη, Τζέννη Α., Βλαχοπούλα Π. Γ. Β., Κ. Π. Α., Ἀθήναι, «Ἀποστόλων Α.», «Ποιὸς εἶμαι», Σελυκία Μαντζία, Μικρὴ Πεταλούδα Θ. 18, Ροδόχροος Ἡώς, Ἀγορεκόριτος, Κυρία Ἰρενὸν, Ὁμᾶ ἀδελφίς, Λευκὴ ἀνεμῶν, Ντόνα Μαρία, Μιτσούκα, Λίτσα, Αἴγιον, Προσφυγοπούλα τοῦ Οὐρανοῦ Κ., Τρύφων, Ἀνυπόμνην πεταλούδα, Μιράδα Δ. Θ., Ἀτυχὴ μικρούλα Ρ. Π., Κέρμεν 13—Σ, Μαλινούρι, Ἀνθρώπος περιπετειῶν—Ἐχίνος, Ἀπελτισμένη ὑπαρξίς, Κ. Μ. Σ. 7, Σ. Δ. Ρ. 37, Φαχὴ μικρούλα Ν., Ρωμαντική, Ταυρομάχος (ἀρ. 1), Χαριτωμένη χαριότισσα ἀρ. 11, Τυρολέα, Ἐλιάνη Λεωδῆ, Βέρα, Μικρούλα τοῦ Βουνοῦ, Ἀναστικτα Λουλούδι 13, «Κ+Κ», «ΓΑ-ΙΔΡΑ-ΚΙ τῆς Κυψέλης», Μαύρος πειρατὴς 35.

ΤΑΥΡΟΝ ΠΟΟ

Ουγγαρος